

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2010/28 • 16 Temmuz 2010 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

**Anayasa referandumunu aldatmacasına
geçit vermeyelim...**

**Demokratik hak ve
özgürlükler mücadelesini
yükseletelim!**

İÇİNDEKİLER

Anayasa değişikliği referandumu tartışmaları.....	3
Referandum oyununa karşı devrimci tutum!	4
Sendika ağalarının referanduma ilişkin tutumları ve devrimci sorumluluk!.....	5
İmha ve inkâr politikaları derinleşerek sürüyor!	6
Kürt halkına saldırganlık sermayenin 'ortak aklı'	7
ABD-Türkiye ilişkilerinde son perde....	8
Ankara'da 2 BDSP'li serbest bırakıldı	9
DİSK'in sermaye ile uzlaşma arayışı!.....	10
İşçiler, burjuvaziye mezar hazırlamaktadır!	11
Meslek örgütlerinden 'iş cinayeti' açıklamaları.....	12
Kontra sendikaların "başarı" kaynağı sınıf sendikacılığı çizgisinin silikleşmesidir!	13
İşçi ve emekçi hareketinden..	14-15
Taleplerimiz, mücadele ve örgütlenme hattımız.....	16-19
ÇEL-MER işçileri kazandı!	20
MİB'ten Yunus Dönmez'le dayanışma çağrısı!	21
Zafer direnen UPS işçisinin olacak!... ..	22
ABD emperyalizmi her koşulda ırkçı-siyonist canilerin hamisidir!.....	23
Katil İsrail kendi soruşturup kendi aklıyor!	24
İran'da kadınlar üzerindeki baskılar sürüyor... ..	26
Samandağ Geleneksel Evvel Temmuz Festivali gerçekleştirildi... ..	27
Topyekûn bastırma ve teslim alma kampanyası - M.Can Yüce.....	28
İnternette sansür ve denetim yeni düzenlemeler ile tırmandırılıyor... ..	29
Direnişçi bir Çel-Mer işçisinden mektup... ..	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2010/28 * 16 Temmuz 2010
Fiyatı: 1 YTL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: <http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Aytay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Sermaye devleti, bir yandan Kürt halkına karşı kirli savaş yöntemleri ve araçlarını devreye sokarak imha ve inkar politikasını derinleştirirken öte yandan da "demokratikleşme", "12 Eylül Anayasası ile hesaplaşma" vb. argümanlara dayalı Anayasa değişikliği referandumu oyunu ile kitleleri aldatmaya hazırlanıyor.

Düzen siyasetinin gündemine oturan Anayasa değişikliği referandumu ile "evet/hayır" tartışmaları ekseninde gerici bir kutuplaşmanın zeminine dönüşmüş bulunuyor. Düzen siyaseti bu temelde bölünmüş durumda. Düzen siyasetinin kendi iç bölünmesi tüm alanlarda yaşanıyor. Medyadan yargıya, sendikalardan diğer tüm düzen kurumlarına kadar yaşanan bu saflaşmanın önümüzdeki günlerde daha keskin bir hal alması ve düzen iç çatışmayı derinleşmesi kaçınılmaz görünüyor.

Düzen cephesinin siyasal aktörleri, işçi ve emekçileri bu gerici taraflaşmada kendi yanına çekmek ve gerici amaçlarına dayanak yapmak için bugünden hummalı bir çalışma başlatmış bulunuyorlar. Aldatıcı bir propaganda eşliğinde kitlelerin demokratik hak ve özgürlükleri mücadelesini istismar ederek düzen zemininde eritmeye ve manipüle etmeye çalışıyorlar. Bu taraflaşma sadece düzen siyasetinin saflarını bölüp ayırtırmakla sınırlı kalmıyor aynı zamanda solun saflarını da bu temelde ayırtırmış bulunuyor. Solun farklı kesimlerinin liberal sol söylemlerle bu taraflaşmada saf tutmaları düzen siyasetini besleyen bir kanala işlevi görmesi kaçınılmaz olacaktır.

AKP karşıtı üzerinden düzen siyasetinin taraflarından biri haline gelen reformist solun kimi kesimlerinin yarattığı yanılsama ve hayaller demokratik hak ve özgürlükler mücadelesine vurulmuş bir darbe niteliğinde olacaktır. Bu kesimlerin her biri düzenin demokratikleşme aldatmacasına ve anayasanın demokratikleşmesi oyununa karşı kendi "demokratik anayasa" projesi ile yanıt vermeye çalışıyorlar. "Demokratik Türkiye", "demokratik anayasa" vb. projelerle düzen siyasetinin bir tarafı haline gelmek ve düzen temelleri üzerinden "demokratikleştirmek" perspektifi kaçınılmaz olarak düzen siyasetinin

yedeğine düşmektir.

Anayasa referandumu aldatmacasına karşı işçi ve emekçilerin acil demokratik ve emeğin korunması taleplerini öne çıkararak "sınıfa karşı sınıf" şiarı temelinde dişe diş bir mücadelenin yükseltilmesi zorunludur. Kapitalizm koşullarında hiçbir demokratik hak ve özgürlük kalıcı ve güvence altında değildir. Demokratik hak ve özgürlükler ancak anti kapitalist bir program ve buna dayalı bir mücadele çizgisi/pratiği ile kazanılabilir.

Derleyen: H. Fırat

Derleyen: H. Fırat

Parti değerlendirmeleri-3

Parti değerlendirmeleri-4

Kitapçılarda...

Anayasa değişikliği referandumu tartışmaları...

Cunta kalıntısı rejimle hesaplaşmak emekçilerin ve devrimcilerin görevidir!

Sermayenin AKP hükümeti tarafından temsil edilen kesimi, iktidar ve rant yağmasından daha çok pay almak uğruna giriştiği çatışmada kazandığı mevzileri koruma telaşına düşmüş görünüyor. Bir süre önce AKP'nin gündeme getirdiği Anayasa değişikliği de özünde ele geçirilen mevzilerin yasal güvenceye kavuşturulmasından başka bir anlam taşıyor.

AKP'nin gündeme getirdiği anayasa değişikliği hamlesinden rahatsız olan diğer burjuva partileri ise, özellikle CHP-MHP ikilisi, hükümetin girişimini baltalamak için seferber oldular.

Hükümetin gündeme getirdiği Anayasa'da değişiklik öngören kanunun iptali ve yürürlüğünün durdurulması istemiyle dava açan CHP, Anayasa Mahkemesi'ne (AYM) dayanarak AKP'nin bu hamlesini önlemeye çalıştı. Ancak davayı görüşen mahkeme, "orta yol"u tercih ederek, iki tarafın da kabul ettiği bir karar aldı.

Mahkeme, AYM ve Hâkimler ve Savcılar Yüksek Kurulu'nun (HSYK) üye yapısını değiştiren iki maddedeki 33 kelime ve iki bağlacı iptal etti. İptal edilen maddeler AYM ve HSYK'ya üye seçiminde uyulacak esasları belirliyor. Yüksek Seçim Kurulu (YSK) aksi bir karar vermezse, iptal edilen maddeler paketten çıkarılarak, Anayasa değişikliği için 12 Eylül'de referandum yapılacaktır.

Rejimin açmazları "orta yol" formülünü zorunlu kıldı

AKP hükümeti anayasa değişikliğiyle mevzileri koruma, olmuyorsa bir kez daha "mağdur" demagojisine sarılarak erken seçime gitme hesabıyla hareket ediyor. Bu hesaba göre dinci gericilik her iki durumda da kazançlı çıkacak. Hazırlanan paketten iki önemli maddenin iptal edilmesi AKP'nin hedeflerini daraltsa da, ele geçirilen mevzilerin yasal güvenceye kavuşturulmasının önünü açıyor.

Kemal Kılıçdaroğlu'nun "Anayasa Mahkemesi'nin kararlarına saygılıyız" şeklindeki açıklaması, CHP'nin paketin bu haliyle referanduma götürülmesine razı olduğuna işaret ediyor.

AKP'nin Anayasa değişikliği hamlesine sert tepki gösteren faşist parti şefi Devlet Bahçeli ise, bu durumu Kürt halkına kin kusmanın vesilesi haline getirerek, ırkçı-şoven dozu yüksek bir söylem tutturdu. PKK ile devlet güçleri arasındaki çatışmaların yeniden yayılmasını fırsat bilerek, Kürt halkına düşmanlık politikasına sarıldı.

Faşist partinin hezeyanı pek sorun edilmiyor. Önemli olan hükümet partisi AKP ile ana muhalefet partisi CHP'nin "orta yol" formülünde mutabık kalmalarıdır. Zaten AYM'nin bu ara formüle başvurması bir tesadüf değil. İşbirlikçi sermaye iktidarının biriken sorunları böyle bir formülü zorunlu kıldı.

Kürt sorununa iğreti bir çözüm üretmekten aciz kalan Amerikancı rejimin savaşı tırmandırması, artan işsizlik, kendini hissettiren ekonomik kriz tehdidi, siyonist İsrail'le yaşanan gerilimin yarattığı sıkıntılar, İsrail'le yaşanan sorun ve İran'a yaptırım tasarısına Güvenlik Konseyi'ndeki oylamada ret oyu

verilmesinden dolayı Obama yönetiminin Ankara'daki işbirlikçiler üzerinde uyguladığı baskılar... Tüm bunlar, esas misyonu rejimi savunmak olan Anayasa Mahkemesi'nin "ara yol" formülünü bulmasını zorunlu kıldı.

"Demokratikleşme" riyakarlığı!

AKP hükümetiyle medyadaki borazanları, Anayasa değişikliği paketini, "cunta anayasasıyla hesaplaşma", "Türkiye'nin demokratikleşmesi yönünde atılmış önemli bir adım" diye yutturmaya çalışıyorlar. Bu zihniyete göre, AKP hükümeti ile temsil ettiği sermaye kesiminin çıkarlarını savunmak "demokratikleşme" oluyor.

Bu söylem kaba bir aldatmacadır. Sermaye sınıfının hiçbir kesimi işçi sınıfının, emekçilerin ve ezilenlerin demokratik kazanımlarının genişlemesini istemez. Tam tersine, sermaye sınıfı ve onun egemenlik aracı olan devlet, emekçilerin, ilerici ve devrimci güçlerin, ezilen Kürt halkının, mezhepsel baskıya maruz kalan Aleviler'in demokratik hak ve özgürlükler uğruna yükselttiği mücadeleyi şiddet dahil pek çok araçla engellemeye çalışır. Kolluk kuvvetlerinin ilerici ve devrimci güçlere, demokratik kitle örgütlerine yönelik saldırılarının eksik olmaması, polislin hakları için direnen işçilere gaz bombalarıyla saldırması, AKP ile hizmet ettiği sermaye sınıfının demokratik hakların kullanılmasına nasıl da tahammülsüz olduklarının somut kanıtlarıdır.

Polis Salahiyetleri Kanunu'nda yaptığı değişikliklerle kolluk kuvvetlerinin cinayet işlemesine "yasal zemin" hazırlayan AKP'nin demokratikleşmeden söz etmesi, kaba bir riyakarlıktır. Söz konusu kanunda yapılan değişikliğin ardından polislin işlediği cinayet sayısında patlama olması, AKP hükümeti ile onun borazanlığını yapanların ikiyezülülüklerini gözler önüne sermektedir.

Demokratik haklar ancak dışı dış bir mücadeleyle kazanılabilir!

Demokratik hak ve özgürlükler egemen sınıfların bahşetmesiyle değil, sınıfa karşı sınıf perspektifiyle örülecek mücadelelerle kazanılabilir. Sınıflı toplumlar tarihi bu gerçeği sayısız kez kanıtlayan deneyimlerle doludur.

Bu kural halen geçerlidir. İşçi sınıfı, emekçiler, ilerici ve devrimci güçler, ezilen halklar, kısacası kapitalist sistemin sömürü ve baskısına maruz kalan toplumun tüm kesimleri, ancak kararlı, birleşik, militan bir direniş ile haklarını koruyabilir, yenilerini kazanabilirler. Gerici güçlerin demokratik hak bahşetmesi görülmüş şey değildir.

"Demokratikleşme" aldatmacası teşhir edilmeli, hak ve özgürlükler mücadelesi yükseltilmelidir!

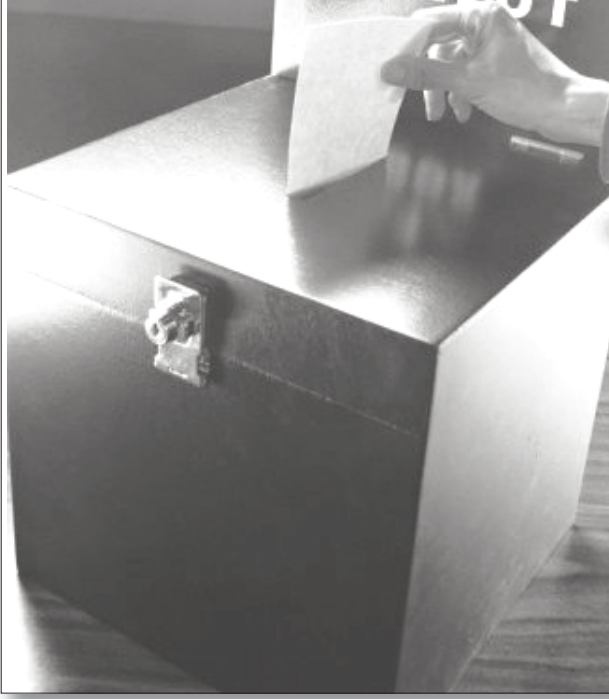
Anayasa değişikliği tartışmaları gündeme geldiğinde beklentiye giren Kürt hareketi, ortaya çıkan pakette Kürt sorununun çözümüne dair kayda değer bir maddeye rastlamayınca, "boykot kararı" aldığını ilan etti. Bu beklentinin boşa düşmesi kaçınılmazdı, zira Amerikancı takımının zihniyeti, faşist devlet terörüyle Kürt halkının ulusal özgürlük ve eşitlik özlüklerini boğma hesaplarının ötesine halen geçebilmiş değil.

AKP hükümetinin Anayasa paketi şimdiden dinci medya ve bazı liberaller tarafından övgü konusu edilmeye başladı. Bu durum kimi sol liberallerde de temelden yoksun beklentiler yaratabilir. Tutarlı ilerici ve devrimci güçlerin bu konuda alması gereken tutum, evet/hayır tartışmasında kendini ortaya koyan gerici taraflaşmanın dışında kalıp, acil demokratik talepler uğruna mücadeleyi yükseltmek olmalıdır.

Hiçbir demokratik kazanımın kapitalizm koşullarında güvence altında olamayacağı gerçeğinden hareket edilerek, demokratik hak ve özgürlükler mücadelesi anti-kapitalist bir perspektifle örülmeli, kapitalizmle nihai hesaplaşma yolunda deneyim kazanma, güç biriktirme işlevi görebilmelidir.

Vurgulamak gerekiyor ki, insanlığın gelişimi önünde temel bir engele dönüşen kapitalist sistemin savunucularının kuracakları her yönetim, kendine özgü bir cuntadan başka bir şey olmayacaktır. Bu sınıfın temsilcilerinin cunta anayasası veya cunta zihniyetiyle malul rejimle hesaplaşmaları söz konusu bile olamaz. Bu hesaplaşmayı yapmak komünistlerin, ilerici ve devrimci güçlerin görevidir. Bu görev işçi sınıfı ve emekçiler seferber edilerek başarıldığında, kokuşmuş karanlıklar düzeni kapitalizmi yıkma mücadelesinde de önemli bir eşik aşılmış olacaktır.

Referandum oyununa karşı devrimci tutum!

Anayasa değişikliği bir süredir burjuva siyaset gündeminin baş sırasında yer alıyor. Zira AKP tarafından hazırlanan değişiklik paketi, düzen içi çatışmanın ulaştığı noktada yeni bir mücadele alanı durumunda. AKP ve arkasındaki güçler, düzen içi mücadelede kazandıkları güç ve mevzileri pekiştirmek ve yenilerini eklemek istemektedir. Pakette yer alan Anayasa Mahkemesi ve HSYK ile ilgili değişiklikler bu çerçevededir.

Anayasa Mahkemesi devlet işleyişinde kritik bir yer tutmaktadır. Parlamentodaki olası sapmaları devletin resmi çizgisine uygunluk temelinde denetlemekte, yasaları iptal etmekte ve aldığı kararlar yasa hükmünde sayılmaktadır.

Anayasa Mahkemesi'nin işleyişine ve varlığına dair bir tartışma burjuva siyasetinde bu döneme kadar yapılmış değildir. Burjuva siyasetinin tüm güçleri, devletin bekası için olmazsa olmaz görülen bu kurumu tartışma dışı tutmuşlardır. Çünkü aralarında bugünkü biçimde bir iktidar mücadelesi yaşanmamıştır. Ancak iktidar uğruna savaşım kızışınca, işçi sınıfını ve ezilen kesimleri bastırmak üzere örgütlenmiş olan devlet mekanizmaları da bu mücadelenin sahası haline gelmiştir.

Anayasa Mahkemesi sahip olduğu özel konum ve yetkileri nedeniyle bu mücadelede son derece kritik bir işlev gördü. AKP karşısındaki güçlerin en etkili silahı oldu. Diğer mekanizmaların işlevsiz kalmasından sonra son çare olarak Anayasa Mahkemesi devreye girdi. Cumhurbaşkanlığı seçimleri, türban yasası vb. Öyle ki, ordunun direncinin kırılmasının ardından Anayasa Mahkemesi, AKP karşıtı düzen güçlerinin arkasında mevzilendiği tek siper haline geldi. İşte Anayasa değişikliği hamlesiyle AKP bu siperi düşürmek istemektedir.

Değişiklik paketinin diğer önemli başlığı olan HSYK'da da durum aynıdır. Yargıç ve savcı atamaları ve disiplin suçlarına bakan bu kurul, düzen içi çatışmada en önemli mücadele alanı olan yargı cephesinde kritik bir rol üstlenmektedir. Düzen içi dalaşmanın son perdesi yargı sahasında oynanmış ve HSYK özellikle öne çıkmıştır. Erzincan Başsavcısı ve

bölgenin en kıdemli generali ile ilgili yürütülen operasyonlar sırasında HSYK açıktan cephe alarak, bu soruşturmayı yürüten savcılarını görevden almıştır. Anayasa değişikliği paketiyle HSYK üzerinde de tam bir denetim kurulmak istenmektedir.

Bundan dolayı aylardır Anayasa değişikliği paketi üzerinde yoğun bir mücadele sürmektedir. En sonunda Anayasa Mahkemesi, bu kez doğrudan kendisini de ilgilendiren değişiklik hakkında iptal kararı verdi. Paket bu değiştirilmiş haliyle referanduma götürülecek.

Söz konusu oy sandığı olunca, referandum süreci, Anayasa değişikliği paketinin onaylanmasının ötesinde bir anlam taşımaktadır. AKP cephesinden referandumu kazanmak, sadece Anayasa paketinin geçirilmesi değil, aynı zamanda siyasal gücünü pekiştirmek ve karşı cepheyi moral bakımından ezmek anlamına gelecektir.

AKP'nin karşısında ise neredeyse tüm burjuva muhalefeti birleşmiş durumdadır. Bu güçler için de referandumu kazanmak sadece Anayasa paketinin geçmesine engel olmak anlamına gelmeyecek, aynı zamanda AKP'yi hezimete uğratarak erken bir seçimin yolunu açmak mümkün olacaktır. Özellikle de Kılıçdaroğlu rüzgarıyla yelkenleri şişirilmiş CHP, bunu hükümet olma yolunda önemli bir sınav olarak görmekte, seçim propagandasını da bu çerçevede örgütlemektedir.

Bu koşullarda referandumda evet oyu kullanıldığında, sadece Anayasa değişikliği paketine değil, aynı zamanda AKP'nin devlet katında yeni mevziler kazanmasına onay verilecektir. Hayır denildiğinde ise, burjuva muhalefedinin yedeğine düşülerek ona destek verilecektir. Her iki durumda da burjuva gerici odaklarından biri tercih edilmiş olacaktır.

Kuşkusuz taraflar kampanyalarını çeşitli siyasal argümanlarla süsleyeceklerdir. "Hayırcı" muhalefet açısından özel siyasal formüller üretilmesi de gerekmemektedir. Zira kullanılacak "hayır" oyu AKP'ye "hayır" anlamına geldiği ölçüde, emekçilerin tepki ve duyarlılıklarını bu kanala akıtmaya

çalışılacaktır. Elbette krizin yıkıcı etkileri karşısında büyüyen sosyal öfke de, açılım fiyaskosunun ardından büyüyen şoven histeri de kullanılacaktır. En sağından en soluna kadar burjuva muhalefet partileri, emekçi halkın ilerici sosyal-siyasal tepkileriyle en gerici eğilimlerini aynı potada birleştirmeye çalışacaklardır. Daha önce benzer sınavlarda AKP karşıtlığı ekseninde burjuva muhalefetiyle yan yana düşen kimi sol çevrelerin de bu yeni rüzgara kapılmaları mümkündür.

AKP ve destekçileri ise bu güçlere karşı "demokratikleşiyoruz" söylemi etrafında örgütlenen bir kampanya ile çıkacaktır. Anayasa paketinin geçmesiyle, 12 Eylül darbesiyle hesaplaşılacağı, demokratikleşme bakımından yeni bir döneme girileceği propaganda edilecektir. Hayırcı cephe statükodan yana güçler olarak lanse edilecek, onlara verilecek her desteğin statükoya evet anlamına geleceği söylenecektir. Bu da, yapılanlar yeterli olmasa da statükoyu zayıflatacak adımlardır diyen liberallerin politik desteğini almak sonucunu verecektir. Bu söylemin temsilcileri tutumlarını bu biçimde açıklamış da bulunmaktadırlar.

Sonuç olarak, referanduma katılarak evet-hayır ikilemine sıkışmak, bu ikilemin tarafı düzen güçlerinin gerici iktidar mücadelesinin yedeğine düşmek olacaktır. Bu kutuplaşmaya taraf olanların liberal sol söylemleri de, emekçi kitleleri aldatarak gerici burjuva odaklara değneklik yapmaya hizmet edecektir.

Referandumun bu dar ve gerici çerçevesi teşhir edilmeli, kurulan çift yönlü tuzakların kırılması için siyasal mücadele yoğunlaştırılmalıdır. Boykot, referandum karşısında tek doğru devrimci tutumdur. Milyonların sandık başına gitmediği, oynanan oyuna karşı tepkilerini göstererek sokakları doldurduğu bir boykot, düzeni zora sokacak, sınıf ve kitle hareketi için soluk olacaktır.

Boykot çağrısını yaygın ve yoğun bir siyasal kampanyaya konu etmek, düzen güçlerinin sahte ve aldatıcı referandum oyununu teşhir etmek, işçi ve emekçiler ile Kürt halkının düzene karşı birlikte mücadelesini yükseltmek, böylece mücadele alanlarını ısıtmak dönemin başlıca görevidir.

Sendika ağalarının referanduma ilişkin tutumları ve devrimci sorumluluk!

12 Eylül'de yapılacak Anayasa değişikliği referandumu işçi ve memur konfederasyonları tarafından da tartışılıyor.

Türk-İş Başkanı Mustafa Kumlu, çalışma hayatıyla ilgili hükümete 6 öneride bulunduklarını, bunların 3'ünün kabul edildiğini belirterek, *"kısmen de olsa taleplerimiz karşılandı"* dedi. Referandumda tabanlarına herhangi bir şey empoze etmeyeceklerini, herkesin kendi özgür iradesiyle oyunu kullanacağını söyledi.

DİSK Başkanı Süleyman Çelebi anayasanın tamamen değiştirilmesi gerektiğini belirterek şunları ifade etti: *"'Evet' dediğimiz maddeler var ama 'evet' ile 'hayır' arasında sıkıştırılan maddeler de var. Arkadaşlarla konuşacağız."*

Hak-İş Başkanı Salim Uslu, referandumda "evet" diyeceklerini belirterek, *"Anayasa ile gelen düzenlemeler ILO ve AB normlarına uygun düzenlemelerdir. Hem 'Türkiye ILO normlarına uysun' deyip hem de 'Anayasaya hayır' diyenleri anlamıyorum"* diye konuştu.

KESK Başkanı Sami Evren, yıllardır eşitlikçi ve özgürlükçü bir anayasa istediklerini, yeni anayasa paketindeki bazı maddeleri olumlu bulduklarını belirterek şunları söyledi: *"12 Eylül Anayasası'nı savunan 'hayır' cephesinde değilim. Ama insanların iradesine ipotek koymayız. Sendikalar maddesiyle ilgili olarak bizim bu paketi desteklememiz mümkün değil. Biz eleştirel yaklaşacağız. Demokratik bir anayasa mücadeleimiz dün olduğu gibi bugün de devam edecek."*

Kamu-Sen Genel Başkanı Bircan Ak Yıldız, *"Anayasa değişikliği paketi bu hali ile hakları kısıtlamaktadır. Bu hali ile 'evet' dememiz mümkün değildir. ILO standartlarına uygun değildir"* dedi.

Memur-Sen Genel Başkanı Ahmet Gündoğdu, *"Anayasa değişikliğinin getirilerini millete anlatarak 'evet' oyu vermelerini isteyecekleri"*ni belirterek, AKP'ye açık destek verdi.

Göz boyamaya yönelik değişiklikler ve gerçekler

Anayasa'nın 51, 53 ve 54. maddelerinde işçi ve emekçilerle ilgili bir dizi değişikliğe gidiliyor.

51. maddede aynı işkolunda aynı anda birden fazla sendikaya üye olunamaz hükmü anayasadan çıkarılıyor. Böylece AKP hükümeti yandaş sendikaların taban bulması için uygun ortam hazırlıyor.

Mevcut Anayasa'nın 54. maddesinde, greve katılan işçilerin ve sendikanın kasıtlı ve kusurlu hareketleri sonucu grev uygulanan işyerlerinde sebep oldukları zarardan sendika sorumludur hükmü bulunuyordu. Bu madde anayasadan çıkarılıyor. Bu maddedeki grev yasakları ise yeniden düzenleniyor. Genel grev, siyasi amaçlı grev, lokavt, dayanışma grevi, iş yavaşlatma, işyeri işgali gibi eylemlere yönelik yasaklar daha da ağırlaştırılıyor.

53. maddede yapılan değişiklikle kamu emekçilerine grevsiz toplu sözleşme hakkı veriliyor. TİS görüşmelerinde son söz Uzlaştırma Kurulu'na bırakılıyor, "Uzlaştırma kurulunun kararı kesindir, itiraz edilemez" deniliyor.

Buradaki Uzlaştırma Kurulu, Toplu İş Sözleşmesi Grev ve Lokavt Yasası'nda yer alan Yüksek Hakem Kurulu'nun karşılığıdır. Nasıl ki Yüksek Hakem Kurulu sermayeye hizmeti varlık nedeni sayan bir anlayışla çalışıyorsa, Uzlaştırma Kurulu da aynı anlayışı kamu emekçilerine dayatmak üzere devreye sokuluyor. Uzlaştırma Kurulu'nun yapısı ve çalışma yöntemleri ise Anayasa değişikliğinden sonra çıkarılacak kanunla düzenlenecek.

Kısacası, yeni Anayasa değişiklik paketi işçi ve emekçilere ciddi herhangi bir hak getirmiyor. "Yasakları kaldırıyoruz" vb. söylemlerle referanduma sunulan anayasa değişiklikleri, işçilerin ve kamu emekçilerinin pakete "evet" oyu vermesini sağlamak için yapılan göz boyamaya yönelik düzenlemeleri içeriyor.

Sendikaların aldığı tutum ve ötesi

Anayasa Mahkemesi'nin kararını açıklamasının ardından, Memur-Sen ve Hak-İş, referandumda "evet" çalışması yapacaklarını açıkladılar.

AKP'nin arka bahçesi Hak-İş ile Memur-Sen Anayasa değişikliğine açıkça destek veriyor. Zira AKP hükümeti döneminde üye sayısını en fazla arttıran konfederasyonlar, Memur-Sen ve Hak-İş oldular. Çalışma Bakanlığı istatistiklerine göre, 2002 ile 2008 dönemi arasında Memur-Sen'in üye sayısı yüzde 650 artışla 392 bin 171'e çıktı. Hak-İş'in üye sayısı ise yüzde 40 artış gösterdi.

AKP, üye sayılarını arttırmaları için özellikle Hak-İş ve Memur-Sen'e açıkça destek verdi. Üye sayısını daha fazla arttıran Memur-Sen ve Hak-İş işçi ve emekçilerin haklarını daha fazla mı savundular? Örgütlenmek için daha yoğun bir faaliyet mi yürüttüler? Elbette farkı belirleyen bu değil, AKP'nin açık desteğini almalarıdır. Anayasa değişiklikleri konusundaki muhabbetin temelinde bu çıkar ilişkisi bulunuyor.

DİSK Başkanı ve KESK Başkanı bir dizi sol liberal aydınla yayınladıkları bildiride, "mutabakat" gerekliliğine işaret ederek, seslerini burjuvazinin Anayasa'yı tartışma korosuna kattılar. DİSK ve KESK başkanları, TEKEL işçisi ile AKP, sendikalaştığı için işten atılan işçiyle patron, işsizlik

ve yoksulluğun pençesindeki yığınlar, kamu emekçisi, çöktürülen emekçi köylü ile krizin yükünü emekçilere yıkmak için her şeyi yapan sermaye arasında mutabakat isteyerek, bir kez daha sınıf işbirlikçisi tutumlarını ortaya koymuşlardır.

Mutabakatın "kurucu meclis"le sağlanmasını öneren KESK ve DİSK sınıf işbirlikçisi yaklaşımlarına ilerici bir sos katmaya çalışıyorlar. Mutabakatın "kurucu meclis"le sağlanması önerisinin ilerici bir yanı yoktur. İster toplumsal mutabakat talebi olsun isterse radikal görünümlü kurucu meclis şiarı, bu tutum yalnızca emeğin korunmasının karşısı olan anayasa değişikliklerine meşruiyet kazandırmaya yarar. Anayasa tartışmaları karşısında sınıf çıkarlarından hareket etmek, sürece usulden değil esastan karşı çıkmayı gerektirir.

İşçi ve emekçiler düzen güçleri arasındaki mücadeleye eklemelenmemeli, referandumun kendilerine hiçbir şey kazandırmayacağı bilinciyle hareket etmelidirler. Zira burjuvazinin damgasını vurduğu referandumlar ile demokratik hak ve özgürlüklerin kısıntısı bile elde edilemez.

Sınıf mücadelelerinin bütün bir tarihi, anayasa da içinde yasalarda demokratik hak ve özgürlükler lehine değişiklik yapabilmek için, sınıflar arası güç dengelerinin değişmesi, yani emek ile sermaye arasındaki mücadelede işçi ve emekçiler lehine büyük değişimlerin yaşanması gerektiğini göstermiştir. İşçi ve emekçilerin siyasal ağırlığını ortaya koymadığı koşullarda, yasalarda yer alan demokratik haklar bile kağıt üzerinde kalacaktır. Nitekim, sendika hakkı vb. haklar yasalarda var olmasına rağmen kapitalistler tarafından fiilen kullanılmamaktadır. İşçi sınıfının bu yöndeki talepleri zorbalıkla bastırılmaktadır.

Sınıf devrimcileri, referandum sürecine ilişkin sendika ağaların tutumunu teşhir etmeli, düzen içi çatışmanın ürünü olan Anayasa referandumu tartışmalarının işçi ve emekçilere hiçbir şey getirmeyeceği konusunda kesintisiz bir propaganda-ajitasyon faaliyeti örgütlemelidirler. Her türlü yasal ve anayasal reformlar ancak devrimci politik mücadelenin yan ürünü olarak ortaya çıkarlar ve ancak işçi sınıfının devrimci iktidarının adı olan sosyalizm koşullarında kalıcılışırlar.

İmha ve inkâr politikaları derinleşerek sürüyor!

Kürdistan’da Kürt halkına yönelik kirli savaş tırmandırılıyor. Bir yandan özel harekât timleri köy ve yaylalara baskın düzenlerken öte yandan mayınlardan kaynaklı çocuk sakatlanmaları, gözaltı ve tutuklama furyası hız kesmeden sürüyor. Orman yangınları ise devam ediyor.

Bugün tüm düzen güçleri, Genelkurmay’ın gölgesinde siperlere koşturup savaş pozları veriyor. CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu, “o siperlerde huzurlu ve mutlu Türkiye’nin teminatını gördük” diyebiliyor. Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ çıkıp bir yandan “30 bin terörist öldürdük” diye övünürken, öte yandan da sanki bugüne dek “teslim olsunlar” dışında söz etmiş gibi, “artık söz bitti” diye içerdeki iflaslarını sınır ötesini işaret ederek örtmeye çalışıyor. Yine, Başbuğ’un övündüğü 92-93 konseptindeki gibi, Kürt halkında infial yaratan gerillaların cenazeleri bile işkenceye çekiliyor, dahası ailelerine verilmiyor.

Öte yandan tüm bu imha politikalarına şoven-milliyetçi propaganda eşlik ediyor. Cemil Çiçek’in ırkçılığından hiç de geride kalmayan Ertuğrul Özkök ise, sinsice “Türklerle Kürtler birlikte yaşamak zorunda mıdır?” sorusuyla şoven-milliyetçi duyguları kaşıyıp kışkırtıyor.

Operasyonlar sürüyor!

Kürdistan’ın çeşitli illerinde köy ve yaylalara özel harekât timleri baskın düzenlerken köylüler tehdit ediliyor.

Bununla beraber Türk sermaye devleti, Şırnak’ta Cudi ve Küpeli Dağı’nda yaklaşık 5 bin askerin katılımı ile başlatılan operasyonları yaygınlaştırıyor. Cudi Dağı’nda PKK’lilerin geçiş noktaları olduğu gerekçesiyle çeşitli noktalara topçu birlikler tarafından ateş ediliyor. Operasyonlar Dersim’de de sürüyor.

Ayrıca Türk sömürgeci sermaye devleti, gözaltında kaybetme ve faili meçhul cinayetleri gerçekleştiren Özel Timleri, Kürdistan’a gönderiyor.

Askeri operasyonların artmasıyla orman yangınları da başladı. Türk devletinin bombalamalarıyla başlayan orman yangınları Dersim bölgesinde yoğunlaşıyor.

Saldırıları ırkçı ve şoven propaganda tamamlıyor

Sermaye devletinin askeri operasyonlar eşliğinde yürüttüğü Kürt halkına yönelik dizginsiz saldırganlık artarak sürerken, düzen sözcüleri de bu saldırganlık tablosunu tamamlamak için ırkçı ve şoven açıklamalarda bulunmaya devam ediyor. Kürt halkına yönelik tırmandırılan kirli savaş toplumsal açıdan meşrulaştırmak için “terör” demagojisine başvuran düzen sözcülerinin, şovenizmin zehrini yaslanarak kitlelerin bilincini bulandırma ‘yarışında,’ aynı zamanda sermaye devletinin Kürt sorunu eksenindeki inkârcı çizgisi de çıplak bir biçimde dışavurulmuş oluyor.

Düzen cephesinin artık sıradanlaşmış şovenizm yarışında son çıkışı Devlet Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Cemil Çiçek yaptı. Her kelimesinden şovenizm akan konuşmalarında Çiçek, sermaye

devletinin değişmez imha ve inkâr çizgisinin küçük bir resmini sunmuş oldu. Türk milletine mensup olduğu için Allaha şükrettiğini vurgulayan Çiçek’in ağzından dökülen “Nijerya’daki Nijeryalılara Türkçeyi öğrettik, Hakkari’dekine, Diyarbakır’dakine halan Türkçeyi öğretemedik” sözleri, Kürt sorunundaki asimilasyon politikasının sermaye düzeni açısından ‘vazgeçilmez’ olduğunu bir kez daha gösterirken, düzen sözcülerinin Kürt halkının en temel demokratik haklarına bile nasıl düşmanlık beslediğini de gözler önüne sermiş oldu.

Bugünlerde Türk milliyetçiliğinin asimilasyoncu versiyonuna daha dışlayıcı bir versiyonu da eklendi. Bu versiyonun sözcülüğüne soyunan Ertuğrul Özkök, söze “Bölünmeyi tartışalım” diyerek başlıyor ve hemen arkasından aba altından sopa göstererek ekliyor: “Bölünülmesi durumunda Kürtlere neler olabileceğini, neleri kaybedeceklerini hatırlatalım.” Açıktır ki, bu gericiliğin başka bir türüdür. Özgürlük,

eşitlik ve gönüllü birlik temelinde Kürt halkının taleplerinin karşılanmasını değil, üstü örtülü olarak mevcut durumu devam ettirmeyi ve Kürt halkının bu mevcut sömürgeci statüye razı olmasını amaçlamaktadır.

Oysa ayrılmaya da, birlikte yaşamaya da karar verecek olan Kürt halkının kendisidir. Birlikte yaşamının koşulları ise bellidir: Özgürlük ve eşitlik temelinde gönüllü ortak bir yaşam... Türk halkı için de, Kürt halkı için de, doğru ve gerçekçi olan budur, birlikte yaşamının başka bir yolu yoktur.

İşçi ve emekçi kitleler milliyetçi-şovenist rüzgârlara kapılmadan, Kürt halkının talepleri ekseninde Kürt sorununun devrimci bir çözümü için mücadele etmelidirler. Türk ve Kürt işçilerinin birliğinin önündeki engellerin ortadan kalkması ve bu topraklarda işçi sınıfının güçlü bir örgütlülük yaratması, aynı zamanda ücretli köleliğin de, ulusal köleliğin de ortadan kalkmasına giden yolu açacaktır.

Gerillalara dönük vahşete öfke büyüyor...

Kürdistan’da Türk sermaye devletinin operasyonlarına ve vahşetine rağmen Kürt halkı eylemlerine devam ediyor. Kürt halkı gerilla cenazelerini sahiplenerek, kitlesel eylemlerle baskıların kendilerini yıldıramayacağını gösteriyor.

Hakkari ve Siirt’teki çatışmalarda katledilen HPG gerillalarının cesetlerine işkence yapılması Türkiye’de ve Kürdistan’da protesto edildi. Kürdistan illerinde gerçekleştirilen eylemlerde kitlesellik dikkat çekerken gerilla cenazeleri on binlerin katılımıyla defnedildi. Cenazelerde öne çıkan slogan ise “İntikam!” ve “Şehid namirin”! oldu.

Kürdistan illerinde gerçekleştirilen sokak eylemlerinin yanısıra kepenk kapatma eylemleri de yapıldı. Gençlerin katılımının yoğun olduğu sokak eylemlerinde çatışmalar yaşanırken, polis gaz ve ses bombalarıyla, tazyikli su kullanarak kitleye saldırdı. Çatışmaların yaygınlığı dikkat çekti.

İstanbul, Adana ve Mersin gibi illerde de protestolar gerçekleştirilirken İstanbul Gazi Mahallesi’nde polisin kitleye müdahale etmesi üzerine çatışma yaşandı.

Kürt halkına saldırganlık sermayenin 'ortak aklı'

Kürt hareketini çok yönlü bir kıskaca alarak fiziki tasfiyesini amaçlayan sermaye devleti, aynı zamanda resmi imha ve inkar politikası gereği Kürt halkına yönelik yürüttüğü kapsamlı saldırılarını da katmerleştirerek sürdürüyor.

Gelişmeler bu eksenle ilerlerken, “Teröre karşı savaşıyoruz” demagojisine yaslanarak inkarcı çizgisini ve şoven zehrini her fırsatta kitlelere akıtan sermaye hükümeti AKP ise, Kürt halkına dönük saldırganlığa ‘toplumsal meşruiyet’ kazandırmak ve düzen cephesindeki aktörler arasında zaten mevcut olan konu dahilindeki ‘kutsal ittifakı’ daha da pekiştirmek istiyor.

Bu çerçevede, sermaye hükümetinin başkanı Erdoğan, “teröre karşı ortak akıl-ortak mücadele üretmek” söylemleriyle gündeme getirdiği düzen partisi temsilcileriyle görüşme turlarına 13 Temmuz günü başladı.

İlk görüşmenin adı AKP-DSP

Erdoğan “terör” gündemli görüşme turlarının ilkinde, Başbakan Yardımcısı Cemil Çiçek, İçişleri Bakanı Beşir Atalay ve Kamu Güvenliği Müsteşarı Muammer Güler’in de katılımıyla DSP heyetini ziyaret etti. DSP Genel Başkanı Masum Türker’in de hazır bulunduğu görüşmede Kürt sorunu çerçevesinde düzen cephesinin resmi çizgisi bir kez daha teyit edilirken, “terörle mücadele” demagojisi eşliğinde Kürt halkına dönük dizginsiz saldırının artarak süreceğine ilişkin mesajlar verilmiş oldu.

DSP Genel Merkezi’nde basına kapalı olarak gerçekleşen görüşmede, profesyonel askerlik, istihbarat ve NATO desteği başlıklarının ele alındığı belirtildi.

Profesyonel askerlik devreye girecek, sınıra 150 yeni karakol inşa edilecek

Erdoğan’ın DSP heyetine, PKK ile mücadele konusunda hükümetin çalışmalarını anlatarak önümüzdeki süreçte devreye sokulması düşünülen uygulamalara ilişkin bilgilendirme yaptığı ifade edildi. Basından yansıyan bilgilere göre Erdoğan Türker’e, kısa süreli eğitimle operasyonlara gönderilen askerlerin yerini artık tamamen profesyonel askerlerden oluşan birliklerin alınmasını hedeflediklerini anlattı.

Sınır bölgesine 150 yeni karakol yapılacağını ve konuya ilişkin TOKİ’ye gerekli talimatları verdiğini söyleyen Erdoğan, Kürt halkına dönük dizginsiz saldırganlığını askeri operasyonlarla ve polis terörü eşliğinde sürdüren sermaye devletinin, bu noktada ‘çabalarını’ arttıracaklarını göstermiş oldu.

Erdoğan’ın istihbarat noktasında da sıkıntıların olduğunu belirterek, teknik eksiklikleri giderme ve insani anlamda olanakları artırma yönünde çaba içerisinde olunacağını söylediği belirtildi. Böylece sermaye devletinin Kürdistan’daki değişmez politikalarından olan ‘ajanlaştırma’ için de ek çabalar içerisine gireceğine dair sinyaller verilmiş oldu.

Düzen partisi DSP de soruna ilişkin kendi görüşlerini Erdoğan’a ilettiler. Türker başkanlığındaki

DSP heyeti, Erdoğan’a Irak’ın kuzeyinde NATO askerlerinin görev alması gerektiği yönündeki önerilerini hatırlatarak, böyle bir adımın yeniden ‘Çekiç Güç’ gibi bir yapıya’ yol açacağını ve bu yüzden sıkıntı yaratacağını söyledi. DSP heyeti, bunun yerine Türkiye’nin Birleşmiş Milletler Antlaşması’nın ‘meşru savunma hakkı’ tanımlaması yapan 51. maddesini kamuoyuna hatırlatması gerektiğini ifade etti. DSP heyeti bu ifadeleriyle sermaye hükümetine, Kürt halkına dönük saldırganlığa “meşru müdafaa” kılıfı geçirilmesinin düzenin elini güçlendireceğini telkin etti.

Düzen içi görüşme trafiğinden yansıyan bu ilk tablo ise, Kürt halkına saldırganlık noktasında sermaye düzeni içerisindeki tüm aktörlerin zaten ‘ortak akla’ sahip olduğu gerçeğini bir kez daha teyit etti.

İşkence ve vahşet meclis gündemine taşındı

Kürdistan’da Türk ordusunun gerilla cenazelerine yönelik vahşet izleri ve ağır işkence uygulamaları BDP tarafından TBMM gündemine taşındı.

BDP Diyarbakır Milletvekili ve Meclis İnsan Hakları İnceleme Komisyonu üyesi Akın Birdal, HPG’lilerin cenazelerine yapılan işkenceye ilişkin komisyona yazılı başvuruda bulundu. Son dönemlerde artan çatışmalara ve HPG’lilerin cenazelerine yapılan uygulamalara dikkat çeken Birdal, bölgede cenazelerin alınması sırasında elde edilen görüntülerde cesetlere ağır işkenceler yapıldığının görüldüğünü söyledi.

“Savaşın ve çatışmanın da bir hukuku vardır” diyen Birdal, söz konusu hukuka göre, çatışmalar ve savaş sırasında, kadınlara, yaşlılara, hastalara, çocuklara, sivillere ve cenazelere ne yapıp ne yapılmayacağını belirlediğini belirtti.

Türkiye’nin 1953 yılında Cenevre Sözleşmesi, 1954 yılında kabul edilen “Silahlı bir çatışma halinde kültür mallarının korunmasına dair sözleşmeyi” kabul ederek taraf olduğunu hatırlatan Birdal’ın başvurusunda şu ifadeler yer aldı:

“Basına yansıyan görüntülerde, Türkiye’nin taraf olduğu bu sözleşmelerin hükümlerine uymadığı görülmektedir. İnsan hakları ve insancıl hukuka uygun olmayan bu durumların yerinde incelenmesi ve sonuçlarının kamuoyuna duyurulabilmesi için komisyonun toplanıp bir alt komisyon oluşturulması ve bölgeye gönderilmesini öneriyorum.”

TBMM’de basın toplantısı düzenleyen BDP Siirt Milletvekili Osman Özçelik ise Siirt’te çıkan çatışmada yaşamını yitiren HPG’lilerin cenazelerinin verilmemesini ve cenazelerin tanınmaz halde olmasını, çatışmalarda yakıcı kimyasal silahlar kullanılmasına bağladı.

Özçelik şöyle konuştu:

“Cenazeler öldürüldükten sonra tanınmayacak kadar tahrip edilmektedir. Her iki ihtimalde de bir insanlık suçu ile karşı karşıya olduğumuz açıktır. Hükümet tüm bu yaşananlarla ilgili açıklama yapmalı ve devleti töhmet altından kurtarmalıdır.” diye konuştu.

ABD-Türkiye ilişkilerinde son perde

Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu, ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton ile 13 Temmuz günü bir telefon görüşmesi yaptı. İki bakanın telefon görüşmesinde, İran konusundaki durum da dahil olmak üzere bir dizi konuyu gözden geçirdiği belirtiliyor.

Davutoğlu'nun, Clinton ile yaptığı görüşme, İran'ın nükleer programından kaynaklanan sorunun çözümünde Brezilya ile birlikte arabulucu olarak ortaya çıkan Türkiye'nin rolünün devam edip etmeyeceğine dair soru işaretlerini de doğurdu. Söz konusu görüşmeden sonra, ABD yetkililerinin “*Davutoğlu, Türkiye'nin İran'la ilgili nükleer meselenin 'dışında kalması'na dair talebi kabul etti*” dediği, Türk Dışişleri kaynaklarına göre ise, “*İran'la komşuluk vazifemizin tüm gereklerini yerine getireceğiz. BM kararlarına da bağlıyız*” mesajı verdiği ifade ediliyor.

Clinton'ın Davutoğlu'na, ABD'nin “*PKK ile mücadele*”de yardımcı olma taahhüdüne yeniden vurgu yaptığı da belirtiliyor. Öte yandan benzer bir açıklama da ABD'nin Ankara'daki Büyükelçisi James Jeffrey'den geldi.

James Jeffrey, “*Biz PKK'yı El Kaide gibi ortak bir düşman olarak görüyoruz. İkincisi, 2007'den beri Türkiye'nin PKK'ya karşı askeri harekâtlarını kolaylaştırma çabası içindeyiz. Bu yalnızca istihbarat paylaşımı değil predatörler gibi doğrudan istihbarat toplanmasını da içeriyor. Ek olarak, hava sahasının kullanımında işbirliği yapıyoruz, Irak'ta hava sahasını boşaltıyoruz. (Türk uçaklarının operasyonları için) Bu çok karmaşık bir süreç. Son haftalarda bunu daha süratli bir şekilde yapabilmek için yoğun bir mesai içinde olduk. Aynı zamanda operasyonların daha sık yapılmasını mümkün kılacak bir çalışma içindeyiz.*” dedi.

Görüşme, uşağın uşak olduğu gerçeğini değiştirmede!

Clinton-Davutoğlu telefon görüşmesinin asıl önemli yanı, işçi sınıfı ve ezilen halklara karşı ne tür saldırı hazırlıkları yapıldığıdır ki bunlar da görüşmelerin hep gizli bırakılan yanını oluşturur. Bunlar bir yanıla ancak pratikte yaşandıkça anlaşılır. Her ne kadar Clinton-Davutoğlu telefon görüşmesinde belirli konular yansıtılsa da, bu pazarlıkların ancak bir yönüdür. Türk sermaye devletinin gündemi böyle yansıtması, esas olarak Ortadoğu çapındaki ABD işbirlikçiliğini gizleme amaçlıdır.

ABD-Türkiye pazarlıklarında, ABD'nin birçok isteği ve işbirlikçi Türk sermaye devletinin de çok yönlü çıkarları vardır. ABD, Türk sermaye devletine açıkça göstermiştir ki, Ortadoğu'da işbirlikçiliğin gerekleri yerine getirilmezse, yağma ve sömürden pay da yoktur. Bu anlamda da Clinton-Davutoğlu telefon görüşmesinin gündemi de bunlarla belirlenmektedir.

Görüşmenin odağında, Türkiye'nin ABD emperyalizminin politikalarına ne kadar ve nasıl tabi kılınacağı vardır. ABD, hizmetleri karşılığında Türkiye'ye bir şeyler verecektir elbette. Bu anlamda, hiç şüphe yok ki, görüşmede aldıkları da, verdikleri de işçi sınıfı, emekçi kitleler ve başta Kürt halkı olmak üzere ezilen halklara yönelik düşmanlıktır.

Türkiye-ABD ilişkilerinde, gerçek pazarlıklar ve işbirlikleri, örtülü olarak sürdürülürken, bu ilişkinin Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitlelere yansıyan yüzünde, Türk sermaye devleti her zaman adeta tiyatro oynamıştır. Bu tiyatrodaki sergilenen oyunla, Türk sermaye devleti gibi, dünya siyasetindeki yeri, emperyalizme bağımlı bir ülkenin işbirlikçi politikacıları, kendilerini, kendi halklarına “dünyayı yöneten, dünya liderleriyle görüş alışverişinde bulunan büyük bir güç” olarak pazarlıyorlar. Ama hangi rolde sunulurlarsa sunulsunlar, hiç bir dekor ve kostüm, uşağın uşak olduğu gerçeğini değiştirmez.

Dink davasının 14. duruşması görüldü

Agos Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni **Hrant Dink**'in 19 Ocak 2007'de katledilmesinin ardından İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi'nde açılan davanın 14. duruşması 12 Temmuz günü görüldü.

3'ü tutuklu 20 sanık hakkında açılan davanın 14. duruşmasına tutuklu sanıklar Ogün Samast, Erhan Tuncel ve Yasin Hayal “yoğun güvenlik önlemleri” altında getirildi.

“Hrant için, Hrant için”

Duruşma öncesinde Beşiktaş Barbaros Meydanı'nda toplanan ‘Hrant’ın Arkadaşları’ dava sürecine ilişkin basın açıklaması gerçekleştirdi.

“Hrant için, Hrant için” yazılı pankartın açıldığı eylemde açıklamayı okuyan Bülent Aydın, Dink için adalet istemeye devam edeceklerini ancak duruşmadan ve mahkemeden adalet beklentilerinin zayıfladığını söyledi. Dink'in arkadaşlarından Hayko Bağdat ise Hrant Dink'in katledilmeden önce “Türklüğü aşağılamak” iddiasıyla yargılandığı son yazısını okudu.

Sloganlar eşliğinde Beşiktaş'taki İstanbul Adliyesi'ne yürüyen kitle, Hrant Dink'in eşi Rakel Dink ve beraberindekileri mahkemeye uğurladı.

Tanıklar dinlendi

Davada tanık olarak dinlenen Cavit Kılıç, “Olay günü Ogün Samast bizim işlettiğimiz internet kafeye geldi. Yaklaşık 2,5 saat birileriyle yazıştı. Yazışırken heyecanlı olduğunu gördüm. Olaydan sonra ilk eşkal veren benim” dedi.

Davanın 14. duruşmasında müdahil avukatlar, Dink'in basın özgürlüğü davası çerçevesinde hedef haline getirilmesi ve İstanbul Valiliği'nde tehdit edilmesi olaylarıyla ilgili savcılarla görüşte.

Dink ailesinin avukatları, her iki olayda adı geçen eski İstanbul Vali Muavini Erhan Güngör, Milli İstihbarat Teşkilatı (MİT) İstanbul eski Bölge Başkan Yardımcısı Özer Yılmaz, eski Ülkü Ocakları Başkanı Levent Temiz ile Ergenekon davası sanıkları Kemal Kerinçsiz ve Erhan Timuroğlu'nun davaya dahil edilmesini istedi. Duruşmada, Dink'in hedef gösterildiği süreçle ilgili bir projeksiyon sunumu yapıldı. Dink davası avukatlarından Fethiye Çetin, Hrant Dink'in öldürülmeden önce kaleme aldığı “Ruh Halimin Güvercin Tedirginliği” ve “Neden Hedef Gösterildim” başlıklı yazılarını da okudu.

Duruşmada savunma yapan Erhan Tuncel, Aralık 2006'ya kadar Mehmet Ayhan isimli polisle dört önemli telefon görüşmesi yaptığını ve bunların dosyada yer almadığını söyledi.

Tuncel, Başbakanlık Teftiş Kurulu ve diğer makamların raporlarında “Yardımcı haber elemanı ile irtibatın kesilmesi, olayların akışı konusunda bilgi akışında aksama meydana getirmiştir” tespitinin yerinde olduğunu söyledi.

Mahkeme heyeti açıkladığı ara kararda, tutuklu sanıklar Erhan Tuncel, Ogün Samast ve Yasin Hayal'in tutukluluk hallerinin devamını kararlaştırdı.

Heyet, Emniyet İstihbarat Dairesi eski Başkanı Sabri Uzun'un tanık olarak dinlenilmesi konusundaki talebi yeniden reddederek duruşmayı 25 Ekim'e erteledi.

Ankara’da 2 BDSP’li serbest bırakıldı

“Devrimci sınıf faaliyeti engellenemez!”

31 Mart 2010 tarihinde BDSP’ye yönelik İzmir, Ankara, Bursa ve Samsun’da gerçekleştirilen eşzamanlı operasyonlar sonucu tutuklanan sınıf devrimcilerinden **Onur İnce** ve **Özgür Karagöl**, **14 Temmuz** günü Ankara 12. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülen ikinci duruşmalarının ardından serbest bırakıldılar.

Açılan dava kapsamında, “Örgüt üyesi olmadığı halde örgüt adına faaliyet yürütmek”, “örgüt propagandası yapmak” suçlamaları ile yargılanan BDSP’lilerin “Alaattin Karadağ ile ilgili eylemlere katılmaları”, “TEKEL eyleminde slogan atmaları” vb. bu suçlamalara dayanak olarak gösterilmişti.

Tutuklu bulunan Onur İnce ve Özgür Karagöl’ün yanısıra tutuksuz devrimcilerin de yargılandığı davanın ikinci duruşmasında sınıf devrimcileri için istenen ceza talebi değişmedi.

Ankara 12. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülen duruşma sonrası mahkeme heyeti, Onur İnce ve Özgür Karagöl’ün de serbest bırakılarak tutuksuz yargılanmalarına karar verdi. Mahkeme, sanık diğer devrimciler için de tutuksuz yargılamanın devamı yönünde karar aldı.

BDSP: Sesimizi boğmaya gücünüz yetmedi, yetmeyecek!

BDSP, ikinci duruşma öncesinde Ankara Adliyesi önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

Açıklamada, sermaye devletinin işçilere, emekçilere, Kürt halkına, ilerici ve devrimci güçlere yönelik baskı ve saldırılarının artarak sürdüğü vurgulanarak, düzenin bu saldırılar karşısında milyonların öfkesinin sokaklara taşmasından duyduğu korkuyu ilerici ve devrimci güçlere yönelik gözaltı-tutuklama saldırılarıyla gösterdiği belirtildi.

19 Kasım 2009’da yargısız infazla katledilen devrimci işçi Alaattin Karadağ’a sahip çıktıkları ve TEKEL eylemine BDSP pankartıyla katıldıkları için tutuklanan Onur İnce ve Özgür Karagöl’ün ikinci kez mahkemeye çıkartıldıklarının hatırlatıldığı açıklamada, sermaye devletinin devrimci sınıf çalışmasına yönelik saldırılarını pervasızca arttırdığı ifade edildi.

Eylemin ardından sınıf devrimcileri adliye önünde bekleyişe geçtiler.

Tahliye kararı sloganlarla karşılandı

Duruşmanın sona ermesiyle birlikte mahkeme salonunda bulunan sınıf devrimcileri sloganlarla adliye önüne gelerek dışarıda bekleyen kitleyi bilgilendirdiler. Ardından konuya ilişkin adliye önünde bir basın açıklaması daha gerçekleştirildi.

Açıklama öncesi eylemi engellemeye çalışan kolluk güçlerinin bu girişimi kararlı bir tutumla boşa çıkarıldı.

Açıklamada, duruşmaya ilişkin verilen bilginin ardından, sermaye düzeni tarafından artan baskı, gözaltı ve tutuklama saldırılarının devrimci sınıf faaliyetini engelleyemeyeceği vurgulandı ve sınıf devrimcilerinin mücadelelerini karalılıkla südürecekleri belirtildi.

Kızıl Bayrak / Ankara

Hasta tutsaklar için eylemler devam ediyor...

İlerici ve devrimci kurumların, hasta tutsakların serbest bırakılması talebiyle her hafta cuma günü yaptıkları eylemler İstanbul ve Ankara’da sürdü.

İstanbul

İstanbul’da 48. haftasında devam eden eylemde, hasta tutsakların serbest bırakılması için gerçekleştirilen eylemlere katılan 15 kişinin tutuklandığı hatırlatılarak, “Bu suçu işlemeye devam edeceğiz” denildi.

Taksim Tramvay Durağı’nda 9 Temmuz günü bir araya gelen kurumlar, “Hasta tutsaklar serbest bırakılsın” pankartını açarak sloganlarla İstiklal Caddesi boyunca yürüdü.

İstiklal Caddesi üzerinde bulunan Mephisto Kitabevi önüne gelindiğinde oturma eylemi gerçekleştirildi. Oturma eylemi sırasında, “Bize Ölüm Yok” marşı hep bir ağızdan okunduktan sonra Galatasaray Lisesi’ne yüründü.

Galatasaray Lisesi önünde gelindiğinde, kurumlar adına basın açıklamasını Sibel Kırılancık gerçekleştirdi. Kırılancık, “*Bu pankartı, dövizini bugün tutanlar yarın aramızda olmayabilir*” diyerek geçen hafta Ankara’da olan ve hasta tutsakların serbest bırakılması için gerçekleştirilen eylemlere katılan 15 kişinin tutuklandığını söyledi. Kırılancık, AKP’nin demokrasi ve halkın düşmanı olduğunu belirterek, “*Bu suçu işlemeye devam edeceğiz ve 49. haftada burada olacağız*” dedi.

Ankara

Ankara’da her cuma “Hasta tutsaklar serbest bırakılsın” talebiyle yapılan basın açıklamasında ise “Hasta tutsaklar serbest bırakılsın” pankartı ile hasta tutsakların isimlerinin yazılı olduğu ozalit taşındı.

Kurumlar adına basın metnini Murat Aydoğan okudu. Aydoğan, Kırıkkale F Tipi Cezaevi’nde kalan Cahit Durmaz’ın cezaevinde yakalandığı bağırsak kanseri hastalığına geç teşhis konulması ve tedavisi için yapılan tahliye talebinin süresinde yanıtlanmaması nedeniyle Durmaz’ın 29 Haziran 2010’da yaşamını yitirdiğini hatırlattı.

İzmit C Tipi Kapalı Cezaevi’nde kalan 58 yaşındaki İsmail Tuncay’ın ise yakalandığı akciğer kanseri hastalığı nedeniyle yaşamını yitirdiğini hatırlatan Aydoğan, “Tecrite hayır diyoruz. Biliyoruz ki tecrit bir insanlık suçudur. Bedeli ne olursa olsun ‘Tecrite hayır!’ demeye devam edeceğiz” dedi. Aydoğan, daha önce bu basın açıklamasına katılan TAYAD’lıların tutuklandığını da hatırlatarak, şunları söyledi:

“Karşısında oldukları tecrit, kendilerine uygulamıyor artık. Kendileri tecritte belki ama biz buradayız. Onların sesi olmaya devam ediyoruz. Tecrit devam ettikçe, hasta tutsakların tedavisi engellendikçe bizler burada hapishanelerdeki tutsakların sesi olmaya devam edeceğiz!”

DİSK'in sermaye ile uzlaşma arayışı...

TÜSİAD Başkanı Ümit Boyner ile DİSK Başkanı Süleyman Çelebi, 7 Temmuz günü kameraların karşısında birlikte poz verdiler. DİSK'in TÜSİAD ziyareti sonrasında gerçekleştirdikleri basın toplantısında bir dizi konuda görüş birliğine vardıklarını ve bu konularda ortak çalışmalar yapacaklarını buyurdular. Bu tablo sınıf hareketinin devrimci temellerde gelişiminin önündeki en temel engellerden biri olan sendikal bürokrasinin DİSK şahsında içinde bulunduğu ihanet batağını bir kez daha ortaya serdi.

Öyle ki bu işbirliği karşısında burjuva köşe yazarları bile şaşkınlıklarını saklayamadılar, bu işbirliğine temsil ettikleri sınıfların niteliği nedeniyle temkinli yaklaşmak gerektiğini ifade etme ihtiyacı duydular.

İki uzlaşmaz sınıfın “ortak çalışma konuları”

Gerçekleştirilen basın toplantısında görüş birliğine varılan konular Anayasa tartışmaları, “terör”, bölgesel kalkınma ve istihdam sorunları olarak ifade edildi.

TÜSİAD zaten her fırsatta ülkede batı standartlarında bir anayasaya gerek olduğunu söylüyor. Keza “terör” konusunda da sermaye devletinin geleneksel kırmızı çizgilerini zorlayacak çıkışlar yapıyor, Kürdistan işçi ve emekçilerini sömürü cenderesine daha rahat çekebilmek için sözde bir barış istiyor. Sermaye sınıfının daha rahat hareket edebilmek ve daha rahat sömürebilmek için dile getirdiği bu taleplerin işçi sınıfı adına DİSK tarafından sahiplenilmesi ve ortak çalışma konusu edilmesi ise tam bir aymazlık örneğini oluşturuyor. Burjuvazinin ideolojisini diline pelesenk eden DİSK ağaları “D”İSK’in “D”sini çoktan sermayeye teslim ettiklerini böylece bir kez daha kanıtlıyorlar.

İşçi sınıfının siyasal bilincinin geriliği koşullarında DİSK ağalarının bu ideolojik teslimiyeti açıkça ifade etmelerinin önünde bugün için temelli bir engel de bulunmuyor. Ama TÜSİAD’la çalışma konularında bulunan diğer iki başlık olan “bölgesel kalkınma” ve “istihdam” konuları işçi sınıfının gündelik çalışma ve yaşam koşullarını çok daha doğrudan belirleyen konular. Ve bu açıdan bakıldığında DİSK ağalarının bu konularda TÜSİAD şahsında sermaye sınıfı ile ortak çalışma içinde bulunması demek sınıfa ihaneti büyük bir pervasızlık ile hayata geçirmek demektir.

Zira hem bölgesel kalkınma hem de istihdam konularında sermaye sınıfından dile getirilen çözüm önerileri işçi sınıfının bugün için sahip olduğu sınırlı hakları temelli bir şekilde ortadan kaldırmayı amaçlayan oldukça büyük ölçekli saldırılardır. TÜSİAD ve sermaye sınıfı bu konularda çözüm önerileri olarak bölgesel asgari ücretten, part-time çalışmaya ve kıdem tazminatının ortadan kaldırılmasına kadar sömürü oranlarını katlayacakları “önlem” paketleri ile işçi sınıfının karşısına dikiliyorlar. DİSK şahsında sermaye ile bu konularda bir işbirliğine gitmek demek ihaneti tüm çıplaklığı ile hayata geçirmenin ötesinde işçi sınıfının öfkesini üzerine çekmek demektir. Bu konuda bu kadar rahat ve pervasız davranmalarına bakılırsa DİSK ağaları artık işçi sınıfının öfkesini üzerlerine çekmekten de pek korkmuyorlar.

Bu ise ancak kendini bütünüyle sermaye sınıfına teslim etmekle ve onun koruyuculuğuna sığınmakla mümkün olabilir. Bu tablo ise her fırsatta sözde “ilerici” söylemlerle kitlelerin karşısında dikilen Süleyman Çelebi gibi sendikacıların artık üstü kapalı yöntemlerle

değil, açık tutumlarla işçi sınıfının gelişen hareketinin önüne dikileceğini gösteriyor. Sınıf hareketi yeni bir eşiğin başında bulunurken sendikal bürokrasiyle hesaplaşma eğiliminin gitgide güçlenmesi ise bu uzlaşmacı çizgiyi, kendini burjuvazinin safına bütünüyle atmak için daha hızlı hareket etmeye zorluyor.

Söz konusu olan DİSK ağaları olduğunda onlar bu tutumlarını önceki birçok örneğin yanı sıra en son Taksim 1 Mayıs’ının ardından ortaya serdiler. Türk-İş’le birlikte kürsü işgali gerçekleştiren ve Mustafa Kumlu haininden hesap soran direnişçi işçileri hedef gösteren açıklamaların altına imza atarak gelişen sınıf hareketine bir darbe de kendilerinin vuracağını kanıtladılar.

Bu ihanetler ilk değil...

DİSK mevcut sendikal anlayışı üzerinden zaten kendisini sermaye sınıfına çoktan teslim etmiş durumda. Bugün TÜSİAD’la işbirliğinde ifadesini bulan bu teslimiyet DİSK’in sınıf işbirlikçisi konumunun son örneğini oluşturuyor.

DİSK ağaları fabrikalardaki örgütlenme ve direniş süreçlerinde işçileri ortada bırakmak dışında asıl ihanetlerini bu ideolojik teslimiyetlerinin ürünü olarak gerçekleştiriyorlar. Onlar her fırsatta kendilerine burjuva siyaset sahnesinde bir alan açabilmek için çırpınıyorlar.

Daha önce 10 Aralık Hareketi adı altında işçi sınıfını ve sınıfın örgütü olan DİSK’i burjuva siyaset arenasında

koltuk malzemesi olarak kullanmışlardı. O zaman da Süleyman Çelebi burjuva siyaset sahnesinin sol yelpazesindeki boşluğu DİSK’in adını kullanarak doldurma ve kendisini burjuva siyaset sahnesine atma hevesine kapılmıştı.

Keza sınıfa yönelik her saldırı girişimi gündeme geldiğinde bu ağalar, bizim de sözümüz olsun diyerek saldırı paketlerinin hazırlanmasına işçi sınıfı adına dahil olmaya, gerçekte ise bu saldırı paketlerinin koltuk değnekliğini yapmayı temel bir iş olarak görüyorlar. Yine, ESK gibi örneklerde bu işbirliğini bir ideoloji haline getirerek savunanlar hem sermayenin çıkarları için işçi sınıfının öz örgütü olan sendikaları işlemez hale getiriyor, hem de kişisel çıkarları için dolgu malzemesi olarak kullanıyorlar.

Hainlerden hesap sorulacak!

İşçi sınıfının öz örgütlülüklerinin tepesine çöreklenen, bu konuları kendi kişisel çıkarları için kullanmakta tereddüt etmeyenlerden gerçekleştirdikleri ihanetlerin hesabı mutlaka sorulacaktır. Ümit Boyner ile TÜSİAD’a kadın elinin değdiğinden ve bunun demokratikleşme için önemli olduğundan dem vuran Süleyman Çelebi, tüm çabasına rağmen sendikalara işçi sınıfının elinin değmesine engel olamayacaktır. O zaman o ve onun gibiler sadece işçi sınıfının öz örgütü olan sendikalarda değil, burjuva siyaset sahnesinde elde ettiği koltuklarda da rahat oturamayacaklar.

DİSK, Türkler için nöbette

DİSK, 30 yıl önce evinin önünde katledilen DİSK’in Kurucu Genel Başkanı Kemal Türkler’in davasının sonuçlandırılması talebiyle 8 Temmuz günü “adalet nöbeti” başlattı.

Bakırköy Adliyesi’nde başlatılan nöbetin ilk gününde Kemal Türkler’in kızı Nilgün Türkler Soyan ve DİSK’e bağlı sendikaların yönetici ve üyeleri yer aldı. Dava dosyanın gelip gelmediğini kontrol etmek için nöbet başlatan DİSK’e bağlı sendikalar dosya mahkemeye gelene kadar her gün 11.00-13.00 saatleri arasında adliye önünde nöbet tutacağını belirtti.

Dava sürecinin uzadığına dikkat çeken DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, “Geç gelen adalet, adalet değildir. Dava dosyasının bir an önce mahkemeye ulaşması konusunda çaba sarf edeceğiz. Bir an önce adaletin tecelli etmesini istiyoruz” dedi.

Çelebi, şöyle konuştu: “Zaman aşımının ötesinde, bu dava tam 30 yıldır devam ediyor. Bizim bu davaya ilişkin en temel talebimiz bir an önce sonuçlanmasıdır. İki defa beraat kararı verilmiştir. Yargıtay Ceza Genel Kurulu’nda bu karar bozulmuştur. Bakırköy Adliyesi’ne gelmemiş olması bizim açımızdan önemli bir eksikliktir.”

DİSK’e bağlı çeşitli sendikaların yönetici ve üyelerinin de katıldığı “adalet nöbeti”nde konuşan Kemal Türkler’in kızı Nilgün Türkler Soydan, davanın artık sona erdirilmesini istedi.

Dosyanın 9 Temmuz günü adliyeye gelmesi üzerine nöbet sona erdi.

Burjuvazinin kazdığı mezara giren işçiler, burjuvaziye mezar hazırlamaktadır!

“Nasıl ki, emeğin birleşik hale gelmesi ve elbirliği, makinelerin geniş ölçüde kullanılmalarına, üretim araçlarının yoğunlaşmasına ve ekonomik olarak kullanılmalarına yol açıyorsa, aynı şekilde, kitleler halinde, kapalı yerlerde ve sağlık gereksinmelerinden çok, üretimin işine gelen koşullar altında bu birarada çalışmadır ki; işte bu kitle halinde bir ve aynı işyerinde yoğunlaşmadır ki, bir yandan kapitalist için büyük bir kâr kaynağının, öte yandan da daha kısa çalışma saatleri ve özel önlemlerle karşılanmadığı takdirde, işçilerin yaşam ve sağlıklarının hovardaca harcanmasının nedenini oluşturur.” (**Kapital**, Cilt 3)

1860’lı yılların İngilteresi’nde madenlerdeki çalışma koşulları son derece vahşidir. “Kömür madenleri; en zorunlu harcamaların ihmalı” ara başlığı altında K. Marks süreci şöyle özetler: “1860’larda İngiltere’de kömür ocaklarında haftada ortalama 15 kişi hayatını kaybetmiştir. Kömür madenlerindeki kazalar (6 Şubat 1862) konusundaki rapora göre, 1852-61 yıllarını kapsayan on yıl içerisinde 8.466 insan ölmüştür...”

...Bu can kayıpları çoğu kez maden sahiplerinin doymak bilmez açgözlülüklerinden ileri gelmiştir.

Çoğunlukla bunlar tek bir kuyu açtırırlardı, öyle ki, yeterli havalandırma eksikliği bir yana, bu deliğin kapanması halinde başka bir çıkış yoktu.” (**K. Marks Kapital**, Cilt 3)

Engels, **İngiltere’de Emekçi Sınıfların Durumu** yapıtında İngiliz maden proletaryasının son derece vahşi çalışma şartlarını şu şekilde ortaya koyuyor: “Tüm Britanya İmparatorluğu’nda, bir insanın, ölümle bu kadar değişik biçimlerde yüzyüze bulunduğu başka hiçbir uğraş yoktur. Kömür ocağı, birçok dehşet verici felaketin sahnesidir ve o felaketler de doğrudan doğruya burjuvazinin bencilliğinden ileri gelir. Bu maden ocaklarında ortaya çıkan hidrokarbon gazı, havayla birleştiği zaman patlamaya hazır hale gelir ve bir alevle temas ettiği anda patlar; çevresindeki herkesi öldürür. Bu patlamalar, neredeyse hemen her gün olageliyor.”

Türkiye’deki maden ocaklarında durum farklı değildir. Geçmişi de bugünü de kanlıdır. Toros Dağları’ndaki Cevher Madeni’ndeki çalışma koşullarına ilişkin 31 Ocak 1910 tarihli bir gazete şöyle bahseder: “Madenciler; kazma ve kürekleriyle mağaralara girerler; içerde don yağı yakarlar. Sarı bir toprak halinde olan cevheri çuvallara koyarak katırlarla kasabaya naklederler. Cevher oradan izabe fırınına gider. Fırın pek adi ve basittir. Arkasından iki işçi tarafından hareket ettirilen körükle işler... Madenin durumu pek üzüntü vericidir. Gerek cevherin hazırlanış şekli, gerek işlemlerin yapılışı iki bin yıl öncekinin aynıdır... Madenciler de sefalet içerisinde bulunuyorlar; bir madencinin günlük ücreti 5 kuruşu geçmez. Halbuki o, mağaralarda çalışacak, geçilmez yerlerde yürüyecek ve bütün gün ateş karşısında körük çekecektir. Mağaralara inip çıkarken düşmek ve çığ düşmesine uğramak gibi tehlikeler ise devamlı olmaktadır. Maden’de son derece pislik ve yoksulluk hüküm sürüyor. Halk çok defa bakla ve patates yer. Her evin önünde abdesthaneler vardır ki pislikler meydana gelir; dereye akar; sulara karışır.”

Zonguldak’taki madenlerin de tablosu farklı değildir. Binlerce maden işçisinin çalıştığı Zonguldak’ta o dönem bir hastane bile yoktur. 1900’lere doğru bir hastane açılmış. Fakat onun masrafları da işçilerden kesilmiştir. Tüm bu şartlar karşısında işçilerin başkaldırmaması için şer’i hükümlere dayalı oldukça

katı kurallar konulmuştur. Ancak işçiler bütün bu kuralları aşarak isyan eder.

1865 yılında Dilaverpaşa Nizamnamesi yayınlanır. Bu nizamnamede madenlerde çalışma ve yaşam koşullarının düzeltilmesi esas alınır. Bu anlamıyla Dilaverpaşa Nizamnamesi “ilerici” olarak sunulur. Oysa bu nizamnamenin yayınlanmasının nedeni işçi azlığından kaynaklı maden işçiliğini cazip kılmaktır. Buna rağmen bu yasalarda geçen maddeler uygulanmaz. Bu nedenle işçiler grev ve işgali silah olarak kullanır. Ağustos 1908’de 8 saatlik işgünü, işçi sağlığı ve güvenliği, ücretlerin arttırılması talebiyle 3 bin madenci greve gider. Eylül 1908’de Zonguldak maden işçileri hastane gideri olarak kesilen paranın kaldırılması talebiyle madeni işgal eder. 1914 yılına kadar bu grev dalgası sürekliliğini korur. Sonuçta madenlerdeki bu mücadele içerisinde bir dizi hak kazanılır. Bugüne gelindiğinde durum işçi sağlığı ve güvenliği açısından hiç de iç açıcı değildir. Zira madenler seri cinayetlerin merkezi haline gelmiş durumdadır. Yıllar yılı maden ocakları işçilere mezar olagelmıştır.

2010 yılında 23 Şubat günü Balıkesir’in Dursunbey ilçesinde 17 maden işçisi iş cinayetine kurban gitti. 17 Mayıs günü Zonguldak Karadon Maden Ocağı’nda 30 işçi iş cinayetine kurban gitti. Keza Edirne Keşan’da bir maden ocağında meydana gelen yangında 3 işçi yaşamını yitirdi. Sonrasında da yine Zonguldak’ta bir maden ocağında 1 işçi iş cinayetine kurban gitti. Madenler, işçi sağlığı ve güvenliği tedbirlerinin yok sayıldığı alanlardan sadece biridir. Oysa yapı itibarıyla insan hayatına kasteden çalışma şartlarını da içermektedir. Maden ocaklarında alınmayan işçi sağlığı ve güvenliği tedbirleri her geçen gün kitlesel işçi ölümlerine yol açmaktadır.

Kapitalizmin işçi ve emekçilere dayattığı çalışma ve yaşam koşulları en özlü ifadeyle kâr hırsının izdüşümüdür. Sermaye, daha fazla kâr elde edebilmek amacıyla işçilik için yapması gereken harcamalardan pervasız şekilde kısmaktadır. Doğal olarak, iş cinayetleri ve meslek hastalıkları her geçen gün artmaktadır.

“Burjuvazinin bencilliği”, “insan kanı ve etinin israf edilmesinin” doğal bir sonucudur. Bu anlamıyla iş cinayetleri kapitalizmin varlığının bir sonucudur. Dolayısıyla madenlerde, tersanelerde, fabrikalarda her gün her yerde işçi kanı akmaktadır. Dünyada, her gün ortalama 5 bin kişi iş cinayetlerine kurban gitmektedir. İşçileri işyerlerinde koruyucu önlemlerle korumaya çalışan tek ülke SSCB idi. Sağlık Bakanı Aleksandr Semashko öncülüğünde işyerlerinde koruyucu önlemler konusunda tarihin en ileri önlemleri alınmıştır. Zira burada aretimin piyasaya değil de Sovyet toplumuna dönük gerçekleşmiş olması belirleyicidir. Kapitalist toplumlarda devlet toplumun zenginliğini kontrol altında bulunduran egemen sınıf tarafından kullanılan bir araçtır. Egemen sınıf, bu araç ya da aygıtı, kitleleri sömürmek amacıyla kullanır. Devletin tüm öge ve birimleri, statükoyu korumak için düzenlenmiş, yani egemen sınıfın iktidarını sürdürebilmesi için ayarlanmıştır. Mahkemeler, polis ve hatta hükümet, yönetici sınıfın çıkarlarını korumak için vardır. Bu anlamıyla burjuva yasaları işçi ölümlerini önlemek ve katil sermayedarları yargılamak için değil, işçi katillerini korumak ve palazlandırmak için vardır.

Neoliberal politikaların bir sonucu olarak son dönemlerde değişik sektörlerde yaygınlaşan

taşeronlaştırma uygulamaları her türlü güvencesizliğin kaynağını oluşturuyor. Üretimin parçalanarak alt yüklenicilere devredilmesi, patron için yaşam kaynağıdır. Zira sermaye sahibi işçilik harcamalarını sıfıra indirgemiş ve bu giderleri taşeron firmaların sırtına yüklemiş anlamına gelmektedir. İşçi sağlığı ve güvenliği konusunda da durum farklı değildir. Her türlü sosyal güvenceden yoksunluk, iş cinayetleri, çalışma şartlarındaki esneklik taşeronluk eksenlidir. Dolayısıyla iş cinayetlerinin de ağırlık merkezi taşeronluk sisteminin varlığıdır. Taşeronluk sistemi sermayenin kâr hırsının en uç biçimidir. Zonguldak Karadon Madencilik’te 30 işçinin iş cinayetlerine kurban gitmesinin ardından sermayenin Çalışma Bakanı Ömer Dinçer, sermayenin taşeronlaştırma uygulamalarını savunan bir tutum aldı. Daha farklı bir tutum da beklenemezdi. Zira yukarıda da belirtildiği gibi kapitalizm şartlarında devlet sermayeye hizmet eder. Hatırlanacağı üzere Çalışma Bakanı Ömer Dinçer şunları söylemişti: “Kamu ya da özel, böyle bir ayrım yapamayız. Zaten Karadon’da kömürü çıkaran gene TTK. Kuyu açmak, galeri yapmak gibi ‘yan hizmetler’in, yeni değil, -uzmanlık icap ettirdiği için- 20-25 yıldır taşeronla verildiğini görüyoruz. Ayrıca, 500’den fazla maden çıkaran özel işletme var. Taşeron değil, madenin sahibi onlar. Özel sektör kazaya yol açar düşüncesine katılmam. Kaldı ki, 1992’de de aynı yerde, büyük bir patlama meydana gelmiş ve 262 kişi ölmüştü. Bir hafta önce Rusya’nın kamuya ait bir maden ocağı işletmesinde, 200 kişi hayatını kaybetti. Sorunun, taşeron firmaların faaliyetinden kaynaklandığı doğru bir iddia değil.” Oysa ki, Zonguldak’ta TTK Karadon Müessese Müdürlüğü’ne ait maden ocağında 17 Mayıs 2010 günü yaşanan grizu patlamasında 30 madencinin katledilmesinin ardından Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı İş Teftiş Kurulu Başkanlığı’nca hazırlanan raporda, asıl işveren konumundaki TTK Genel Müdürlüğü’nün %30, alt işveren Yapı-Tek İnşaat Sanayi ve Ticaret A.Ş.’nin %70 oranında kusurlu bulunduğu tespit edildi. Madenlerdeki kurlsız ve güvencesiz çalışma koşullarının devlet eliyle desteklenerek yaygınlaştırıldığı, taşeronlaştırma sisteminin ise işçi katliamlarının yaşanmasındaki temel etkenlerden biri olduğu 30 madencinin katledildiği grizu patlamasının ardından hazırlanan raporla belgelendi. Taşeronluk sisteminin yarattığı yıkım devletin kendi raporunda bir kez daha açığa çıktı. Tuzla tersanelerinde eski Çalışma Bakanı Faruk Çelik’te taşeronluk sistemini kaldırmanın mümkün olmadığını, ancak denetim altına alınabileceğini belirtmişti. Ve bu tutumun sonucu olarak iş cinayetleri Tuzla tersanelerinde de sürgit sürmektedir.

Kuralsızlık, güvencesizlik, sendikasızlık, esnek çalışma biçimleri yeni işçi mezarları açmaya devam ediyor. İş cinayetlerine maruz kalan maden işçileri, maden havzasında grev ateşini yakarak, çalışma şartlarını bir nebze hafifletebilir. Havza grevlerinin yaygınlaşması ve tüm sınıfı ateşlemesiyle insanca yaşam ve çalışma koşulları bir nebze hafifleyebilir. Ama gerçekte insanca yaşam ve çalışma koşulları ancak ve ancak sosyalizm ile mümkündür. Madenlerde, tersanelerde, fabrikalarda işçi ve emekçiler sosyalizm bayrağını taşıyarak insanca bir yaşam ve çalışma koşullarına doğru adım atabilir.

Bugün burjuvazinin tersanelerde, madenlerde, fabrikalarda kazdığı mezara giren işçiler, burjuvaziye mezar hazırlamaktadır. Proletarya ergeç burjuvaziye mezara gömecek, kendi sınıf iktidarını kuracaktır.

Zonguldak, Balıkesir, Bursa, Malatya ve şimdi de Edirne...**“Maden işçileri katlediliyor!”**

7 Temmuz günü Edirne’nin Keşan ilçesi Küçükdoğanca Köyü yakınlarındaki özel sektöre ait yeraltı kömür ocağında meydana gelen “iş kazasında” 3 işçinin yaşamını yitirmesine ilişkin meslek örgütleri açıklama yaptı.

TTB’den ocak önünde açıklama

Türk Tabipleri Birliği (TTB) Merkez Konseyi, 3 işçinin hayatını kaybettiği maden ocağının girişinde basın açıklaması yaptı. SGK’nın 2006 yılı verilerine göre, Türkiye’de her yüz bin işçi için iş kazası sonucu ölüm oranı tüm sektörler için yüzde 20,5 iken, madencilik sektörü için bu oranın yüzde 74,2 olduğunu söyledi.

Maden ocağı önünde konuşan TTB Merkez Konseyi Üyesi Osman Öztürk, 2004 yılında AKP iktidarının Maden Kanunu’nu değiştirmesi sonrasında maden ocaklarında meydana gelen iş kazalarında ve işçi ölümlerinde büyük oranda artışlar yaşandığını söyledi.

Öztürk, Türkiye’nin iş kazalarında Avrupa’da birinci, dünyada ise üçüncü sırada olduğunu belirterek açıklamasını şöyle sürdürdü: *“SGK’nın 2006 yılı verilerine göre, Türkiye’de her yüz bin işçi için iş kazası sonucu ölüm oranı tüm sektörler için 20,5 iken, madencilik sektörü için bu 74,2’dir. 2009 yılında meydana gelen maden kazalarında 92, bu yılın ilk altı ayında ise 68 maden işçisi hayatını kaybetmiştir. Maden kazalarındaki sebep-sonuç ilişkisi incelendiğinde özelleştirme ve taşeronlaştırma politikaları sonucu denetimsiz, kuralsız, sadece kar amacı güden, sendikası ve kayıt dışı işçi çalıştırmaya bağlı artış gösteren iş kazalarının, gerekli önlemler alınması halinde yüzde 98’i önlenabilir niteliktedir.”*

TTB üyesi hekimler kazanın meydana geldiği alanda incelemelerde bulundu.

ÇHD’den göçüğe ilişkin açıklama

Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) İstanbul Şubesi, Edirne’nin Keşan ilçesindeki Kale Kömür Ocağı’nda 3 işçinin göçük altında kalmasına ilişkin “Bir kez daha göçük haberi, bir kez daha iş cinayeti... Artık Yeter!” başlığıyla bir açıklama yaptı.

Açıklamada, *“Zonguldak, Balıkesir, Bursa, Malatya ve şimdi de Edirne! Deyim yerindeyse Edirne’den Kars’a kadar ülkenin dört bir yanında maden işçileri katlediliyor. Kâr uğruna işlenen bu cinayetleri soruşturduğumuzda ise arkasından hep denetimsizlik ve taşeronlaştırma çıkıyor! Ortada duran bu çıplak gerçek karşısında, yetkililer sorumluluklarını yerine getirmeyerek suç işlemeye devam ediyorlar.”* denildi.

Denetimleri yapılan, iş güvenliği önlemleri alınmış, düzenli kontrol altında tutulan bir maden ocağında hemen her türlü kazanın önlenilebileceği, bütün bu kazaların ise tedbirsizlikten, denetimsizlikten ve işçilerin yaşamını önemsememekten kaynaklandığı belirtildi.

Maden işçiliğine özgü meslek hastalıklarına kapılarak, ciğerleri çökerek can veren işçilerin sayısı ile iş cinayetlerinde ölen işçilerin sayısı alt alta konulduğunda ortaya ürkütücü boyutlara ulaşan bir tablonun çıktığı söylendi

Maden MO’dan değerlendirme

TMMOB Maden Mühendisleri Odası’nın yaptığı açıklamada “kazayla” ilgili tespitler sıralanırken,

çalışan işçilerde gaz maskesinin bulunmadığı, işçilerin sendikası ve düşük ücretlerle çalıştığı belirtildi.

İş güvenliğinin sağlanması için gerekli düzenlemelerin yapılması ve yaptırımların uygulanmasının siyasi iktidarın görevi olduğu söylenirken siyasi iktidarın, bugünlerde TBMM’ye sunduğu kanun teklifiyle kamu kurumu niteliğindeki meslek kuruluşlarını dışlayarak eğitim hizmetlerini piyasaya açmayı planladığı ifade edildi.

Maden MO’nun önerilerinin sıralandığı açıklamada şunlar öne çıktı:

- Kazaların önlenbilmesi için bilimsel ve teknik yatırımların yanısıra, örgütlenmenin ve

sendikalaşmanın önündeki engellerin kaldırılması, çalışma yaşamı ile birlikte çalışanların sosyal ve ekonomik yaşamlarının da iyileştirilmesi zorunludur.

- Kâr öncelikli çalışma anlayışı bırakılmalıdır.
- Ucuz işgücüne dayalı ve örgütlenmeyi engelleyen çalışma anlayışı terk edilmelidir.
- İşçi sağlığı ve iş güvenliği yatırımları teşvik edilerek desteklenmelidir.
- İş güvenliği denetiminden birinci derecede sorumlu olan Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı ile Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı, yaşanan iş kazalarının önlenbilmesi için görevlerini tam olarak yerine getirmelidir.

Maden patronu şaşırtmadı!

Patronlardan gözyaşı beklemenin ölüden gözyaşı beklemekten farksız olduğu, Edirne’nin Keşan ilçesinde üç işçinin iş cinayetine kurban gittiği Kale Madencilik’in sahibi Ali Osman Kale’nin yaptığı açıklamalarla bir kez daha görüldü. Maden patronu Kale, işçilerin söylenen yere ulaşmaları halinde şu an yaşıyor olacaklarını iddia etti.

Kale, yangının oksijen tüpünden kaynaklandığını belirterek, “Zonguldak, Balıkesir ve Bursa’daki grizu patlaması, göçük gibi kazalarla karıştırılmasın. Oradaki kazalar grizudan kaynaklandı. Bizde ise oksijen tüpünden kaynaklandı. Ana yolda olan bir yangın. Metan gazı yangını değil. Bu yangın dışarıda herhangi bir yerde de olabilirdi” dedi.

Madende yaşanan iş cinayetini işçilerin ihmaline bağlama arsızlığında bulunan maden patronu şöyle konuştu:

“Dün akşam göçük açıldıktan sonra ekiplerimiz maskeleri ile ocağa inerek o bölgede kontrol yaptılar. Hava verilen bölgede de ölçümlerde bulundular. Orada yeteri kadar temiz hava olduğu içinde maskelerini çıkartmışlar. Arkadaşlarımız kendilerine söylenen bölgeye ulaşamamışlar. Eğer bu 3 arkadaşımız kendilerine bildirilen havalandırma bölgesine ulaşmış olsalardı bugün yaşıyor olacaktı. Sanırım ya paniklediler ya da şaşırdılar. Havanın çıkış yönüne doğru değil de ters yöne gitmişler.”

Ocağın iki ay önce müfettişlerce denetlendiğini ve bazı noksanlıklar tespit edildiğini anlatan Kale kendini şöyle savundu:

“Bu denetimler sonunda, üretim faaliyetlerinin durdurulması istendi. Biz de üretim faaliyetlerimizi durdurmuştuk. Ocakta bakım çalışmaları yapılıyordu. Gazetelerde yazılan üretim faaliyetleri durdurulması yazısı üretim içindir. Bu yazı kazadan önce gelseydi bu kaza olmazdı demek yanlış. Biz zaten üretim yapmıyorduk.”

Önce ölsün, sonra tebliğ et!

Keşan’da 3 işçinin iş cinayetine kurban gittiği maden hakkında üretimin durdurulması kararı verildiği ortaya çıktı. Karar ise Edirne Valiliği’ne kazadan bir gün sonra ulaşmış.

Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı Maden İşleri Genel Müdürlüğü’nün, Kale Kömür Ocağı hakkında havalandırma sistemlerindeki eksiklik nedeniyle üretimin durdurulması kararı verdiği ortaya çıktı. Karar ise göçük gerçekleştikten bir gün sonra, Edirne Valiliği’ne ulaştı.

Bakanlığın bir ay önce gerçekleştirilen denetiminin ardından, 85 maden hakkında havalandırma sistemleri standartlara uymaması, tünel güvenliği bulunmaması gibi nedenlerle üretimi durdurma kararı verildiği söylendi. Yapılan açıklamalara göre, 15 ocağın ruhsatının iptal edildiği, 8 ocağa geçici tatil kararı verildiği, 10 ocağa ise 6 ay geçici kapatma kararı verildiği bildirildi. Kale Kömür Ocağı da hakkında kapatma kararı verilen ocaklar arasında.

Maden İşleri Genel Müdürlüğü’nün Kale Madencilik’e ait ocak hakkında ise 2 hafta önce yapılan denetimde “havalandırma sistemlerindeki eksiklik” nedeni ile 26 Haziran tarihinde üretim durdurma kararı verdiği belirlendi. Kararın verilmesinin ardından Ankara’dan 26 Haziran’da postaya verilen tebligat, madende göçüğün gerçekleştiği 7 Temmuz’dan bir gün sonra, Edirne Valiliği’ne ulaştı.

Valiliğe gelen ve üretime arar verilmesi yönündeki karar, şirkete kazadan bir gün sonra faks ile tebliğ edildi.

Memur-Sen AKP'nin de açık desteğiyle büyüdü...

Kontra sendikaların “başarı” kaynağı sınıf sendikacılığı çizgisinin silikleşmesidir!

Kamu emekçilerinin mücadelesinin gündeme oturduğu ve toplumsal muhalefette öne çıktığı dönemlerde, sermaye devleti bir dizi baskı aracı ile emekçilerin mücadelesini önlemeye çalışmıştı. Soruşturmalar, tutuklamalar hatta sendika kapatmalarla başaramadığını gerici-kontra sendikaları devreye sokarak hayata geçirmeye çalışan sermaye devletinin bu yönlü hamlelerinin meyvesini verdiği görülüyor. 7 Temmuz günü Resmi Gazete’de yayımlanan memur konfederasyonlarının sahip olduğu üye sayısı ve yetkili oldukları işkolları açıklaması bu gerçeği gözler önüne seriyor.

Açıklamaya göre Memur Sendikaları Konfederasyonu (Memur-Sen) üye sayısını 15 bin 816 artırarak 392 bin 171’e çıkardı. Böylece Memur-Sen, üye sayısı en fazla olan konfederasyon oldu.

Memur-Sen’in örgütlenme “başarısı”

Memur-Sen, AKP döneminde hem üye sayısını katladı hem de yetkili olduğu iş kolu sayısını artırdı. AKP hükümetinin ikinci yılında 137 bin 937 üyesi ile KESK’ten ve faşist-kontra Türk Kamu-Sen’den sonra üçüncü konfederasyon olan Memur-Sen, bu yıl üye sayısını 392 bin 171’e çıkararak birinciliğini pekiştirdi.

AKP hükümetinin ilk yıllarında 11 iş kolu olarak sadece diyanet iş kolunda örgütlü olan Memur-Sen, tarım, belediye ve sağlık iş kollarından sonra bu yıl da enerji iş kolunu aldı.

AKP’ye yakınlığıyla bilinen bir ihanet çetesi olan Memur-Sen’in bu “başarısını” AKP’nin hedeflerinden ayrı düşünmemek gerekir. Hükümet olduğu dönemler boyunca sermayeye hizmette kusur etmeyen AKP, bunun yanı sıra devlet aygıtını da kendi özel hesaplarına dayalı olarak şekillendirmeye çalıştı. AKP, hükümet olmaktan daha öte bir biçimde iktidar gücü olabilmek için gerçekleştirdiği düzenlemeler çerçevesinde idari, hukuksal ve siyasal yapıyı kendine uyarlamaya, toplumsal yaşama da bu yönlü şekil vermeye çalıştı. Bürokrasi içinde egemen olmaya çalışırken bununla paralel olarak toplumsal muhalefeti de etkisiz kılmak için dini duyguları, yardım adı altında sadaka kültürünü yerleştirme vb. unsurları güçlendirdi. Ayrıca işbirlikçi-ihanetçi sendikalar şahsında hem sınıfın öfkesini sönmülendirdi hem de sermayenin arzuladığı dikensiz gül bahçesini şekillendirdi.

Bu noktada Memur-Sen, AKP’nin açık desteğiyle büyüdü. AKP’nin sunduğu olanaklarla örgütlenen Memur-Sen üye sayısını ise doğal olarak emek mücadelesi üzerinden yeni örgütlenen emekçilerle arttırmadı. Emekçilerin sendika değiştirmesi Memur-Sen’deki üye sayısındaki artışın temel sebebini oluşturdu. Örneğin 2009’daki yerel seçimlerde AKP’nin oy kaybettiği belediyeler Memur-Sen’in üye kaybettiği tek iş kolu oldu.

KESK’in konumu, Memur-Sen’i güçlendiriyor

Memur-Sen, 2004’te 11 iş kolundan sadece diyanet işkolunda yetki sahibiydi. Aynı yıl, yedi iş kolunda Türk-Kamu-Sen, üçünde ise KESK yetkiliydi. 2006’da ise Memur-Sen, belediye iş kolundaki, yine aynı yıl

Türk-Kamu-Sen de eğitim iş kolundaki yetkisini KESK’ten aldı. KESK ise sadece kültür sanat iş kolunda yetkili kaldı.

Ayrıca geçen yıl memur sendikalarına üye 1 milyon 17 bin 72 memurdan 376 bin 355’inin Memur-Sen’e üye olduğu saptandı. Memur-Sen’i, 375 bin 990 üyeyle Türk-Kamu-Sen, 224 bin 413 üyeyle KESK izledi. Bu yıl ise Memur-Sen, üye sayısını 15 bin 816 artırarak 392 bin 171’e çıkardı.

Türkiye Kamu-Sen ve KESK ise üye kaybetti. Türkiye Kamu-Sen’in üye sayısı 6 bin 390 azalarak 369 bin 600’e, KESK’in sayısı da 5 bin 218 gerileyerek 219 bin 195’e düştü.

Sermaye devletinin çok yönlü çabalarıyla, gerici-kontra sendikalara sağlanan örgütlenme kolaylığı ve sahte sendika yasası ile bugün kamu emekçilerinin mücadele dinamiğinin sınırlandırıldığı söylenebilir. Memur-Sen ve Türk Kamu-Sen’in gelişmesi bir yönüyle buna bağlanabilir. Fakat iki gerici ve ihanetçi sendikanın gelişmesindeki en önemli etken fiili-meşru mücadele çizgisinin silikleşmesidir. KESK’in hak alıcı bir mücadele hattından tavizler vermesi kamu emekçilerinin KESK’e duyduğu güveni zayıflattı. Kamu emekçilerinin günü birlik eylemlerle oyalanması ve hak elde edici eylem biçimlerinin dışlanması, gündemleştirilmemesi kitlelerde ümitsizliğe yol açarken bu ise kamu emekçilerinde iktidara yakın sendikalarda örgütlenme eğilimlerini geliştirdi.

Sermayenin saldırılarına karşı kararlı bir mücadele vermeyen KESK’in bu tutumu diğer sendikalarla arasındaki çizgiyi silikleştirerek KESK’in geniş kamu

emekçileri cephesinden diğer sendikalarla aynışması anlamına geldi.

Yani bu veriler tek başına sermaye devletinin ve AKP’nin ihanet çetelerine sağladığı olanaklar üzerinden hayat bulmadı. Mücadeleyi bir çizgi haline getirmeyen KESK’in de bu rakamların oluşmasında rolü oldu.

Kontra sendikalar mücadele ile alaşağı edilebilir

Bugün, sosyal kazanımların gaspedildiği, özelleştirmelerin hayata geçirildiği ve esnek çalışma koşullarının emekçilere dayatıldığı bir süreçte toplu görüşmeler gerçekleştirilecek. Kamu kurumlarında sözleşmeli-taşeron çalışma biçimleri, esnek ve kural dışı çalışma yaygınlaştırılırken, ücret ve statü farklılaştırması ile emekçilerin birliği parçalanırken öncü ve ilerici kamu emekçilerinin, KESK’in vereceği mücadele bu ihanetçi çetelerin teşhir edilmesinde önem kazanacaktır.

KESK, toplu görüşmeyi, toplu sözleşmeye çevirme şiarıyla ve bunu gerçekçi kılacak bir mücadele programıyla geniş emekçi kitlelere giderek ancak tekrar emekçilerin güvenini kazanabilir, bu kontra sendikaları etkisiz kılabilir.

Kamu emekçileri sermayenin saldırıları karşısında kontra sendikalarda değil, güvencesizliğe ve geleceksizliğe karşı militan bir mücadelede örgütlenmeyi seçecektir.

Belediye işçisi talepleri için sokaklara döküldü

İstanbul Büyükşehir Belediyesi (İBB) ile Belediye-İş Sendikası arasında beş aydır devam eden toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde yaşanan uyuşmazlık nedeniyle grev kararını asan belediye işçileri, kitlesel bir yürüyüşle İBB yönetimini uyardılar. Belediye yönetimini sarı kart göstererek protesto eden binlerce belediye işçisi, İBB binasının karşısında “grev uyarı çadırı”nı kurdular.

13 Temmuz günü Edirnekapı Suriçi’nde buluşan Belediye-İş Sendikası İstanbul Şubeleri’ne üye belediye işçileri Saraçhane’deki İBB binası önüne yürüdüler.

En önde “Belediye-İş Sendikası” pankartının taşındığı yürüyüşe direnişteki TÜMTİS üyesi UPS işçileri, Çorlu’da direnişlerini sürdüren Deri-İş üyesi Yeşil Kundura işçileri, direnişteki İSKİ işçileri de katıldı. Türk-İş’e bağlı sendikalardan Tes-İş, Deri-İş, Hava-İş, Tez-Koop-İş, Petrol-İş ve TÜMTİS üye ve yöneticilerinin katılımının dikkat çektiği yürüyüşte Türk-İş Genel Teşkilatlandırma Sekreteri ve Toleyis Genel Başkanı Cemail Bakındı da yer aldı.

BDSP, Tekstil Sen, EMEP, DDSB, ESP, Halkevleri ve Kaldıraç’ın da katıldığı yürüyüşe direnişteki UPS ve İSKİ işçileri de kendi pankartlarıyla katıldılar. Sloganların coşkuyla atıldığı yürüyüşte UPS işçileri ve Yeşil Kundura işçileri de selamlandılar.

Belediye-İş Genel Başkanı Nihat Yurdakul, İBB önünde yaptığı açıklamada geçmiş süreçte yürütülen mücadeleye değindi. İBB’nin eski belediye başkanı Başbakan Tayyip Erdoğan’a gönderme yapan Yurdakul taleplerini sıraladı.

Yurdakul’un yaptığı konuşmanın ardından İBB binasına grev kararı asıldı. Belediye işçileri, 14 Temmuz günü öğlen saatlerinde yaptıkları basın açıklamasının ardından grev çadırını kaldırdı.

Belediye-İş Sendikası İstanbul Şubeleri adına basın açıklamasını Belediye-İş Sendikası İstanbul 1 No’lu Şube Başkanı Serdar Özkul gerçekleştirdi. Özkul yaptığı açıklamada, İBB yönetiminin çadır kurma eylemlerine tahammül edemediğini belirterek, itfaiye işçilerinin kurmuş olduğu “demokrasi çadırı”na falçata gibi kesici aletlerle saldıran ve saldırtanların, “grev uyarı çadırı”na saldırı emrini verdiğini söyledi. Özkul, greve mecbur bırakırlarsa bu çadırları kaldırmamak üzere kuracaklarını İBB yönetimine ve kamuoyuna duyurdu. Açıklamanın ardından, “grev uyarı çadırı” kaldırıldı.

İşçi ve emekçi hareketinden..

Mercimek Belediyesi'nde işbaşı

Adana Ceyhan ilçesi Mercimek Beldesi'nde çalışan Genel-İş üyesi 26 işçi 25 Mayıs'ta iş bırakarak belediye önünde beklemeye başlamışlardı. Yapılan görüşmelerde CHP'li Belediye Başkanı Cumali Çavuş, 12 Temmuz'da 35 bin liralık ödeme yapacağını ondan sonra da her ay yarım maaş vereceğini ifade etmiş ve işçilerden iş başı yapmalarını istemişti. İşçilerin işbaşı yapmaması, alacakları konusunda dava açmaları ve beklemek dışında da mücadelelerini sürdüreceklerini söylemelerinin ardından 12 Temmuz Pazartesi günü Cumali Çavuş geri adım attı. Çavuş, 16 ayın ardından işçi başına 1.250 TL ödeme yaptı. Yapılan ödemelerin ve bundan sonra da tam maaş olmasa da her ay yarım maaş ödenmesi sözünün verilmesinin ardından da işçiler işbaşı yapmayı kabul ettiler.

Fakat önceki döneme dair borçlar konusunda henüz bir netlik sağlanabilmiş değil. Belediye Başkanı bu konuda bir açıklık getirmiş ya da herhangi bir taahhütte bulunmuş da değil. Bunun yanında işçilerin alacaklarına dair iş mahkemesinde açtıkları davanın ilk duruşması 13 Temmuz'da görüldü.

Samka'da direniş sürüyor...

Kurtköy'de kurulu Samka Metal'de örgütlenme çalışması başlatan Birleşik Metal-İş Sendikası üzerindeki baskılar artıyor. Çalışma Bakanlığı'ndan, 14 Temmuz günü fabrikada incelemelerde bulunmak üzere gelen müfettişler direnişteki işçiler tarafından protesto edildi.

Yemek saatinde fabrikada çalışan işçileri dışarı çıkartmayan Samka patronu bütün kapıları kapatarak işçilerin dışarı çıkmasını engelledi. Kapı önünde bekleyen işçiler de içerideki işçilere seslenerek yapılan bu hareketin yasal olmadığını, yemek saatlerinde dışarı çıkabileceklerini ve yapılan bu haksızlığa karşı seslerini yükseltme çağrısında bulundular.

Fabrika kapısı önündeki bekleyiş sırasında, işten atılan bir erkek işçi Samka patronunun talimatı üzerine jandarma tarafından gözaltına alındı. Çalışma Bakanlığı müfettişleri ise direnişçi işçiler tarafından durdurularak taleplerinden ve yaşadıkları süreçten bahsettiler.

DİSA Otomotiv önünde eylem

Çorlu'da kurulu DİSA Otomotiv'de yaşanan işten atmalara ve sendika düşmanlığına karşı Birleşik Metal-İş üyesi işçiler 12 Temmuz günü fabrika önünde eylem yaptı. Eyleme, Çorlu'da direnişlerini sürdüren Deri-İş üyesi Yeşil Kundura işçileri de direniş önlükleriyle katılarak destek verdi.

"Sendikalı olduk işten atıldık / DİSA Otomotiv İşçileri" pankartı ve BMİS flamalarının açıldığı eylemde konuşan BMİS Genel Başkanı Adnan Serdaroglu, işçilerin örgütlenme haklarına saygı duyulmasını istedi.

Çorlu'da işten atma saldırısına karşı direnişlerine sürdüren Deri-İş üyesi 3 kadın işçiyi Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Başkanı Adnan Serdaroglu ve sendikanın genel eğitim sekreteri ziyaret etti.

Tesco Kipa'dan çoğunluk tespitine itiraz

Tesco-Kipa'da sendikalaşma mücadelesi yürüten Tez-Koop-İş Sendikası'nın çoğunluk tespitine itiraz edildi. Tez-Koop-İş Sendikası itirazın sendikayı yok saymak anlamına geldiğini ifade etti.

Tez-Koop-İş Sendikası Tesco Kipa'nın çoğunluk tespitine itirazını çeşitli araçlarla teşhir edecek. İtirazdan önce Tesco Kipa'nın merkezinin bulunduğu İzmir'de Türk-İş'e bağlı sendika binalarına sendikalaşma hakkının tanınması yönlü çağrılar yer aldığı pankartlar asarak Tesco Kipa'yı uyararak Tez-Koop-İş, itirazın ardından bu çalışmayı yaygınlaştırarak sürdürecektir.

Postacıların eylemleri sonuç verdi

Posta emekçilerine 2010 yazlık kıyafetlerinin verilmemesi nedeniyle KESK'e bağlı Haber-Sen tarafından gerçekleştirilen eylemler sonuç verdi. PTT yönetimi, gerçekleştirilen "kıyafet eylemleri" sonrasında postacıların yazlık elbiselerini dağıtmaya başladı. Posta emekçilerine yazlık gömlekler İzmir, İstanbul, Ankara illerinde dağıtılmaya başlandı.

IBM'de grev sesleri...

İtiraz komedileri, işten atmalar ve çalışanlara yönelik türlü baskılarla sendikal örgütlenme mücadelesini durduramayan IBM, yargı kararıyla oturmak zorunda kaldığı toplu sözleşme masasında da ayak diretiyor.

IBM Türk'ün toplu sözleşme maddeleri üzerinde müzakereye geçmediğini ve 60 günlük süre dolmadan tek taraflı anlaşmazlık tutanağı tutarak arabulucu sürecini başlattığını bildiren Tez-Koop-İş, IBM Türk'ün arabulucu sürecinde arabulucuya vermiş olduğu karşı teklifin üyelerinin beklentilerini karşılamaktan oldukça uzak olduğunu söyledi.

Tek yol fiili meşru mücadele

10 Temmuz Cumartesi günü gerçekleştirilen "Enerjide özelleştirme ve çalışanların sorunları" başlıklı panel-forumla enerji sektöründe çalışanların yaşadıkları sorunlar ve bu sorunlar karşısında örgütlenmenin yol, yöntem ve araçları tartışıldı.

Panel-foruma BEDAŞ ve İSKİ bünyesinde çalışan taşeron işçilerin yanı sıra Yapı Yol Sen İstanbul Şubesi, HKMO ve çeşitli siyasal yapıların temsilcileri katıldı.

Dev Sağlık-İş Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu, EMO İstanbul Şube Başkanı Erhan Karaçay ve Avukat Filiz Kuru Çarkı'nın konuşmacı olarak yer aldığı panel-forumda enerji sektöründeki örgütlenme deneyimleri ve

sektörün yapısı üzerine yapılan konuşmalarda taşeron işçilerinin örgütlenmesi üzerinde duruldu.

Katılımcıların yaptıkları konuşmalarda, mevcut sendikal yapıların esnekleşme ve taşeronlaşma süreci karşısında kayıtsız kaldıkları ve örgütlenme ihtiyaçlarına yanıt veremedikleri dile getirildi. Enerjide taşeron çalışanlarının örgütlenmesinden örneklerin sunulduğu, tek tek iş yerlerinde yapılan takım sözleşmeleri örneklerinin verildiği konuşmalarda, sorunun fiili meşru mücadele zemininde ele alınması üzerinde duruldu. Forumda, tüm çalışanların yan yana gelmesinin tek çözüm olduğu dile getirildi.

TEKSİF greve hazırlanıyor

Türkiye Tekstil Sanayi İşverenleri Sendikası ile TEKSİF arasında devam eden 22'nci dönem toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamadı.

Yaklaşık 12 bin işçiyi kapsayan TİS görüşmelerinde ücret artışı ve ikramiyeler konusunda yaşanan tikanıklık üzerine grev kararı alındı. Konuyla ilgili bilgi veren TEKSİF Genel Saymanı İbrahim Öner, grev kararı aldıklarını belirterek kararın uygulamaya geçmesi için 60 günlük süre gerektiğini ifade etti.

Çamalan'dan oturma eylemine zorunlu ara

TÜBİTAK'ta işten atılan ve 8 Mart günü direniş geçen TÜBİTAK direnişçisi Aynur Çamalan'ın işe iade davasının ikinci duruşması 9 Temmuz günü Ankara'da görüldü. Ankara 13. İş Mahkemesi'nde görülen duruşmada bir TEKEİ işçisi tanık olarak dinlenirken, duruşma diğer tanıkların dinlenmesi için 20 Ekim 2010 tarihine ertelendi.

Aynur Çamalan'ın mahkeme giriş ve çıkışlarında sivil polislerce tacize uğraması dikkat çekerken sivil polisler duruşma salonuna girmeye çalıştı.

Duruşma boyunca adliye önünde bekleyişlerini sürdüren İşten Atmalar Yasaklansın Platformu'nun Ankara bileşenleri ve Alınteri okurları duruşmanın sonunda Aynur Çamalan'ın katılımıyla basın açıklaması gerçekleştirdi.

Açıklamada, TÜBİTAK yönetiminin AKP iktidarı ile emek düşmanı tavrını en üst noktaya ulaştırdığını belirten Çamalan, TÜBİTAK'ın bir bilim kurumu

olmaktan çıkıp AKP ve uluslararası sermayenin taşeronu durumuna geçtiğini belirtti.

İşten atma saldırısına karşı Tez-Koop-İş'in tutumunu da eleştiren Çamalan direnişe ara vermek zorunda kalacağını açıkladı. Çamalan, küçük kızı Yaren'in sağlık sorunları yaşadığını belirterek direnişe ara vermek durumunda kaldığını söyledi.

Bilişimde ilk grev: ÜNİBEL

İzmir Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı kurum ve kuruluşlara bilgi teknolojileri alanında çözümler üreten, teknik destek sağlayan, web tasarımları yapan ve bilgisayar eğitimleri yapan bir şirket olan ÜNİBEL bünyesinde çalışan Sosyal-İş üyesi 37 işçi 9 Temmuz günü greve çıktı.

TİS görüşmelerinin uyuşmazlık ile sonuçlanması nedeniyle İBB önünde yapılan basın açıklamasının ardından grev pankartı alkışlarla asıldı. Basın açıklamasını okuyan Sosyal-İş TİS Daire Başkanı Engin Sezgin, ÜNİBEL'in bilişim sektöründe ilk grev olduğunu söyledi. TİS'in masa başında bitmesi için, sendikalarının her türlü gayreti göstermesine rağmen aylardır belediye ve şirket yetkililerinin sonuç alıcı bir adım atmadıklarını belirtti.

Kent AŞ işçileri işe iade için dilekçelerini verdi

İzmir'de CHP'li Karşıyaka Belediyesi'nde çalışırken 30 Nisan 2009 tarihinde işten çıkarılan Genel-İş Sendikası üyesi Kent AŞ işçilerinin işe iade davaları sona erdi.

271 işçiyi kapsayan kararın Yargıtay 9. Hukuk Dairesi tarafından da onanmasının ardından işçiler 9 Temmuz sabah saatlerinden itibaren Karşıyaka Belediyesi'ne dilekçelerini verdiler. 150'ye yakın Kent AŞ işçisi dilekçelerini teslim ederken, diğer işçilerin de memleketlerinde olduğu ve önümüzdeki günlerde onların da dilekçelerini vereceği ifade edildi.

1 aylık yasal bekleme süreci içerisinde Karşıyaka Belediyesi Başkanı Cevat Durak, Kent AŞ işçilerinin işe alınması ya da tazminat farkları ve işten atıldıktan sonra geçen süre zarfındaki ücretlerinin ödemesi üzerinden karar verecek.

İşçiler bu süreçte eylemliklerine devam edeceklerini ve temel taleplerinin sadece tazminatlar değil işe geri dönmek olduğunu belirttiler.

Direnış sürecindeki tutumundan dolayı Genel-İş Sendikası 5 No'lu Şube Başkanı Mehmet Çınar'a da tepkili olan işçiler Çınar'ın değişmesini istemiş ve Kent AŞ işçisi olan Naci Çetin'i desteklemişlerdi.

Desiteks işçileri haklarını istiyor

Bursa Gürsu Sanayi Bölgesi'nde kurulu Desiteks'te biriken ücret alacakları nedeniyle işçiler direnişe geçti.

Desiteks'in iplik dokuma, kumaş boyama ve kesimde çalışan yaklaşık 100 işçiden 68'i, biriken alacakları ile ilgili görüşmek istediklerinde patronun "fabrika kapanıyor" tehdidiyle karşılaştılar. Mayıs ve Haziran aylarına ait içeride kalan ücretleri ile fazla mesailerinin ne zaman ödeneceğini soran işçilere patronun "iş olmadığı" için fabrikanın 7 Temmuz günü kapanabileceğini söylemesi üzerine, işçiler 5 Temmuz Pazartesi günü iş durdurarak eyleme geçtiler.

İşçiler gazetemize yaptıkları açıklamada, muhatap alacakları hiç kimsenin fabrikaya gelmediğini, işyeri patronu Hakan Dikeci'nin kendilerini telefonla arayarak "paralarınızı ödeyeceğim" sözünü vermesine rağmen henüz ortalıkta görünmediğini ifade ettiler.

Berke Tekstil'e ait malların daha önce fabrikadan kaçırılarak fabrika dışındaki başka depolara sevk edildiğini ifade eden işçiler, 9 Temmuz Cuma günü saat 11.00 sularında ham madde dokuma ipliklerinin haczedilerek fabrikadan çıkarıldığını söylediler. SSK primlerinin aldıkları maaş üzerinden değil, asgari ücret üzerinden yatırıldığını, yaklaşık 3-4 ay önce işe

başlayan 30 arkadaşlarının ise sigortasız çalıştırıldığını söyleyen işçiler, Bursa Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne haklarının ödenmesine ilişkin başvuruda bulunduklarını, işyerine ise haklarının ödenmesi için ihtarname çektiklerini ifade ettiler.

Çemen Tekstil işçileri hesap sordu

Gaziantep Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu Çemen Tekstil'de gerçekleştirdikleri direnişin ardından iş başı yapan Çemen Tekstil işçileri sendikaya olan tepkilerini dile getirdiler. İşçiler sendikanın kendilerini sattığını ifade ettiler.

DİSK Tekstil üyesi işçiler, 70 günü aşkın süreyle fabrika önünde direnmiş bu direnişin ardından Çemen patronu ile sendika masaya oturmuştu.

İşçiler verdikleri kararlı mücadelenin ardından sendikanın tutumu nedeniyle DİSK Tekstil'in Çemen Tekstil'de yetkiyi kaybetmesine karşı duydukları öfkeyi sendika binasının önünde gerçekleştirdikleri eylemle dile getirdiler. Patronun işyerindeki sendikal örgütlenmeyi geriletmek için Öz İplik-İş Sendikası'nı devreye soktuğunu belirten işçiler, DİSK Tekstil'in ise önlem almadığını söylediler. Bununla beraber 25 işçinin sendikadan "provokatör" oldukları gerekçesiyle ihraç edilmesi de protesto edildi.

Basın açıklaması öncesi konuşma yapan Mehmet Çelik, DİSK Tekstil Sendikası Genel Sekreteri Mehmet Subaşı'nın kendilerini sattığını ifade etti.

Basın açıklamasını gerçekleştiren Feyzettin Altun ise grev boyunca Çemen Tekstil patronunun defalarca "size ikramiyelerimizi vereyim, ne kadar zam istiyorsanız vereyim ama sendikadan istifa edin" diyerek kendilerini sendikadan vazgeçirmeye çalıştığını söyledi. Buna rağmen DİSK Tekstil Genel Başkanı Rıdvan Budak'ın televizyonlarda "bu işçilerin cebine para konulmuş" dediğini hatırlatarak "Asıl siz 3 aylık sözleşmeyle bizi satarken cebinize ne kadar para konuldu onu açıklayın" dedi.

Eğitim Sen'de anlaşma sağlandı

Eğitim Sen Genel Merkezi ve bağlı işyerlerinde çalışan emekçilerin örgütlü olduğu Tez-Koop-İş Sendikası ile Eğitim Sen yönetimi arasındaki toplu iş sözleşmesi görüşmeleri 14 Temmuz günü anlaşmayla sonuçlandı.

Eğitim Sen yönetiminin geri adım atmaması üzerine 15 Temmuz sabahı başlatılmak üzere grev uygulama kararı alan Tez-Koop-İş Sendikası ise varılan anlaşma sonucunda grev uygulamasının hayata geçirilmeyeceğini bildirdi.

Aylardır devam eden toplu iş sözleşmesi sürecinde taleplerine yanıt alamayan Tez-Koop-İş üyeleri grevden bir gün önce varılan anlaşmadan tam olarak memnun olmasalar da sonucu kendileri için bir kazanım olarak görüyorlar.

Tez-Koop-İş üyesi 54 işçiyi kapsayan TİS görüşmelerinde 40 TL + 1. yıl için yüzde 9 zam konusunda anlaşma sağlanırken Eğitim Sen emekçileri için grev nedeni olan "yemek yardımının toplu sözleşme kapsamına alınması" talebi ise bir sonraki toplu sözleşmeye ertelendi. Eğitim Sen yönetimi "yemek yardımının bordroya yansıtılması" talebini bir sonraki TİS döneminde (2012) uygulama sözü verdi. İmzalanan toplu sözleşmeye göre Eğitim Sen çalışanları toplu sözleşmenin ikinci yılında 9 TL yemek ücreti alacaklar. Tez-Koop-İş üyelerinin bu dönemki yemek ücretleri ise 7 TL olarak kalacak.

Bu anlamıyla, imzalanan toplu sözleşmeyi hayal kırıklığıyla karşıladıklarını belirten Eğitim Sen çalışanları yemek hakkı taleplerinin Eğitim Sen tarafından bir sonraki dönemde TİS'e geçirilmesi sözünü ise kazanım olarak görüyorlar.

Park-bahçe işçilerinden panel

İzmir Büyükşehir Belediyesi'nde park bahçe alanında çalışan taşeron işçileri 2008'den beri örgütlenme mücadelesi veriyor. Genel-İş ve Belediye-İş sendikalarının örgütlenme noktasında adım atmamaları ve işçileri geri çevirmesi üzerine, öncü işçilerin girişimiyle Taşerona Karşı İşçi Dayanışma Derneği kuruldu.

Taşerona Karşı İşçi Dayanışma Derneği, 11 Temmuz günü "Taşeron sistemi ve sendikal örgütlenme" başlıklı bir panel gerçekleştirdi.

Panel öncesinde hem belediye hem de Genel-İş tarafından derneğe karşı antipropaganda çalışmaları yürütüldü. Park ve Bahçeler Daire Başkanı işçilerle toplantı yaparak panele gitmemelerini isterken, Genel-İş de bu gerici faaliyete ortak oldu. Bir yandan işçileri örgütlenme vaadiyle oyalamaya çalışan Genel-İş, bunu derneğe karşı yürüttüğü anti-propaganda ve panele katılmama yönünde çalışmayla da birleştirdi.

Hem patronun hem de Genel-İş'in panele katılımı engelleme uğraşlarına rağmen, panele 50-60 civarında işçi katıldı.

Panelde ilk konuşmayı, dernek başkanı Gürcan Kelek yaptı. Kelek konuşmasında dernekleşme sürecini özetledi. Kelek'in ardından sözü Volkan Yaraşır aldı. Eğitim semineri biçiminde sunumunu yapan Yaraşır, söze sınıfları işçilerle birlikte anlatarak başladı. Emek-sermaye arasında uzlaşmaz bir çelişki olduğunu vurgulayan Yaraşır, çelişki eğer uzlaşırsa, bunun sermayenin çıkarına olacağını söyledi.

İşçinin üst kimliğinin işçi olması gerektiğini, alt kimliğininse din, dil, ırk vb. olduğunu söyleyen Volkan Yaraşır, sermayenin ve sözcülerinin/partilerinin işçinin alt kimliğini öne çıkararak, üst kimliğini unutturduğunu belirtti. Kimlik, bilinç, örgüt ve eylem arasında diyalektik bir bütünlük olduğunu ifade eden Yaraşır, işçi sınıfının bu bütünlüğü sağladığı sürece kazanacağını söyledi. "İşçi tek başına su damlasıdır ama bu diyalektik bütünlüğü yakalayınca sel olur" diyen Yaraşır, örgütlenme aracı olarak sendika, taban örgütlülüğü ve sınıf partisini anlattı. Son olarak işçileri ayağa kaldırıp, havada ellerini birbirine kenetleyerek, "Yaşasın işçilerin birliği!" ve "Taşeron sistemi istemiyoruz!" sloganlarını arttırdı.

Son konuşmacı derneğin hukuki işleriyle ilgilenen Av. Mehmet Ali Türker'di. Konuşmasında taşeron işçilerinin esasta belediye işçileri olduğunu vurgulayan Türker'in, işçilerin konuyla ilgili sorularını yanıtlamasının ardından panel sona erdi.

Taleplerimiz, mücadelemiz ve örgütlenme hattımız...

MESS'ten çaldıkları için mücadele

Toplu Sözleşme süreçleri, işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki amansız mücadele anlarıdır. Bu süreçte taraflar, çalışma ve yaşam koşullarını belirlemek üzere karşı karşıya gelirler. Grup toplu sözleşmeleri söz konusu olduğunda ise bu özellikle böyledir. Burada artık tek bir fabrika işçisinin değil, binlerce fabrika işçisinin kaderi belirlenmektedir.

MESS grup TİS sürecinin ise eşi benzeri yoktur. Örneğin '77-80 döneminde TİS sürecinin tıkanmasıyla başlayan büyük grev, toplumu sarsan sonuçlar doğurmuştur. 12 Eylül darbesinin en önemli hedeflerinden biri de bu greve son vermektir. Keza '90'lı yılların başındaki grevler ile, '98 yılındaki büyük ayağa kalkış son derece önemli ve etkili mücadele süreçleridir.

Metal grup toplu sözleşmeleri hem metal işçisinin hem de bir bütün olarak sınıf hareketinin geleceğini belirlemiştir. Bu cephedeki mücadelenin sonucu, sınıf mücadelesinin genel durumunu etkilemektedir. Bunun en önemli nedeni kuşkusuz metal sektörünün kapitalist ülke ekonomisi içerisindeki stratejik konumudur. Kitleli ölçekte işçi çalıştıran fabrikaların yoğunluğu ile birlikte çalışma koşullarının son derece ağır olması da işkolunu sınıf mücadelesinin kalbinin attığı bir alan haline getirmiştir.

İşte bu nedenle hem işçi sınıfı hem de sermaye sınıfının gözü her dönem metal sektöründe gerçekleşen grup sözleşmelerindedir. Öyle olmalıdır.

Sürece yoğun bir saldırı dalgası altında giriyoruz!

Metal işkolunda yeni bir toplu sözleşme sürecinin arifesindeyiz.

Sürece yoğun bir saldırı dalgası altında giriyoruz. Kapitalist düzenin dünya ölçeğinde yaşanan son krizinin faturası bize kesildi. Çok ağır bedeller ödedik. MESS yıllardır hayata geçirmeye çalıştığı birçok uygulamayı bu süreçte fiili olarak devreye soktu.

Hatırlatalım ki, kriz patlak verdiği sırada MESS ile sendikalar TİS masasındaydı. Metal işçilerinin bu sözleşme sürecinden önemli beklentileri vardı. Çünkü yıllar boyunca kriz bahanesiyle kölelik koşullarına mahkum edildikten sonra artık durumun bir parça düzeltilmesi bekleniyordu. Sadece beklenmiyor, aynı zamanda mücadele etmek de isteniyordu. Ancak yeni patlak veren krizin dalgaları, patronların ve uşaklarının elinde yeni bir saldırı bahanesine dönüştürüldü. Apar topar metal işçilerinin hiçbir talebi dikkate alınmadan sürece nokta konuldu. Ardından ise patronlar, işten atmalarla, ücret kesintileriyle,

alabildiğine esnetilmiş çalışma koşullarıyla metal işçisinin canına okudu.

Sonuçta metal patronları bu süreçten büyük kazanımlarla çıktılar. Krizi söyledikleri gibi fırsata çevirdiler. Sadece kârlarını korumakla kalmadılar. Aynı zamanda metal işçisini, on yıllarca hayalini kurdukları koyu sömürü ve kölelik şartlarına mahkum ettiler.

İşte şimdi, yeni grup TİS sürecine girdiğimiz bugün ise, bu olağanüstü dönemde bu koşulları kural haline getirmeye, kazanımlarını korumaya ve bunlara yenilerini eklemeye çalışıyorlar. Grup TİS sürecinden bunu umuyor, bunu bekliyor, bunun için hazırlanıyorlar.

İşte bunun için, yeni toplu sözleşme süreci sert bir çatışmaya gebe. Ya MESS'in kriz bahanesiyle bizden çaldıklarına razı gelecek ve yeni saldırı girişimlerine boyun eğeceğiz ya da militan mücadele yolunu tutarak, yanıt vererek MESS'ten çaldıklarını geri alacağız.

Kazanmak için ihanet çetelerini etkisizleştirelim!

Kazanmak için önümüzde büyük engellerin olduğunu biliyoruz. Bu engellerin en büyüğü kuşkusuz Türk Metal Sendikası'nda yuvalanan faşist çetedir. Bu çete 12 Eylül faşizminin öz çocuğu olarak metal işçilerinin bağrına saplanmış bir hançer olarak

duruyor.

12 Eylül darbesi gerçekleştiğinde metal işçileri MESS grup TİS'lerinde anlaşmazlık nedeniyle grevdeydiler. Darbeyle grevleri yasaklandı. Sendikalarının kapısına kilit vuruldu. İleri ve öncü metal işçileri tutuklamalar ve işten atmalarla tasfiye edildi. Arkasından da Türk Metal Sendikası MESS aracılığıyla fabrikalara sokuldu. Bunun için 12 Eylül'de en çok sevenlerin başında MESS geliyordu.

MESS'in gülmekte haklı olduğu zamanla daha iyi anlaşıldı. 12 Eylül'ün ardından başlayan dönemde metal işçileri her TİS döneminde ihanetlere uğradı. Buna rağmen ihanet çetelerini önünden gitmeye zorlayarak '90'lı yılların başında greve çıktı ve bazı haklarını söke söke aldı. Ancak bu kazanımları MESS kısa sürede gasp etmekte gecikmedi.

'98'de metal işçileri grup TİS'lerinin bir kez daha ihanetle sonuçlanması üzerine birçok ilde sokağa çıktılar, Türk Metal'den istifa ettiler. Ancak yine de bu ihanet şebekesinden kurtulamadılar. Çünkü metal işçileri devrimci bir önderliğe sahip olmadığından ihanet çetesi kısa sürede kontrolü yeniden sağlayabildi.

Bu tablo, içine girdiğimiz toplu sözleşme sürecinde işimizin kolay olmadığını gösteriyor. Eğer metal işçileri süreci sendika yönetimleri ile MESS arasındaki masa başı görüşmelere bırakırlarsa ihanet ve satış kesindir. Ancak örgütlenerek ipleri ellerine alır ve mücadeleyi yükseltirlerse, TİS masa başı

Kararını geri almak Mücadeleye!

görüşmelerden sokağa taşınır, bu halde de satış engellenir ve kazanan metal işçileri olur. Geçmiş mücadele deneyimleri bu yolda önümüze ışık tutmaktadır.

Büyük bir sınav bizi bekliyor!

Metal işçilerini hem kendi gelecekleri hem de sınıfın geleceği için büyük bir sınav bekliyor. Bu büyük sınavdan alınımızın akıyla çıkmalıyız.

Bunun için ise taleplerimizi net biçimde belirlemeli ve bu talepleri elde etmek uğrunda dişe diş bir mücadele vermeliyiz. Böyle bir mücadelenin gücünün ve soluğunun taban örgütlenmelerinin düzeyine sıkı sıkıya bağlı olduğunu aklımızdan çıkarmamalıyız. Öyle ki, mücadelenin kaderi, kaç fabrikada tabandan komitelerin, kaç havzada ortak platformların oluşturulduğuna bağlıdır. Metal işçileri ancak böylelikle sürecin basit bir seyircisi olmaktan çıkıp tarafı haline gelebilir. Böylelikle de hem MESS'i, hem de uşak takımını yenerek geleceğini kazanabilir.

İşte bu kritik görevleri omuzlaması gerekenler öncü-devrimci metal işçileridir.

Metal İşçileri Birliği ise bu bilinçle üzerine düşeni yapacaktır. Tüm metal işçisi kardeşlerimizi de bu zorlu ancak onurlu yolda birlikte, omuz omuza mücadele vermeye çağırıyoruz.

**Yaşasın Metal İşçileri Birliği!
Yaşasın örgütlü mücadelemiz!
Kahrolsun MESS ve uşakları!**

Örgütlenme hattımız ne olmalı?

Toplu sözleşme sürecinin örgütlenmesinde temel anlayışımız "söz-yetki-karar işçilere" şiarında ifade bulunmaktadır. Sürecin asıl öznesi işçiler olmalı, sendika yönetimlerinin yetkileri, işçilerin aldıkları kararları yürütmek ve koordine etmekle sınırlanmalıdır. Sendika yönetimleri, bu hakkın işçiler tarafından kullanılması için önlemler almalı, ön açıcı olmalı ve gerekli her türlü kolaylığı sağlamalıdır.

Söz-yetki-karar hakkını kullanmanın aracı taban örgütlenmeleridir. Toplu sözleşmeler söz konusu olduğunda işçi sınıfının deneyimleriyle ortaya çıkardığı örgütlenme biçimi TİS komiteleridir. Fabrikalardan oluşmuş TİS komiteleri yoluyla, işçiler taslakların hazırlanmasından mücadelenin omuzlanmasına ve TİS'in bağitlanmasına kadar tüm sürecin seyrini belirleme imkanı bulurlar. Dolayısıyla TİS komitelerini oluşturmak, kazanmanın ilk şartıdır.

TİS komitelerinin oluşturulmasında, işleyişinde ve sendika yönetimleriyle ilişkilerinde şu temel ilkeler göz önünde tutulmalıdır:

1. TİS komitelerinin, fabrikalarda her üretim biriminde ayrı ayrı oluşturularak tek bir fabrika komitesinde merkezileştirilmesi en ideal biçimdir.

2. TİS komitelerinin işleyişi ve bileşimi demokratik olmalıdır. Bu demektir ki, komitelerde yer alacak, özellikle de temsil konumunda olacak işçiler, doğrudan seçim yoluyla işçiler tarafından belirlenmelidir. Ayrıca komitelerin bileşiminde kadrolu-taşeron gibi ayrımlar yapılmamalı, fabrika ve işyerindeki tüm işçiler komitelerde temsil edilmelidir.

3. TİS komiteleri, fabrikalarda derinleştirilirken havza-bölge-il ve ülke çapında merkezileştirilmelidir. Ancak böylelikle metal işçilerinin tabandan birliği sağlanabilir ve sürecin tüm aşama ve kademelerinde söz-yetki ve karar hakkı tam olarak kullanılabilir.

4. Havza-bölge-il ve ülke çapında oluşturulacak ortak mücadele zeminlerinde sendika ayrımı yapmamalı, kapsam dahilinde olsun olmasın tüm metal işçilerinin yan yana getirilmesi hedeflenmelidir. Böylelikle süreç metal işçilerinin topyekün mücadelesine dönüştürülmüş olacaktır.

5. TİS komiteleri ve diğer mücadele platformları, sendika yönetimlerinden bağımsız olmalıdır. Bu temelde, sendika yönetimleri, tüm sendikal imkanları taban örgütlenmelerinin hizmetine sunmalı, onların çalışmasını kolaylaştırmalı, aldıkları kararlara uymalıdır.

Toplu sözleşme sürecinin başarıyla örgütlenmesinde ise şu ilkeler olmazsa olmazdır:

1. TİS taslaklarının hazırlanmasında ve görüşmelerin takibinde tüm işçilerin sürece katılımını örgütlemeyi hedefleyen adımlar atılmalıdır. Toplu sözleşme taslağı fabrikalardan başlayarak yaratılacak tartışma ve karar zeminlerinde ortaya çıkarılmalıdır. Oluşturulacak komiteler aracılığıyla atılan her adımda söz ve karar hakkının taban tarafından en etkili şekilde kullanılması hedeflenmelidir. TİS komitelerinin kararı ve onayı olmadan tek bir TİS maddesi dahi kabul edilmemelidir.

2. Görüşmelere işçi temsilcileri katılmalı, ayrıca görüşmeler işçilerin katılımına açık olmalıdır. Bunun olmadığı durumda görüşmelerin bilgisinin "tam açıklık" ilkesi doğrultusunda işçilere verilmesi talep edilmelidir. Açıklığın olmadığı durumda sonucun ihanet olacağı fabrikalarda yoğun biçimde anlatılmalıdır. Görüşmelerin dışı yansıyan bilgilerinden hareketle işçiler bilgilendirilmeli, uyarılmalı, harekete geçmeye çağırılmalı, olduğunca harekete geçilmelidir.

3. Sendikal bürokrasinin süreci metal işçilerinin katılımına açmayacağı, aksine elindeki tüm güç ve imkânları, işçilerin tabandan örgütlenmesine ve taban örgütlenmeleri yoluyla söz-yetki ve karar hakkını kullanmasına engel olmak için kullanacağı kesindir. Bunun için metal işçileri sendikal bürokrasiye rağmen tabandan örgütlenmeyi başarmak, böylelikle de ihanetin önünü almak durumundadır.

Bu, söz, yetki ve karar hakkını koparıp almak, fiili-militan mücadelelerle sendikal ihanetin kapattığı kapıları açmak, sakladığı bilgilere ulaşmak ve gerektiğinde hesap sormak anlamına gelmektedir.

TİS sürecinin örgütlenmesinde metal işçilerini sürece aktif olarak katmak, süreci kapalı masa başı görüşmelerden çıkarmak ve grev düşüncesini, isteğini ve kararlılığını oluşturmak gözetilmesi gereken temel kaygı olmalıdır.

Bunun için derhal TİS komitelerini ve ortak mücadele platformlarını oluşturmak için harekete geçmeliyiz.

Öncü ve devrimci metal işçileri hem mücadeleye önderlik edecek bir bakış ve sorumlulukla davranmalı hem de sendika yönetimlerini, bu doğrultuda süreci örgütlemeye zorlamalıdır.

Taleplerimiz ne olmalı?

MESS'in karşısında mücadelesini vereceğimiz taleplerimiz ve bu talepleri içeren sözleşme taslakları özel bir önem taşıyor. Zira tüm bir dönem boyunca sermayeye karşı yürütülecek mücadelenin kapsamını ve düzeyini taleplerin niteliği belirleyecektir.

Öyle ki sendikal anlayışlar arasındaki farklılıklar daha taleplerin belirlenmesi sürecinde ortaya çıkmaktadır. Türk Metal yönetiminin taleplerin belirlenmesinde ilkesi, “üreteceğiz, kazandıracağız, kazanacağız” biçimindeki formüle edilen işbirlikçilik çizgisidir. Bu çizgiye bağlı olarak talepleri belirlerken MESS'in verebileceklerini baz almaktadır. Bu nedenle ücret ve sosyal hak talepleri olabildiğince asgari bir sınırdan tutulurken, anlaşmazlık doğuracak uçurumlar oluşturulmamaya dikkat edilmektedir. BMİS yönetimi ise özellikle son dönem sözleşme süreçlerinde bundan farklı olarak insanca çalışma ve yaşam kriterlerini baz aldığı iddiasındadır. Fakat sorun onun söylediklerinde değil, gereklerini yapmakta çıkmaktadır. BMİS yönetimi başta belirlenen taleplerin kazanılabileceğine inanmamakta, pratikte MESS'in verebilecekleriyle ufkunu sınırlamaktadır.

Metal işçileri bu geri ve gerici mücadele ufkunu aşmalıdırlar. Bunun için taleplerimizi belirlerken temel ölçümüz bu taleplerin patronlar tarafından karşılanıp karşılanamayacağı olmamalıdır. İşçi sınıfının bu konudaki ölçütü kendi meşru hak ve çıkarlarıdır. İnsanca çalışma ve yaşam koşullarına kavuşmak, gasp edilen haklarımızı yeniden kazanmak için ve nihayet sermayenin işçi sınıfına dönük saldırıları karşısında güçlü bir barikat kurabilmek için nelere ihtiyacımız varsa onları isteyeceğiz. Taleplerimizin genel çerçevesi bu olacaktır.

Diğer taraftan sorun sadece taleplerin ne olduğu değil, bu taleplerin oluşturulma sürecidir. Sendika bürokratları ve ihanet çeteleri, taslakların hazırlanması sürecine işçileri olabildiğince uzak tutmaya çalışıyorlar. İşçinin fikrini sormak adı altında yapılan çalışmalarda ise en azla yetinmeleri öğütlenmekte ve dayatılmaktadır.

Eğer bu taleplerin olduğu sözleşme taslakları metal işçilerinin tabandan katıldığı canlı tartışma süreçlerinin ürünü olarak hazırlansın ve örgütlü bir taban iradesine dayandırılırsa, mücadelenin seyrini belirleyecek ilk koşullar da oluşturulmuş olacaktır. Çünkü metal işçisi ne istediğini bilecek ve isteklerini yerine getirmek üzere mücadeleye daha büyük bir şevk ve kararlılıkla katılacaktır. Bu nedenle, TİS taslaklarının hazırlanması amacıyla yapılacak çalışmalar hayati bir önem taşımaktadır. Bu çalışmalar ise bilgilendirme çalışmalarından işçilerin yan yana gelerek taleplerini belirleyecekleri platformların oluşturulmasına kadar bir dizi yol ve yöntemi içermektedir.

Bunun için talepleri belirlemek üzere, işçilerin katıldığı ve söz-yetki ve karar hakkının tümüyle işçilere bırakıldığı tartışma platformları oluşturulmalıdır.

Ayrıca belirtmek gerekir ki, TİS taslakları işçilerin rahatlıkla anlaması güç olan kanun kitapları biçiminde değil, özlü talepler biçiminde formüle edilmelidir.

Tüm bunlardan sonra, metal işçilerinin karşı karşıya olduğu saldırılar ve bugünkü sınıf mücadelesinin seyri gözetildiğinde, sözleşme döneminde metal işçilerinin başlıca taleplerinin şunlar olduğu görülmektedir.

Ücret ve hak kayıpları karşılanmalı, insanca yaşamaya yeten bir ücret düzeyi sağlanmalıdır!

Öncelikle 2002 yılından bugüne ücretler ve sosyal

haklarda büyük kayıplar söz konusudur. Son 10 yıldan bu yana ücretler ve sosyal haklar adeta erimiştir, en az yüzde 30 azalmıştır. Sektörde yeni istihdam edilen işçi sayısı belirgin biçimde artmış, işçiler daha düşük ücretlerle daha uzun süre ve daha yoğun çalıştırılmışlardır. Metal işçilerinin geçmiş sözleşme dönemlerindeki kayıpları son dönemde katlanarak artmıştır.

Bunun en somut örneği Ereğli Demir Çelik fabrikasında yaşanmıştır. 2009 yılında, Türk Metal çetesinin örgütlü olduğu **Ereğli Demir Çelik fabrikasının sahibi Oyak grubu ile Türk Metal sendikası, işçi ücretlerinde 16 aylığa %35 indirim yapılması yönünde anlaşmıştır.** Erdemir bir başlangıç olmuş, iş kolu düzeyinde yaygınlaşmıştır. Dahası ücret gaspı düşürülen ücretler kalıcı hale getirilmeye çalışılmaktadır.

İşte bunun için toplu sözleşme sürecinde taleplerimizin başında gasp edilen haklarımızın geri verilmesi, sefalet ücretlerinin son bulması talepleri gelmektedir. Bunun için **ücret talebimiz geçmiş kayıplarımızı dahi dikkate almayan yüzdelik zamlar değil, insanca yaşamaya yeterli ücret düzeyidir. İnsanca yaşamaya yeterli ücret, sendikalar tarafından açıklanan dört kişilik bir ailenin insanca yaşamasına yeterli ücret düzeyidir.** Bu, asgari ücret seviyesi olmalı, işin yoğunluğuna ve niteliğine göre arttırılmalıdır.

Yine son kriz bahane edilerek geçmiş sözleşme dönemlerindeki belirlenen sosyal haklar büyük ölçüde gasp edilmiştir. Birçok fabrikada **geçmiş dönemlerde maaşlara giydirme adı altında fiilen ortadan kaldırılan ikramiye ve diğer sosyal yardımlar ihtiyacı karşılayacak düzeyde yeniden belirlenmelidir.**

Eski ve yeni işçiler arasındaki ücret farklılıkları kapatılmalıdır. Eşit işe eşit ücret!

Eski ve yeni işçiler arasındaki ücret farklılıkları önemli bir sorundur. Patronlar böylelikle, hem TİS'leri uygulanamaz hale getirmektedir, hem de işçileri birbirine karşı düşmanlaştırmaktadır. 2000 yılından sonra işe başlayan işçilerle daha eski işçiler arasındaki ücret makası, yüksek ücret baz alınarak kapatılmalıdır. Bunun için eşit işe eşit ücret istiyoruz.

“İşten atmalar yasaklansın! Tüm çalışanlara iş güvencesi!”

Geçtiğimiz dönem sözleşmesinin ardından metal

patronlarının yaptıkları kitlesel işçi kıyımlarından sonra mutlaka bu sözleşme döneminde patron keyfiyetine sınır getirilmelidir. Bunun için “işten çıkarmaların yasaklanması ve işgüvencesi sağlanması” olmazsa olmaz taleplerimizden biridir. Çünkü işgüvencesinin olmadığı koşullarda, diğer kazanımların da bir anlamı kalmamaktadır.

Esnek çalışma uygulamalarına son verilmelidir!

Sermaye sınıfı, sömürü düzeyini arttırmak ve işçilerin örgütlülüklerini dağıtmak için son 30 yıldan bu yana değişik çalışma yöntemlerini ve üretim tekniklerini devreye sokmaktadır. “Yalın üretim”, “bütünsel kalite yönetimi”, “kalite çemberleri”, “sıfır stok”, “takım çalışması”, “işçilerin yönetime katılması” vb. kavramlar ile ambalajlanan “esnek üretim” bugün telafi çalışması, denkleştirme, kısa çalışma vb. uygulamalarla örgütlü-örgütsüz bütün fabrikalarda uygulanmaktadır. Ayrıca sermaye uşağı AKP hükümeti tarafından “işsizliğe çözüm bulmak” iddiasıyla gündeme getirilen ve önümüzdeki süreçte mecliste onaylanacak olan “Ulusal İstihdam Paketi” ile “esnek üretim” saldırısı çok daha kapsamlı bir boyut kazanacaktır.

Bir önceki TİS döneminde tabanın tepkisinden çekinen sendikalar kâğıt üzerinde esneklik uygulamalarını kabul etmemişlerdi. Fakat uygulama bunun tam tersi olmuştur. Sendikal ihanet çetelerinin onayı ve desteği sayesinde patronlar esneklik uygulamalarının hayata geçirilmesi konusunda hiçbir sınır tanımamıştır. Bugün belli başlı bütün metal fabrikalarında Türk Metal çetesinin bilgisi ve onayı dahilinde “telafi çalışması” hayata geçirilmiştir. Sadece Türk Metal'in değil Birleşik Metal'in örgütlü olduğu fabrikalarda da bazı esnek çalışma yöntemleri uygulanmaktadır.

“Esnek üretim”, sermaye için ucuz ve örgütsüz işgücü cenneti yaratmaktadır. “Esnek üretim”, sermayenin azami sömürüsü için dayatılan engelsiz ve kurlsız çalışma yaşamıdır. İşçi sınıfının büyük bedeller ödeyerek kazandığı hakları ortadan kaldıran esnek üretim saldırısına izin verilmemelidir. Bunun için uygulanmakta olan tüm esnek çalışma uygulamalarına son verilmeli, sözleşmede bu kesin bir hükme bağlanmalıdır.

Taşeronlaştırma yasaklanmalı, taşeron işçiler kadroya alınmalıdır!

Esnek çalışmanın bir biçimi olan taşeronlaştırma

metal sektöründe de hızla yaygınlaşmaktadır. Önceleri yemekhane ve temizlik bölümlerinde başlayan bu uygulama artık üretimin her aşamasında karşımıza çıkmaktadır. Başta temel fabrikalar olmak üzere hemen bütün işyerlerinde taşeronlaştırma uygulaması mevcuttur. Bunun sonucu olarak fabrikalardaki en büyük sorun kadrolu-taşeron işçi ayrımıdır. Taşeronlaştırma işçileri bölmenin ve daha düşük ücretle daha yoğun sömürmenin en etkili silahına dönüşmüştür. Taşeronlaştırmayla sendikalı işçi sayısı sürekli azaltılarak sendikalar yavaş yavaş tasfiye edilmektedir. Kadrolu işçiler, işten atılma korkusuyla her türlü dayatmaya boyun eğmektedir.

İşte bunun için taşeronlaştırma uygulamasına son verilmeli, halen çalışmakta olan taşeron işçilerin kadroya alınması sağlanmalıdır.

İşçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri alınmalıdır!

Bugün kapitalizmin kar hırsına dayalı kurlsız çalışma, özelleştirme ve taşeronlaştırma politikaları işçilerin yaşamını tehdit etmektedir. Demir-çelik fabrikaları demir-çelik değil, insan eritmektedir. Madenler ölüm ocağı, inşaatlar göçük yuvası durumundadır. Atölyelerde çocuk işçilerin kanı emilmektedir. Küçük sanayi sitelerinde çalışanlar sigorta, vizite, hastane nedir bilmemektedir.

İş cinayetlerinin ve işçi sağlığını tehdit eden çalışma koşullarının önüne geçmek için her işyerinde gerekli düzenleme ve önlemler hayata geçirilmelidir. Bu, TİS kapsamında temel taleplerimizden biri olmalıdır. Alınacak önlemler işyeri temsilciler kurulu ve sendikalar tarafından sürekli denetlenmelidir. İşçi temsilcilerinin yönetiminde, teknik ve sağlık uzmanlarından oluşan iş müfettişliği kurumu oluşturulmalıdır.

Bu taleplerimizi bir kez de maddeler halinde sıralarsak:

1. **Ücret ve hak kayıpları karşılsın, insanca yaşamaya yeten bir ücret düzeyi sağlansın!**
 2. **Eski ve yeni işçiler arasındaki ücret farklılıkları kapatılsın! Eşit işe eşit ücret!**
 3. **“İşten atmalar yasaklansın! Tüm çalışanlara iş güvencesi!”**
 4. **Tüm biçimleriyle esnek çalışma uygulamalarına son verilsin!**
 5. **Taşeronlaştırma uygulamasına son verilsin! Taşeron işçiler kadroya alınsın!**
 6. **İşçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri alınsın!**
- En hayati olanlarını bu biçimde sıraladığımız bu talepleri sahiplenmek, arkasında durmak, sendika yöneticilerine kabul ettirmek ve MESS’ten koparıp almak üzere tüm metal işçisi arkadaşlarımızı mücadeleye omuz vermeye çağırıyoruz.

Mücadele hattımız ne olmalı?

TİS süreçlerinde metal işçileri adına grup toplu sözleşme masalarına oturan sendika yönetimlerinin pratiğine, farklı biçimlerde ifade etseler de süreci “masada bitirmek” anlayışı yön vermektedir. Oysa hiçbir hak mücadele edilmeden alınmaz, alınmamıştır.

“Masada bitirmek” anlayışını en açık biçimde ifade eden ve şaşmadan, dolaysız biçimde yerine getirense Türk Metal yönetimidir. İhaneti, “üreteceğiz kazandıracağız, kazanacağız” sloganıyla gerekçelendiren Türk Metal yönetimi, başından sonuna kadar süreci masa başı görüşmeler sınırında tutmaya özen göstermektedir. Çünkü yapılacak kontrollü eylemlerin dahi, göstermelik olmaktan çıkma ihtimali yüksektir. Zira işçilerin birikmiş mücadele isteği ve eğilimleri, sınırı nasıl belirlenmiş olursa olsun bir eylem süreci içerisinde hızla gelişme imkanı bulur ve daha ileri eylem biçimlerini gündeme sokar. İşte bunun için ne olursa olsun işçileri eylem alanından uzak tutmak bu sendikal korucuların bilinçli bir tutumdur.

Çelik-İş Sendikası’nın yönetiminin “mücadele” anlayışının Türk Metal hainlerden bir farkı bulunmamaktadır. Çelik-İş yönetimi her bakımdan Türk Metal yönetiminin silik bir gölgesi gibidir. Tek farkı ihanetin ve teslimiyetçiliğin şükürcülükle süslenmiş olmasıdır.

Birleşik Metal ise daha önceki yıllarda göstermelik birkaç eylem dışına çıkmamıştı. Fakat son TİS sürecinde bunun dışına taşarak, gelişmelere bağlı olarak düzenli eylemlerle TİS sürecini örgütlemeye çalıştı. Metal işçilerini daha ileri mücadelelere hazırlamak, TİS sürecini masa başı görüşmelerden çıkararak mücadele alanlarının belirleyiciliğine sokmak bakımından bu adımlar önemli ancak yetersizdi. Çünkü süreç boyunca öne çıkan, her ne pahasına olursa olsun mücadeleyi ileriye taşıma iradesi değil, kararsızlıklar ve yalpalamalar oldu. Özellikle krizin patlak vermesinin ardından kapitalizmi aşan bir mücadele ufku olmayınca, eylem süreci yarıda kesildi. Bugün ise, aynı düzeyde bir mücadele sürecini dahi örgütleyecek güç ve iradeye sahip değildir.

Mevcut sendikal yönetimlerin mücadele anlayışlarını, kurulu düzen karşısındaki ideolojik-siyasal duruşları belirlemektedir. Öyle ki Türk Metal ve Çelik-İş yönetimleri sermayenin safında konumlanıyor olmanın doğal sonucu olarak gerici burjuva ideolojisinin farklı biçimlerini paylaşıyorlar. Ücretli kölelik düzeni olan kapitalizmi sahipleniyor ve savunuyorlar. Sendikacılık anlayışları da kapitalist sömürü şartlarında mümkün olduğunca ve kapitalistler verdiğince işçilerin durumunu bir parça düzeltmekten ibarettir. Birleşik Metal yönetimi ise yer yer kapitalizm karşıtı bir söylem tutturuyor olsa da, gerçekte bu söylem bir mücadele ufku haline gelemiyor. Çünkü, esasta kurulu düzenin aşılabileceği inancına ve bilincine dayanmıyor. Mücadele anlayışı da bu durumda biraz daha kararlı olmakla birlikte özünde diğerlerinden farklı değildir. Bunun için toplu sözleşme süreçlerinde olduğu gibi diğerlerinin aynıısı sonuçlar doğuyor.

Açıktır ki, toplu sözleşme süreci bu sendikal anlayışların eline bırakılırsa süreç bir kez daha masa başında bitirilecektir. Doğal olarak bu durumda da ihanet kaçınılmazdır. Kuşkusuz sendika yönetimleri bu ihaneti, “ancak bu kadarını alabildik” diyerek gerekçelendireceklerdir. Bu durumda metal işçilerinin onlara yanıtı şu olmalıdır:

Elbette MESS kendi sınıf çıkarlarının gereği

olarak hak ve taleplerimizi vermeyecektir, aksine çaldıklarına yenilerini eklemek isteyecektir. Ama siz metal işçileri adına taleplerimizi MESS’ten söke söke almak için ne yaptınız? Metal işçilerini zamanında uyardınız mı? Mücadele konusunda bilinçlendirdiniz mi? Mücadeleye hazırladınız mı? Eylemli bir mücadele yoluyla kararlılığınızı gösterdiniz mi? Grev silahını kullandınız mı? Grev silahını kullanmak için ciddi bir hazırlık yaptınız mı?

Eminiz ki Türk Metal ve Çelik-İş yönetimleri bu sorulara yanıt veremezler. Çünkü hak ve taleplerimizi mücadeleye kazanmak gibi ne bir anlayışa sahipler ne de bir çabaları var. Birleşik Metal-İş yönetimi ise çaba gösterdiği iddiasında bulunabilir. Ancak gösterilen bu çaba ne kadar kararlı, ne kadar sürekli ve ne kadar metal işçisinin tabandan arayışlarına yanıt vermeye açıktır? Bir önceki TİS dönemindeki pratik, bu sorulara olumsuz bir yanıtıdır. Birleşik Metal-İş yönetimi sonuna kadar gidecek bir kararlılık gösterememiştir. Krizin patlak vermesinin ardından yalpalamıştır. Ortak mücadele platformları oluşturma iddiasına uygun bir samimiyet ve açıklıkla davranmamıştır.

Hak ve taleplerimizi kazanmak için grev silahını kullanmaktan başka bir yolumuz yoktur. Önemli olan bugünden bu gerçeğin bilincinde olarak bu hedefe bağlı olarak sistematik bir mücadele ve örgütlenme sürecini örebilmektir. Bunun için TİS süreci en başından itibaren masada değil, sokakta yürütülmelidir. **Metal işçisinin hak ve taleplerini içeren bir toplu sözleşme, yöneticilerin kapalı kapılar arkasındaki sözde pazarlıkları değil, gücünü eylem alanında gösteren ve grev silahını da kullanmaya hazır olduğunu gösteren bir mücadele süreciyle kazanılabilir.**

İşte bu anlayışla bugünden sokaklar, fabrikalar eylem alanı haline getirilmelidir. Taslaklar eylemlerle açıklanmalı, görüşmeler başladığında her oturum sırasında görüşmelerin yapıldığı yerde eylemler gerçekleştirilmelidir. Yine sanayi havzalarında düzenli eylemlerle mücadele canlı tutulmalı, katılım büyütülmelidir.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi mevcut sendika yönetimleri böyle bir mücadele sürecini örgütlemeyeceklerdir. İhaneti iş edinmiş olanlar zaten ne türden olursa eylem yapmamaya yeminlidirler. Diğerleri ise yapacak kudretten yoksunlardır. Bu durumda görev, öncü ve devrimci metal işçilerine düşüyor. **Öncü ve devrimci metal işçileri el ele vererek, ilk önce grev hedefli dişe diş bir mücadele sürecini örgütlemeyi sendika yönetimlerine dayatmalı, yönetimleri önden gitmeye zorlamalı, her durumda da mücadele görevlerini belli bir plan oluşturarak uygulamaya sokmalıdırlar.**

Belirtmek gerekir ki, öncü ve devrimci metal işçilerinin mücadele hedefi sadece MESS değildir. İhanetin ve işbirlikçiliğin hesabını sormak da çok özel bir mücadele gündemidir. Bunun için en başından itibaren mücadele görevlerine sahip çıkmayan sendika bürokratlarının kapısına dayanılmalı, ihanet durumunda da ihanetin hesabını soran ve imzalanmış ihanet belgesini yırtmayı hedefleyen bir eylemli çıkış yapılmalıdır. Bu yolda TEKEL işçisi kardeşlerimizin mücadele pratiğini örnek almalıyız.

Tüm sınıf kardeşlerimizi bu anlayışla mücadele görevlerini üstlenmeye ve kavga bayrağını yükseltmeye çağırıyoruz.

ÇEL-MER işçileri kazandı!

Sendikalaştıkları için işten çıkartılan ve direnişe geçen ÇELMER işçileri direnişlerini başarıyla sonuçlandırdılar.

19 Haziran tarihinde işe iade talebiyle başlattıkları direnişlerini kazanımla sonuçlandıran 12 ÇEL-MER işçisinin tamamı işe dönme haklarını kazandılar. Kendi istekleriyle işbaşı yapmayan iki işçi dışında bütün işçiler geçtiğimiz hafta işbaşı yaptılar.

ÇEL-MER işçisi örgütlendi, direndi, kazandı!

Sendikalaştıkları için işten çıkartılan 12 ÇEL-MER metal işçisinin 19 Haziran itibarıyla ve “işe iade” talebi ile başlattıkları direniş, kendi isteğiyle işe dönmeyen iki işçi haricinde, çıkartılan işçilerin işlerine dönmeleri sonucunda başarı ile sona erdi. 19 gün gibi kısa bir süre de sonuçlanan direnişin başarısını elbette işçilerin işlerine geri dönmesi ile sınırlandırmak eksik kalacaktır.

İlk olarak ÇEL-MER işçilerinin önemli bir kesiminin işyeri için kalifiye nitelikte olmasının ve içlerinde mücadele deneyimine sahip işçilerin de bulunmasının, sendikal örgütlenme aşamasında ve bununla bağlantılı olarak direniş sürecinde önemli bir avantaj yarattığını belirtmek gerekir. Bu avantajın ÇEL-MER direnişinde kendini gösterdiği en önemli nokta işçilerinin sendikalaşmayı salt sendikaya üyelik sınırlarında kavramayarak kendi örgütlülüklerini açık bir hak arama bilinci ile birleştirmesidir.

Onlarca işçinin katıldığı direnişlerde kazanımlar yaşanmayabiliyorken, kapı önünde direnen 11 işçinin kendilerine duydukları özgüvenin gerisinde, hak arama bilinciyle yoğrulmuş güçlü bir iş örgütlülüğe sahip olmaları vardır. Keza direnişin süresince “her türlü eyleme hazırız” diyen içerdeki işçilerin mesaiye kalmaması ve metal malzemeye vurarak gürültü çıkarmak yoluyla patrona verdikleri “grev” mesajı da bu bilincin ve örgütlülüğün ifadesidir.

Sonuçta bu mesaj yerine ulaşmış, ÇEL-MER patronu işçilerin bu örgütlü duruşu karşısında geri adım atmak zorunda kalmıştır. Bu haliyle ÇEL-MER deneyimi bir fabrika sınırlarında dahi işçilerin örgütlü bir şekilde hareket ederek neleri başarabileceğini gösteren yeni bir örnek olmuştur.

ÇEL-MER işçileri, bu örgütlü duruşlarının karşılığını işten atılan işçilerin işlerini tekrar kazanması ile almıştır. Ancak bu, ÇEL-MER işçileri için mücadelenin ilk raundudur. Kendilerinin de dediği gibi, ÇEL-MER işçileri, “zafer rehavetine” kapılmadan, direnişin de pekiştirdiği iş örgütlülüklerini geliştirerek mücadelelerine devam etmelidir. Ancak geline yerde direniş sürecinin gösterdiği bazı önemli noktaları göz ardı etmemek gerekiyor.

ÇEL-MER işçilerinin de yakından tanık olduğu üzere, metal patronları bir fabrikada gerçekleşen bir direniş olduğunda dahi örgütlü bir şekilde hareket ediyorlar. Bu noktada çalınan haklarımızı geri alma kararlılığını taşıyorsak eğer, bizlerin de -başta bölge temelinde olmak üzere- birleşik bir mücadelenin adımlarını atmamız gerekmektedir. Bu açıdan anlamlı bir örnek, yaklaşan MESS Grup Toplu İş Sözleşmesi görüşmeleri üzerinden verilebilir.

MESS’de örgütlenen metal patronları bu sözleşme döneminde yine metal işçilerine kölelik ve sefalet dayatacaklar. Bizler tek tek fabrikalarda örgütlenip, MESS patronlarının karşısına birleşik bir mücadele ile

çıkamazsak, bu amaçlarına ulaşacaklar da. Sadece bu örnekler bile bizlere hak arama mücadelelerini tek bir fabrika ile sınırlı düşünmemek gerektiğini, bunu da kapsayacak bir biçimde, ortak ve birleşik bir şekilde mücadele edilmesi gerektiğini göstermektedir.

ÇEL-MER işçileri güçlü örgütlülükleri, direnişlerinin başarısı ve “hak alma” bilinci ile bunları ifade etmemize vesile olmuştur. Keza yukarıda ifade ettiklerimiz sadece ÇEL-MER işçileri için değil diğer

tüm fabrikalardaki işçi kardeşlerimiz açısından da geçerlidir. Bunlar uzun yıllara dayalı deneyimlerle ortaya çıkmış gerçeklerdir. Tabanda oluşturulmuş güçlü örgütlülüklerle birleşir, fiili-meşru bir mücadele anlayışı ile donanır ve sermayeye karşı cepheyi genişletebilirsek, saldırıları püskürtebilir ve yeni haklar kazanabiliriz.

Gebze Metal İşçileri Birliği

14 Temmuz 2010

MİB’den SAMKA işçilerine dayanışma ziyareti...

Metal İşçileri Birliği, Samka Metal fabrikasında BMİS’te örgütlendikleri için işten atılan işçilere, fabrika önündeki direnişlerinin 64. günü olan 12 Temmuz günü ziyaret gerçekleştirdi.

MİB üyeleri, fabrikaya yakın bir noktada “*Samka Metal’de direniş kazanacak / MİB*” şiarlı pankart açarak direniş alanına doğru sloganlarla yürüyüşe geçtiler. Direniş alanına varıldığında MİB adına kısa bir konuşma gerçekleştirildi. MİB’in kuruluş amacına değinilen konuşmada, kapitalizmin krizinin işçi sınıfı üzerindeki yıkıcı etkilerine karşı birlikte mücadele vurgusu yapıldı. Konuşma, sendikal hakları için direnişte olan Samka Metal işçileriyle her alanda dayanışma içerisinde olunacağı belirtilerek sonlandırıldı.

Sık sık “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Samka işçisi yalnız değildir!” ve “Samka’da direniş kazanacak!” sloganlarının atıldığı ziyaret, işçilerle örgütlenme ve direniş süreci üzerine gerçekleştirilen sohbetlerin ardından sona erdi.

Kızıl Bayrak / Kartal

Rant kavgasında jammer hamlesi

Sendikal ihanet çeteleri, emek mücadelesi söz konusu olduğunda göstermedikleri yaratıcılığı kendi çıkarları mevzu bahis olunca sınırları zorlayarak kullanıyorlar.

Çelik-İş ve Türk Metal çetesinin Kardemir’de yetki mücadelesi adı altında sürdürdüğü it dalaşında Çelik-İş bir adım öne çıktı. Türk Metal çetesinde örgütlenen işçilerin iletişim kurmasını engellemek için casusluk filmlerini aratmayan yöntemler kullanan Çelik-İş, işçilerin Türk-Metal yetkileriyle iş çıkış saatlerinde organize olmasını önlemek için cep telefonu her türlü iletişimi engelleyen “jammer” kullanmaya başladı. İşçilerin vardiya değişimlerinde gerçekleştirdiği eylemlerin önüne geçmek için kurulan sistem sonrasında işçilerin hiçbirisiyle telefon irtibatı sağlanamıyor.

Konuyla ilgili açıklama yapan Türk Metal Sendikası Başkanı ve Türk-İş Genel Sekreteri Pevrul Kavlak, jammerlar nedeniyle işçilerle cep telefonu irtibat kuramadıklarını söyledi. Durumu polise şikayet ettiklerini ancak “İşletmenin içine müdahale edemeyiz” yanıtını aldıklarını belirtti.

Bununla beraber Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) Kardemir’de araştırma yapması için iki akademisyeni görevlendirdi.

Kardemir işçileri sermayenin saldırıları karşısında arayış içerisine girerken Türk Metal çetesi bu olanağı kullanarak işçilerin Çelik-İş’e karşı gösterdiği haklı tepkiyi kendi çıkarları için kullanıyor. Bugüne kadar emek mücadelesi için taş üstüne taş koymayan bu iki ihanet çetesi, Kardemir işçilerinin mücadele dinamiklerini gerici çıkar çatışmasına heba ediyorlar.

Yunus Dönmez'le dayanışma çağrısı...

“Kapitalist sömürü düzeninden hesap soralım!”

Ankara'da İvedik Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Buse Metal'de çalışırken meslek hastalığına yakalanan ve patronu tarafından kaderine terk edilen Yunus Dönmez'le dayanışma kampanyası başlatan Metal İşçileri Birliği, 11 Temmuz Pazar günü Birleşik Metal-İş Sendikası Anadolu Şubesi'nde basın toplantısı gerçekleştirdi.

Metal İşçileri Birliği temsilcisi, metal işçisi Yunus Dönmez ve Ankara Tabip Odası İşçi Sağlığı Komisyonu'ndan Sedat Abbasoğlu'nun yer aldığı toplantı MİB adına yapılan açılış konuşmasıyla başladı.

Meslek hastalığına yakalan metal işçisi Yunus Dönmez'in durumunu ortaya koymak ve buradan yola çıkarak meslek hastalıkları iş kazaları, güvencesiz çalışma koşulları ile daha geniş sınıf güçleri ile neler yapılabileceğini konuşmak için toplandıklarını belirten MİB temsilcisi basın açıklamasını okudu.

Kapitalist sömürü düzeninden hesap sorma çağrısının yapıldığı açıklamada patronların işçi sağlığı için gerekli malzemeleri fazladan masraf saydıkları, sermaye sınıfı için önemli olanın kasaların dolması olduğu ifade edildi.

ATO İşçi Sağlığı Komisyonu'ndan **Sedat Abbasoğlu** ise, bu sorunun on binlerce Yunus Dönmez'le ifade edilecek kadar kapsamlı bir sorun olduğunu söyleyerek, ancak örgütlü mücadeleye açık işçilerin yaşadığı sorunların duyulabildiğini ifade etti.

Açıklanan istatistiklerin çok çok üzerinde bir meslek hastalığı verisinin olduğunu ve mevcut çalışma koşulları ve mevzuatla bu sorunun üzerinin devlet eliyle örtülmeye çalışıldığını vurgulayan Abbasoğlu sorunun, geniş güçlerle birlikte ortak bir mücadele ile çözülebileceğini söyledi. Abbasoğlu İşçi Sağlığı Komisyonu'nun gerekli çabayı göstereceğini açıkladı.

Metal işçisi **Yunus Dönmez** ise Buse Metal patronunun pervasızlığından bahsederek yaşadığı sorun karşısında kararlı şekilde mücadele edeceğini söyledi. Konuşurken nefes almakta güçlük çeken Yunus Dönmez, sağlık durumunu ve ekonomik olarak yaşadığı zorlukları anlattı. Son olarak katılımcılar tarafından sorulan soruların yanıtlanması ardından MİB tarafından Yunus Dönmez'le Dayanışma Platformu oluşturulması çağrısı yapıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara

Cingilloğlu Metal Fabrikası'nda işçiler kazandı!

Sigortasızlığın pençesindeki, Kayseri Organize Sanayi Bölgesi 20 Cadde'de bulunan Cingilloğlu Metal Fabrikası işçileri, sigortasız çalışmaya karşı ayağa kalktılar.

Cingilloğlu Metal Fabrikası'nda işçilerin sigortalı çalışma için yürüttükleri çalışmalar meyvelerini verdi. Cingilloğlu patronun tüm yalvarma ve yakarmalarına rağmen işçiler, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı tarafından yönlendirilen iş müfettişinin karşısına dikilip, sigortasız, güvencesiz çalıştıklarını haykırdılar. İşçilerin bu tutumu karşısında geri adım atmak zorunda kalan patron ceza yememek için işçilere yalvardı. Sonuçta tüm işçiler sigortalı, güvenceli çalışma hakkını kazandılar. Ayrıca, patron, işçi başına 500 TL tazminat ödedi. Daha sonra bir araya gelen işçiler sigorta hakkını koruma kararlılıklarını ortaya koydular. Kayseri İşçi Platformu da bu süreçte sigortasız çalışmaya karşı işçileri aydınlatan toplantılar, bildiri ve bilgilendirme amaçlı hazırladığı broşürlerle Cingilloğlu işçilerinin mücadelesine cepheden destek verdi. Tüm gelişmeler karşısında mücadele hattının belirlenmesine öncülük etti.

“İş güvenliği” rafa kaldırılıyor!

İş güvenliği önlemlerinin alınmamasından kaynaklı önlenebilecek basit kazalar dahi iş cinayetine dönüşürken, tersanelerden, madenlerden, fabrikalardan gelen “iş kazaları” haberleri iş güvenliğinin patronların insafına bırakıldığını açıkça gösteriyor.

Fakat sermaye tarafından bu yeterli görülmemiş olacak ki, son yasa teklifiyle hem işçi sağlığı ve iş güvenliği hizmetleri piyasaya açılıyor hem de bunun denetlenmesi yönlü müdahalelerin önü kesiliyor. Yani sermaye bir taşla iki kuş vurmak istiyor.

15 Haziran 2010 tarihinde TBMM'ye sunulan “Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Teklifi”nin 10, 11 ve 12. maddeleri, İş Yasası'nın 2 ve 81. maddeleri ile “Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın Teşkilat ve Görevleri Hakkındaki Kanun”un 12. maddesinde, işçi sağlığı ve iş güvenliğini tamamen boşa düşürecek değişiklikler yapılması planlanıyor.

Yasa teklifinde, Sağlık Bakanlığı, TMMOB ve TTB devre dışı bırakılmakta, iş güvenliği uzmanları ve işyeri hekimlerinin ÇSGB tarafından yetkilendirileceği, uzman ve hekimlerin üniversiteler, kamu kurum ve kuruluşları ile Türk Ticaret Kanunu hükümleri çerçevesinde kurulan ve işletilen şirketler tarafından “eğitileceklerine” ilişkin hükümler yer alıyor.

Hali hazırda ağır aksak işleyen denetimler, iş güvenliği hekimliği vb. tamamen özel sektöre bırakılıyor. İşçilerine ancak “kum torbası” kadar değer veren patronlara, “hekim” ve “iş güvenliği uzmanı” yetiştirecek ticari şirketler için de yeni bir alan açılıyor.

İşyerlerine özgü sağlık ve güvenlik sorunlarıyla ilgili risk analizleri, iş sağlığı ve güvenliği sistemlerinin kurulması, denetimler ve eğitim gibi unsurlar torba yasalar ve yönetmelik düzenlemeleri ile vahşi kapitalizmin insafına terk ediliyor, ticarileştiriliyor.

Yeni iş cinayetlerinin, yeni maden katliamlarının kapısını aralayan bu düzenleme ile patronların “iş güvenliği” namına düşünmesi gereken bir “pürüz” daha ortadan kalkıyor.

UPS’de direniş ateşi büyüyor...

UPS’nin Türkiye’deki aktarma merkezlerinde ve şubelerinde sendikal örgütlenme çalışması yürüten TÜMTİS üyesi UPS işçileriyle dayanışma Türkiye ve yurtdışından gelen yoğun destekle güçlenerek sürüyor. TÜMTİS üyesi işçiler taşıeron firmalar eliyle devreye sokulan direniş kırıcılığına ve patron-polis işbirliğiyle gerçekleştirilen saldırılara karşı kararlı bir şekilde direniyorlar.

İşçilere polis saldırısı

UPS patronunun polis destekli direniş kırıcılığına direnen kargo işçileri 8 Temmuz günü polis saldırısına maruz kaldılar. Mahmutbey’deki aktarma merkezi önünde taşıeron firma işçilerinin servislerle aktarma merkezine sokulmasını engelleyen işçilere cop ve kalkanlarla saldıran çevik kuvvet polisleri bazı UPS işçilerini çeşitli yerlerinden yaraladılar.

Polis saldırısının ardından konuşan TÜMTİS Genel Sekreteri Gürel Yılmaz, mevcut yasalara göre suç olmasına rağmen işten çıkarılan üyelerinin yerine dışarıdan farklı taşıeronlara işçi olarak aksayan işlerin yürütülmeye çalışıldığını söyledi.

UPS patronuna polis koruması

UPS işçileri 9 Temmuz sabahı da UPS’nin Mahmutbey’deki aktarma merkezi önünde buluştular. Sağanak yağmura rağmen direniş çadırlarındaki bekleyişlerini sürdüren UPS işçileri bir kez daha çevik kuvvet ablukasıyla karşılaştılar. Çevik kuvvet polisleri ise aktarma merkezi çevresini adeta korumaya aldılar.

Direnişi kırmak amacıyla aktarma merkezine sokulan taşıeron işçileri kordona alarak içeriye sokan çevik kuvvetin 9 otobüsle aktarma merkezi önüne yığınak yapması dikkat çekti.

UPS direnişine Sefaköy’den destek

Sefaköy’de bulunan ilerici ve devrimci kurumlar 10 Temmuz Cumartesi günü Mahmutbey’deki direniş alanına ziyaret örgütledi. UPS işçileri için toplanan erzağın verildiği ziyarette DESA direnişçisi Emine Arslan da deneyimlerini direnişçi işçilerle paylaştı.

BDSP, Halkevi, EHP ve ÖDP tarafından gerçekleştirilen ziyarette direnişteki işçilere erzak yardımı yapıldı. Bileşenler adına ziyarette yapılan konuşmada UPS işçilerinin direnişi selamlandı. Küçükçekmece bölgesinde faaliyet yürüten ilerici ve devrimci kurumların UPS direnişine dayanışma amaçlı çalışmalarını sürdürdüğü ifade edilirken bu çalışmaların bir parçası olarak bölgedeki emekçilerden toplanan gıdaların direnişteki UPS işçilerine getirildiği belirtildi.

Ziyaret sırasında söz alan DESA direnişçisi Emine Arslan, UPS işçilerinin direnişleri boyunca polisinden patronuna saldırılarla karşı karşıya kalacaklarını ama hiçbir şekilde yılmamaları gerektiğini söyledi. Arslan şunları söyledi: “Ben tek başıma 300 gün direndim, siz 80’e yakın işçisiniz. Gözlerinizde o diriliği görüyorum. Direnişi kazanacağınızı biliyorum, her zaman yanınızdayım”

TÜMTİS İstanbul Şube Başkanı Çayan Dursun ise destek için gelen kurumlara teşekkür ederek UPS’deki direniş süreci hakkında bilgi verdi.

Ziyarete Yeni Hayat Derneği de destek verdi.

ÇHD UPS işçilerini ziyaret etti

UPS işçileri, ÇHD İstanbul Şubesi Çalışma Komisyonu tarafından ziyaret edildi. Ziyarette ilk

olarak TÜMTİS İstanbul Şube Başkanı Çayan Dursun UPS’deki süreç üzerinden avukatları bilgilendirdi. Sonrasında ise avukatların sorularını yanıtladı.

ÇHD’den destek ziyaretine gelen avukatlar süreç içerisinde yapabilecekleri ve yardımcı olabilecekleri her konuda yardımcı olmaya açık olduklarını bildirdiler. Bu tip mücadelelerde dayanışmanın hayati öneminden bahseden avukatlar desteklerini sürdüreceklerini de ifade ettiler. Avukatlar “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganları ile uğurlandı.

Direnişle uluslararası dayanışma

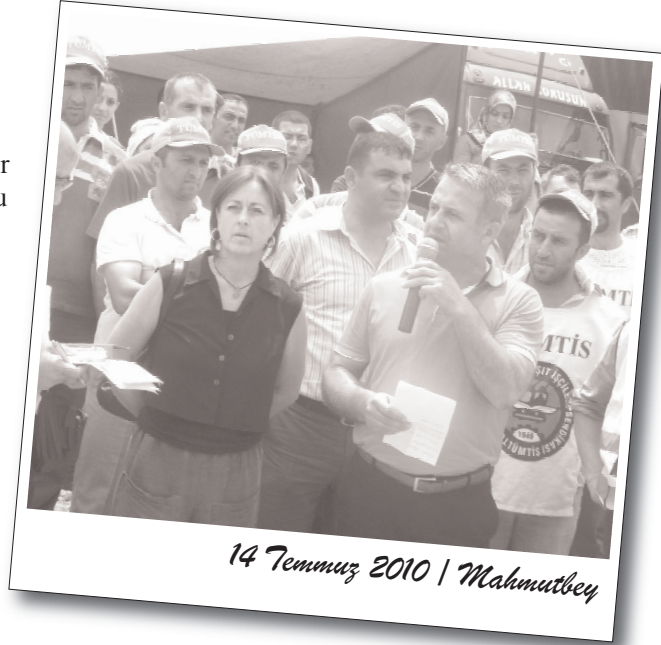
UPS işçilerini 14 Temmuz günü Almanya NGG Sendikası’ndan Selahattin Yıldırım, Avusturya VİDO Sendikası’ndan UPS ve DHL sorumlusu Horald Voilt, Avrupa Konseyi Üyesi ve Almanya Federal Milletvekili Andrei Hunko adına danışmanı Slura Gobelmer ziyaret etti.

Direniş alanında yaptıkları konuşmalarda UPS işçilerinin karşı karşıya kaldığı polis saldırısını kınayan kurum temsilcileri UPS’deki mücadeleyi kendi mücadeleleri olarak gördüklerini dile getirdiler. Yurtdışından gelen heyetin ziyareti sırasında konuşan TÜMTİS Genel Sekreteri Gürel Yılmaz, UPS yönetimini saldırgan tutumundan vazgeçmeye çağırdı.

İzmir’de yürüyüş

Her hafta Çarşamba günü gerçekleştirdikleri eylemlerine bu hafta da devam eden işçiler 14 Temmuz sabahı yolun bir kısmını trafiğe kapatarak UPS giriş-çıkış kapısına yürüdüler. Burada açıklama yapan TÜMTİS İzmir Şube Başkanı Şükrü Günseli, UPS patronunun saldırılarına değindi.

İşyerinin her tarafını teller ve tenekelerle kapatarak işçileri tecrit eden UPS patronuna seslenen Günseli, “İşyerini Nazi kamplarına, yarı açık cezaevlerine çevirseniz de mücadelemizi kıramayacaksınız” diyerek baskıları protesto etti. Eylemde UPS patronunun

14 Temmuz 2010 / Mahmutbey

yaptırdığı tenekelere vuruldu. Polis ise tenekeleri vuran işçileri 500 TL para cezası kesmekle tehdit etti.

ITF’den Erdoğan’a mektup

Diğer yandan, Uluslararası Taşıma İşçileri Federasyonu (ITF), UPS Kargo’da sendikalaştıkları için işten atılan ve direnişte olan işçilere yönelik saldırıların araştırılması, işe iadelerin yapılması talebiyle Başbakan Tayyip Erdoğan’a mektup yazdı.

ITF Genel Sekreteri David Cockroft imzasıyla kaleme alınan mektupta 1 Temmuz günü İzmir’de yaşanan patron saldırısına dikkat çekilirken şu ana kadar 120 işçinin işten çıkakıldığı belirtildi. UPS işçilerinin maruz kaldığı baskı ve engellemelere de dikkat çekilen mektupta işten atılan işçilerin geri alınması ve daha fazla mağduriyet yaşanmaması istendi.

Kızıl Bayrak / İstanbul - İzmir

BDSP’den UPS direnişçilerine ziyaret

Kurtköy

BDSP, UPS işçilerinin İstanbul Kurtköy aktarma merkezindeki direnişine destek ziyaretinde bulundu. Ziyarette BDSP adına yapılan konuşmada, UPS işçilerinin mücadelesinin taşıdığı öneme vurgu yapıldı. Ardından TÜMTİS adına İstanbul Şube Sekreteri A. Rıza Atik bir konuşma gerçekleştirdi. BDSP’ye ziyaretinden dolayı teşekkür eden Atik, sınıf dayanışmasının daha da yükseltilmesi için yoğun çaba sarfedilmesi gerektiğini vurguladı.

Konuşmaların ardından direnişçi işçilerle sohbetler gerçekleştirildi. UPS direnişinin daha geniş kitlelere duyurulması için birlikte neler yapılabileceğine ve sendikal bürokrasiye karşı mücadelenin yöntemlerine değinilen sohbetler sırasında işçilere Kızıl Bayrak gazetesi de ulaştırıldı.

İzmir

UPS işçilerinin İzmir’deki direnişlerinin 78. gününde dayanışma ziyareti gerçekleştiren BDSP’liler işçiler tarafından sloganlarla karşılandılar. BDSP’liler, işçilerle direniş süreci üzerine sohbetler gerçekleştirdiler.

İlk olarak Çiğli Organize Sanayi’den bir işçi tarafından yapılan konuşmada UPS direnişi selamlandı. Taşıeron firma patronunun UPS işçilerine dönük silahlı saldırısının anlatıldığı konuşmada, sınıf devrimcilerinin de İstanbul’da bulunan Sabra Tekstil fabrikasında silahlı saldırıya uğradıkları belirtildi. Sermayenin, işçi sınıfının hak aramasına yönelik saldırılarının devam ettiğinin söylendiği açıklamada bu saldırıların ancak direniş ve mücadelelerle püskürtülebileceği vurgulandı.

Ziyaret sırasında söz alan direnişçi işçiler de kendi süreçlerini aktardılar. Yurt dışındaki sendikaların UPS’yi boykot kampanyası başlattıklarını ve kendi morallerinin de yüksek olduğunu söylediler. İstanbul’da UPS işçilerine yapılan saldırıya da değinen işçiler kendilerinin şu anda böyle bir baskıyla karşı karşıya kalmadıklarını, içerde çalışan arkadaşlarının kazanmış oldukları çay paydosunu kullanmaya devam ettiklerini ifade ettiler.

Kızıl Bayrak / Kartal - İzmir

Obama-Netanyahu görüşmesi...

ABD emperyalizmi her koşulda ırkçı-siyonist canilerin hamisidir!

Emperyalist Amerikan rejiminin Ortadoğu'daki sadık tetikçileri olan Türkiye-İsrail ikilisi arasında yaşanan sorunlar, tarafları istemedikleri bir noktaya sürüklemiş görünüyor. Washington'daki efendilerin talimatıyla gerçekleştirilen gizli görüşmenin beklenen sonucu yaratmaması, Türkiye-İsrail ikilisinin katılımıyla ABD kontrolünde oluşturulan üçlü “şer eksen”inde de bazı aksamalara yol açtı. İsrail savaş aygıtının, önceden planlanan askeri tatbikatlara dahil edilmemesi, aksamının ilk somut örneği oldu.

Türkiye-İsrail yönetimleri arasındaki gerilimden rahatsız olan Barack Obama yönetimi, iki rejimin uyum içinde tetikçiliğe devam etmesini istiyor. Bundan dolayı iki tarafa da “sıcak” mesajlar gönderen Barack Obama, siyonist rejimden yana olduğunu dile getirmekten de kaçınmadı. Obama'nın tutumundan kaygılanan Ankara'daki işbirlikçi takımı ise, ırkçı-siyonist rejimle anlaşmanın yollarını arıyor.

Siyonist rejim söz konusu olduğunda “etkin taşeronluk” fayda etmiyor

ABD'nin Ortadoğu planları kapsamında “etkin taşeronluk” yapmaya hevesli olduğunu sayısız kez ifade eden AKP hükümetinin şefi Tayyip Erdoğan, Washington'daki savaş baronları nezdindeki itibarının yükseleceğini, hatta siyonist İsrail'den daha önemli olacağını var sayıyordu. Filistin sorununu iç politika malzemesi olarak kullanmasının yanı sıra, İsrail'e yüklenmesi de bu ön kabulle bağlantılıdır.

Tayyip Erdoğan'ın Ortadoğu'da “kahraman” olma hesapları ve siyonist rejimin Obama yönetiminin canını sıkan bazı icraatlara devam etmesi, AKP şeflerini cesaretlendirdi. Buna karşın İsrail'e yüklenmesi konusundaki rahatlıkta ise, esas olarak Tayyip Erdoğan'la müritlerinin, savaş baronları nezdinde saygınlıklarının arttığına dair duydukları temelden yoksun inanç belirleyici görünüyor.

Barack Obama ile görüşmesinden umduğunu bulamayan Tayyip Erdoğan, Washington'a giden TÜSIAD şeflerinin de desteğini aldı, ancak bu da sorunları çözmeye yetmedi. Zira geçen günlerde siyonist hükümetin şefi Binyamin Netanyahu ile görüşen Barack Obama'nın sergilediği tutum, Washington'da ibrenin siyonist rejimden yana olduğunu yeniden gösterdi.

İrkçı-siyonist rejimin “güvenliğini” her şeyin üstünde tuttuklarını ilan eden Obama, İsrail'in, Mavi Marmara gemisine düzenlediği kanlı baskından dolayı özür dilemesi konusuna değinmedi bile. İsrail'in, ancak ABD'nin basıncı olursa özür dilemeyi kabul edeceğini bilen Tayyip Erdoğan'la müritleri, Obama-Netanyahu görüşmesinden sonra daha da umutsuzluğa kapıldılar. Zira İran'a yeni yaptırım kararına Güvenlik Konseyi'nde ret oyu veren Ankara'daki işbirlikçi rejime kızan savaş baronları, Ankara'ya karşı Tel Aviv'in safında yer aldıklarını, açıkça ilan etmiş oldular.

Barack Obama'nın, siyonist rejimin güvenliğine “sarsılmaz bağlılığını” bir kez daha ilan etmesi, elbette Ankara'daki işbirlikçilerden vazgeçildiği anlamına gelmiyor. Türkiye'ye gönderilen “sıcak mesajlar”la,

İsrail'le gerilim ve İran'la ilişkiler konusunda düşülen “hatalar”dan bir an önce geri dönülmesi gerektiği konusunda uyarılırken, pürüzsüz bir şekilde tetikçiliğe devam etmelerinin beklendiği de, Ankara'daki işbirlikçi takımına hatırlatılıyor.

Filistin yönetimiyle “doğrudan görüşme” safsatası

İrkçı-siyonistlerin küstahça saldırganlığından dolayı, Filistin sorununa iğreti bir çözüm üretmekten aciz kalan Obama yönetimi, İsrail ile Batı Şeria'daki Filistin yönetimi arasında “doğrudan görüşmeler”in başlatılmasını istiyor. Açıklandığına göre, Tel Aviv'deki ırkçı-siyonist rejim, geline yerde bu talebi karşılayacak.

Bu yılın başlarında, Barack Obama'nın Ortadoğu temsilcisi bölgedeyken, “Filistin halkının topraklarını gaspetmeye devam edeceğiz” açıklaması yapan siyonist şefler, Washington'daki efendileri utanç verici bir duruma düşürmüşlerdi. Zira iğreti bir barışın ilk şartı olan Yahudi yerleşimlerinin inşasının durdurulması, yani Filistin topraklarının gaspedilmesine geçici de olsa son verilmesi talebi, Netanyahu hükümeti tarafından küstahça reddedilmişti. Geline yerde, İsrail'in bu oyunda figüranlık yapmayı kabul etmesi, savaş baronlarının siyonizmin güvenliğine “sarsılmaz bağlılıkları”nı yeniden ilan etmelerine yetti.

İsrail'in Filistin yönetimiyle doğrudan görüşmelere başlaması, iç politikada Barack Obama yönetiminin işine yarayabilir. Ancak bu tür safsataların Filistin halkının sorunlarının çözümüyle hiçbir ilgisi yoktur. Bu kadarının iğreti bir çözüme bile yetmediği, “Oslo Süreci”nin 1993'te başlatılmasından bu yana defalarca kanıtlanmıştır. Zira olası bir barıştan korkan, İsrail sınırlarının çizilmesini engellemek için defalarca toplu kıyımlara başvuran ırkçı-siyonist rejimin, Filistin yönetimiyle doğrudan görüşmelere başlamasından, kayda değer bir sonuç çıkmayacağı aşikârdır.

Batı Şeria'daki Filistin yönetimi, “doğrudan görüşmelere” katılmak için Washington'daki savaş baronları tarafından sıkıştırılmaktadır. Emperyalistlerden medet umar durumda bulunan Mahmud Abbas liderliğindeki El Fetih yönetimi, büyük olasılıkla bu baskıya boyun eğecek. Ancak direnişçi Filistin halkının bu aşağılık oyunlara kanması

mümkün değil. Zira bu tür manevraların her zaman mevzi kaybettirdiğini yaşayarak öğrenen Filistin halkı, bu tür safsatalardan medet umamayacak kadar deneyimlidir.

Emperyalizme uşaklık, Ankara'daki rejimin açmazını derinleştiriyor

İsrail'in kanlı gemi baskını ve ardından takındığı küstahça tutum, dinci gericiliğin şefi Tayyip Erdoğan'la müritlerini çileden çıkarınca, siyonist rejime karşı esip gürlemeye başladılar. Sadık işbirlikçisi oldukları halde, İsrail'in terörist bir devlet olduğunu dile getiren AKP şefleri, böylece terörist bir devletle çok yönlü işbirliği içinde bulunduklarını da itiraf etmiş oldular.

Koltuk krizinden sonra ikinci kez dünya nezdinde küçük düşürülen AKP hükümetinin şefleri, durumu dengelemek amacıyla, İsrail'i hedef alan sert nutuklar attılar. Ancak sergilenen hamasete rağmen siyonist rejimle işbirliğine devam etmek istediklerini de her fırsatta dile getirdiler. Yani AKP hükümeti başta olmak üzere, Ankara'daki işbirlikçi takımı, bir özür karşılığında ırkçı-siyonistlerle arayı düzeltmeye hazır. Nitekim Obama'dan gelen direktif üzerine anında siyonist şeflerle gizli görüşme sürecini başlattılar.

Bu arada ordu kanadı, siyonistlerle bir sorunu olmadığını Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ'un tutumu ile ortaya koydu. İsrail ordusunun aylık dergisine makale yazan İlker Başbuğ, “aramızda sorun yok” mesajını ordunun tepesinden vermiş oldu.

Elbette Tel Aviv'deki siyonist şefler de Türkiye ile ilişkilerin kaldığı yerden devam etmesini istiyor; ancak Washington'dan aldıkları desteğin de rahatlığıyla ne özür dilemeyi ne tazminat ödemeyi kabul ediyorlar.

İsrail'le gerilimde varılan bu nokta, Ankara'daki işbirlikçileri açmaza sürükledi. Zira İsrail'e esip gürleyenlerin, bir şey olmamış gibi siyonist rejimle kaldığı yerden işbirliğine devam etmeleri, iç kamuoyunda utanç verici bir duruma düşmelerine neden olacak. Tayyip Erdoğan başta olmak üzere, AKP şefleri bu tür durumlara düşmeye alışık olsalar da, bu defa durum farklı. Rezil olmak ile Washington'daki efendilerin basıncı arasında sıkışan AKP şefleri, seçimlerin de yaklaşmasıyla iyice açmaza girdiler.

Ankara'daki işbirlikçi takımının içine sürüklendiği açmaz, emperyalizme uşaklık edenlerin, bağımsız hareket etme alanlarının sınırını bir kez daha gözler önüne sermiştir.

AKP şeflerinin, halihazırda alçaltıcı bir duruma düşmeden siyonist rejimle işbirliğine kaldıkları yerden devam etmeleri olası değil. Bu açmazdan kurtulmak için, Washington'daki efendilerine her türlü hizmeti sunacak kıvama gelmiş görünüyorlar.

Hükümetten bağımsız olarak, -çünkü AKP hükümeti ilk seçimde devrilebilir- Ankara'daki Amerikancı rejimin İsrail'le ilişkileri ilk fırsatta onaracağından kuşku duymamak gerekiyor. Zira Washington'daki savaş baronları, “İsrail'in güvenliğine sarsılmaz bağlılık” gösterdikleri sürece, Ankara'daki işbirlikçi takımının başka seçeneği olmayacaktır.

Katil İsrail kendi soruşturup kendi aklıyor!

31 Mayıs tarihinde Gazze'ye yardım götüren gemilere İsrail güvenlik güçlerince yapılan saldırıda 9 kişinin katledilmesiyle ilgili İsrail, yaptığı soruşturmanın sonucunda kendini aklayıp pakladı! İsrail ordusu içinde kurulan komisyonun raporunun açıklanan kısmında, inandırıcılığı artırmak için istihbarat toplanmasında kusurlu hareket edildiği, gemideki direniş potansiyelinin bu nedenle hafife alındığı ve planlamada hatalı davranıldığı belirtiliyor.

İsrail ordusu içinde kurulan soruşturma komisyonunun raporunda, temel konularda bir hatanın olmadığı ifade edilerek katliamı bilfiil gerçekleştiren komandalarda da kusur bulunmadı. Deniz kuvvetlerinin gemilere saldırısıyla ilgili soruşturmayı yürütmekten sorumlu yedek General Giora Eiland, *“Özellikle İsrail komandolarının cesaretli ve çok profesyonel hareketiyle ilgili çok olumlu sonuçlara da vardık. Sadece hayatları tehlikede olduğunda güç kullandılar”* diye konuştu.

Yasa ve kural tanımamak siyonist rejimin resmi politikasıdır!

İsrail'in son saldırısı siyonist rejimin tipik katliamlarından biridir, yani yeni bir durum söz konusu değildir. Siyonist devletin tarihi iğrenç katliamlar tarihidir. 1948'den beri BM Güvenlik Konseyi kararlarını bir paçavra gibi çöpe atan siyonist rejim, 62 yıllık tarihi boyunca her tür kural, yasa ve hukuku çiğnemiştir. Sayısız sivil katliam gerçekleştiren İsrail, hiçbir zaman “uluslararası toplum” tarafından kayda değer bir yaptırıma maruz kalmamıştır.

“Uluslararası toplum” diye adlandırılan riyakarlar, barbarlıkta sınır tanımayan İsrail'e yaptırım uygulamak bir yana, bu ırkçı-siyonist rejime “ayrıcılık” muamelesi yapmaya devam etmişlerdir. Başta ABD olmak üzere tüm Batılı emperyalistler, İsrail'e mali, askeri, siyasi, diplomatik ve diğer alanlarda destek sunmuşlardır. Siyonist işgale karşı direnen Filistin halkına ise “terörist” muamelesi yapmaktadırlar.

İsrail'den ablukaya “yeni liste” makyajı

Siyonist İsrail devleti, bir yandan Gazze'ye yönelik “ablukayı hafifletme” görüntüsü altında daha da ağırlaştırma manevrasına girerken, öte yandan da işgali protesto eden anti-siyonist Yahudi aydınları sindirme peşine düştü.

İsrail'in Gazze'ye girmesini yasakladığı ürünlerin listesinde yaptığı yeni düzenleme, sanıldığı gibi aksine işgali daha da ağırlaştırmış bulunuyor. “Yeni liste”de 3 binden fazla temel insan ihtiyacını karşılamaya yönelik ürünün Gazze'ye girmesi de hala yasak. İsrail, “ablukayı hafifletme” görüntüsü altında daha da ağırlaştırdı. Yasaklar listesinde temel gıdadan tarımsal ürünlere, tıbbi malzemeden endüstriyel üretim malzemelerine kadar yüzlerce ürün yer alıyor.

Siyonist İsrail devleti, işgali protesto eden kendi aydınlarını da sindirme peşine düştü. İsraili akademisyenlerin **“Boykot, Yoksun Bırakma ve Yaptırım”** adlı kampanya katılımını engellemek için kolları sıvayan siyonist İsrail devleti buna destek verenlerin ortaya çıkacak “eğitsel zararları” ödemesini de içeren bir yasa tasarısı hazırlamış bulunuyor.

İsraili akademisyenler ise, Eğitim Bakanı Gordon Saar'ın meclise sunduğu yasaya karşı çıkmak üzere harekete geçti. 500 akademisyenin imzaladığı bildiriyle yasa protesto edilirken, Tarih Profesörü Daniel Gutwein de Saar'ın akademisyenleri korkutup sindirmeye çalıştığını ifade etti. Boykotun fikir babalarından Neve Gordon da ülkede faşizan eğilimlerin artmasının sağlıklı tartışma ortamını engellediğini vurguladı.

Bir yandan da Gazze kuşatması insanlık dışı sonuçlarını üretmeyi sürdürüyor. Kuşatma, söylendiği gibi askeri kontrolü değil, tüm Filistin halkını açlığa mahkum ederek teslim almayı amaçlıyor. Emperyalistlerin desteğiyle siyonist İsrail, un dahil olmak üzere hiçbir gıdanın, ilacın bölgeye girişine izin vermiyor. Un yokluğundan fırınlar ekmek çıkaramıyor, çocuklar için süt, şeker ve pirinç gibi en temel gıda maddeleri tükenmiş durumda. Yine hastanelerde tıbbi malzeme kıtlığından dolayı ameliyatlar yapılamıyor.

Öte yandan İsrail, Filistin'e yönelik bütün operasyonlarda zeytinlikleri, alt yapıyı, tarım arazilerini tahrip ediyor. Dünyaya meydan okurcasına yapılan ırkçı duvar ise, sadece Filistin'in 1100 hektardan fazla toprağını ilhak etmekle kalmıyor, su kaynaklarını da kontrol altına almayı, dolayısıyla Filistin halkını çöle mahkum etmeyi amaçlıyor.

İsrail, Filistinliler'i açlığa mahkum etme planı ile, bir kez daha bir “ortaçağ devleti” olduğunu gösteriyor. Ama şunu rahatça söyleyebiliriz ki, ne siyonistler ne de onların hamisi emperyalistler, Filistin'i terörleriyle, ortaçağ yöntemleriyle, açlıkla teslim alamazlar.

Avrupa'daki banka hesapları ABD'ye açılıyor!

Sermaye devletlerinin, “anti-terör” yasaları olarak adlandırılan anti-demokratik, militarist ve polis devleti uygulamalarının son örneği Avrupa'da yaşandı. Avrupa Parlamentosu'nun aldığı karar sonucu artık ABD'nin “anti-terör birimleri”nin Avrupa'da yaşayan insanların banka hesaplarını kontrol etme hakkına sahip olacak. Karara göre ABD hergün milyonlarca hesap hareketini izleyen Swift adlı kuruluştan bilgi alabilecek.

Benzer bir anlaşma daha önce AP'ye gelmiş ancak reddedilmişti. Washington'un bu karar için uzun süredir lobi faaliyeti yürütmesi kararın geçmesinde etkili oldu. ABD'li yetkililer söz konusu kararın “terörizmle savaşa önemli bir katkı sunacağını” demogojisine başvuruyorlar. Söz konusu bilgi alışverişini AB polis birimi Europol'un izleme yetkisi olsa da birçok kesim ABD'nin kişisel hesap bilgilerine ulaşılıyor olmasından kaygılı.

“Terörle mücadele” demogojisi, burjuvazinin elinde işçi ve emekçi kitlelere karşı sihirli bir silaha dönüşmüş bulunuyor! Dünya burjuvazisi, önümüzdeki dönemde yükselecek devrimci mücadeleyi, başka şeylerin yanı sıra, bu aracı kullanarak bastırma amacını güdüyor.

Zira, burjuvazi için eskinin görelisi istikrarlı günleri geride kalmış bulunuyor. Kapitalizm büyük bir bunalıma girmiş durumda, nüfuz alanlarını yeniden paylaşmak amacıyla sürdürülen emperyalist hegemonya kavgası şiddetlenerek sürüyor. Genel düzlemde siyasi istikrarsızlık derinleşiyor. Buna karşın, dünyanın pek çok bölgesinde işçi ve yoksul yığınların ortaya koyduğu tepki, önümüzdeki süreçte sınıf mücadelesinin şiddetlenme olasılığına işaret ediyor.

Nasıl bir döneme girildiğinin gayet farkında olan dünya burjuvazisi, günün koşullarına uygun önlemler alıyor. Devlet aygıtı yeniden yapılandırılıyor, ordular savaş düzenine sokuluyor. Demokrasinin sınırlarını daraltan, devlet aygıtının gücünü kitlelerin üzerinde daha şiddetli hissettirmesi amacıyla yönelik düzenlemeler, dünya ölçeğinde yaşanan siyasal gericiğin yoğunlaşmasının dolaysız bir ifadesidir.

Dünyada işçi ve emekçi hareketi...

Dünyanın çeşitli ülkelerinde işçi ve emekçiler gaspedilen hakları için eylemdeler. Birçok farklı sektörde yaşanan grevler ve hak alma mücadelelerinin bazıları kazanımla sonuçlanmış bulunuyor.

Çin’de Honda işçileri kazandı

Çin’deki grev dalgası geçtiğimiz hafta Honda’ya ulaştı. Çarşamba ve Perşembe günü Guangzhou’da Honda’ya ait otomobil montaj işletmesinde çalışan işçiler daha fazla ücret için greve gittiler. Bu Honda işletmesinde yaşanan ilk grev oldu. Çin’de Honda’ya ait 4 işletme var ve bunların üçü Guangzhou’da biri ise Wuhan’da bulunuyor. Greve gidilen işletmede Honda’nın Jazz modeli üretiliyor. Grevin diğer işletmelere sıçramasından korkan tek el Cuma günü grevdeki işçilerin taleplerini kabul etmek zorunda kaldı.

Haiti’de çiftçiler kararlı

Haiti’de çiftçiler yem tekeli Monsanto’nun “insani” nedenlerle çiftçilere dağıttığı 475 ton mısır ve sebzelik hibrit yem “hediyelerini” almayı reddettiler. Hibrit yem, çoğalmadığı için yem tekeliinden her yıl yeniden alınması gerekiyor ve bu da tekele bağımlılığı beraberinde getiriyor. Bu durumu protesto etmek için 20 bin çiftçi bu “hediye”yi almadı.

Portekiz’de genel grev

8 Temmuz günü Portekiz’de hükümetin kriz programı genel grevle protesto edildi. Sendikaların verdiği bilgilere göre, demiryolu işçileri 24 saatliğine greve gittiler. Aynı şekilde çelik, metal ve kimya sektöründe de greve gidildi. Demiryollarında greve katılımın yüzde 50 civarında olduğu bildirildi. Lizbon’da ise kavurucu sığağa rağmen binlerce kişi hükümet binasının önünde protesto gösterisi gerçekleştirdi.

Kanada’da Vale işçileri kazandı

Kanada’nın Sudbury kentinde 3.100 maden işçisinin başlattığı grev bir yıl sonra sona erdi. Maden tekeli Vale’de süren grev işçilerin yüzde 75’inin 5 yıl sürecek yeni sözleşmeyi kabul etmeleri üzerine bitirildi. Yeni sözleşme bazı taleplerin yanında ücret artışı talebini de karşılıyor. Yeni sözleşmede işe yeni alınanların emekliliklerinde hak kayıpları öngörüyor. Brezilyalı maden tekeli bir yıla yakın süren greve, grev kırıcılarını ve polis güçlerini devreye sokarak saldırmıştı.

Chicago’da inşaat işçileri grevde

ABD’nin Chicago şehrinde 15 bin inşaat işçisi 30 Haziran’dan bu yana daha fazla ücret için grevdeler. Grev nedeniyle sokak ve bina inşaatları ile ilgili projeler durdu. Sendika önümüzdeki 3 yıl için yüzde 15 daha fazla ücret talep ediyor. Bununla, artan hastalık sigortası masraflarını karşılamak istiyorlar.

İran’da pazarcılardan protesto

İran’da birçok kentte pazar esnafı yükseltilen katma değer vergisini protesto etmek için greve gitti. Esnaf ve polis arasında yer yer çatışmalar yaşandı. Hükümetin sözlü olarak artışı durdurma sözü vermesine rağmen, kepenkler kapalı kaldı.

Panama’da çatışma

Panama’da muz işçileri sendikal haklarını kısıtlayan yeni yasaya karşı eylem yaptı. **8 Temmuz Perşembe** günü başlayan eylemlerde işçilerle kolluk kuvvetleri arasında çıkan çatışma sonucu onlarca kişi yaralandı, bir kişi ise hayatını kaybetti. Ağaçlarla ve yaktıkları lastiklerle yollara barikatlar kuran işçilere kolluk kuvvetlerinin gaz bombaları ve mermilerle saldırması sonucu sendika başkanı Antonio Smith hayatını kaybetti. **9 Temmuz Cuma** günü de devam eden çatışmalarda işçiler 4 polisi rehin alırken, 18’i ağır 102 işçi yaralandı.

İtalya’da medya çalışanları grevi

İtalya’da, Berlusconi hükümetinin “özel yaşamı korumak” amacıyla hazırlandığını ileri sürdüğü ve “ağız tıkacı yasası” olarak adlandırılan tasarıya karşı gazeteciler greve çıktı. Hükümetin medyayı susturmaya çalıştığını söyleyen İtalyan Gazeteciler Birliği tarafından “sessizlik günü” ilan edilen 9 Temmuz günü gazetelerin büyük bölümü çıkmadı, ajanslar yayınlarına ara verdi, televizyonlarda haber

8 Temmuz 2010 | Yunanistan

bültenleri yayımlanmadı ve internet haber portalları güncellenmedi. İtalya Başbakanı Silvio Berlusconi’nin sahibi olduğu yayın kuruluşlarının katılmadığı greve binlerce kişi katıldı.

Yunanistan’da grev dalgası...

Yunanistan’da “sosyalist” PASOK hükümeti eliyle hayata geçirilmek istenen kapsamlı sosyal yıkım ve kölelik saldırılarına karşı Yunanistan işçi ve emekçilerinin başlattığı grev dalgası devam ediyor.

Haftalardır gerçekleştirilen grevlerle hayatın durma noktasına geldiği Yunanistan’da 8 Temmuz günü meclise sunulan sosyal güvenlik yasa tasarısına emekçiler grevle yanıt verdi. Yüzbinlerce işçi ve emekçi birçok sektörde hayatı durdurarak Yunanistan burjuvazisine “Krizin faturasını ödemeyeceğiz!” mesajını verdi.

2018 yılından itibaren emekli maaşlarında yüzde 7 oranında kesinti yapılmasını öngören yasa tasarısına karşı kamu ve özel sektör çalışanlarının başlattıkları 24 saatlik grev ülkede yaşamı felç etti.

Yunanistan Kamu Çalışanları Konfederasyonu (ADEDY), İşçi Sendikaları Federasyonu (GSEE) ve Tüm İşçilerin Militan Cephesi’nin (PAME) çağrısıyla gidilen grev ve protesto gösterilerine, kamu ve özel sektör çalışanlarının yanı sıra gazeteci, doktor, avukat ve gümrük memurları, banka, belediye, valilik ve tüm toplu taşıma araçları çalışanları katıldı. Yoğun polis ablukası altında gerçekleştirilen kitlesel gösteriler sırasında ufak çaplı arbede yaşandı.

Atina kent merkezinde yapılan iki ayrı gösteri nedeniyle kent merkezi trafiğe kapatılırken, otobüs, tramvay, metro, trolleybüs ve banliyö trenlerinin sefere çıkmamalarıyla ulaşım durdu.

Liman işçilerinin de grevde yer alması, ana kara ile adalar arasında bağlantının kopmasına yol açtı. Havayolu çalışanlarının greve 10.00-14.00 saatleri arasında iş durdurma eylemiyle destek vermesi sonucu onlarca sefer iptal edildi.

Devlet dairelerinde aksamalar yaşanırken, sağlık çalışanlarının grevi nedeniyle hastanelerde yalnızca acil durum ve güvenlik ekipleri hazır bulundu. Avukatların grevi ise mahkemelerde duruşmaları erteletti.

Sabah saat 06.00’den itibaren gazetecilerin de greve katılmasıyla televizyon ve radyo istasyonlarında haber bültenleri yayımlanmadı, haber ağırlıklı internet siteleri sayfalarını yenilemedi ve basın toplantıları iptal edildi.

Fransa’da emeklilik “reformu” onaylandı

Fransa’da emeklilik yaşının 60’tan 62’ye yükseltilmesini de içeren emeklilik “reformu” yasa tasarısı onaylandı. Kabinde görüşülen tasarı, Eylül ayında meclise sunulacak. Emeklilik “reformu” tasarısı, yürürlüğe girdiği takdirde ülkede 5 milyon emekçiyi etkileyecek. İkramiyelerin ve vergi indirimlerinin de azaltılacağı tasarıda emeklilerin yaşam standartlarının önemli oranda düşeceği belirtiliyor.

Bu düzenlemeye karşı 24 Haziran’da grev yapan ve kitlesel eylemler gerçekleştiren CGT, CFTD, Unsa, Solidaires, FSU ve CFTC gibi sendikalar ise bu tasarının geniş kapsamlı bir grevin nedeni olacağını ifade ediyorlar.

Fransa’da emekçiler 24 Haziran günü greve çıkmış, Sarkozy hükümetinin “bütçe açığı”nı gerekçe göstererek gerçekleştirdiği saldırıyı protesto etmişlerdi. Birçok kentte kitlesel eylemler gerçekleştirilirken, emekçiler mücadelelerinde kararlı olduklarını göstermişlerdi. Gösterilere 2 milyona yakın emekçinin katıldığı ifade edilirken Fransa’da hayat adeta felce uğramıştı.

İran'da kadınlar üzerindeki baskılar sürüyor...

İran'da kadınlar üzerinde baskıcı ve cinsiyetçi uygulamalar her geçen gün artıyor. Kuşkusuz ki ayrımcılık ve baskılar bizzat yasalar tarafından güvence altına alınıyor.

Örneğin İran'da erkek çocukları 15 yaşında cezai ehliyet sahibi olurken, kız çocukları cezai ehliyet dokuz yaşından itibaren başlıyor. Yani dokuz yaşındaki bir kız çocuğu “suç” işlediği takdirde yetişkinlerle aynı muameleye tabi tutulabiliyor. Mahkemelerde de ayrımcılık uygulanıyor. Mahkemelerde iki kadının şahitliği bir erkeğin şahitliğine eşdeğer görülüyor. Kadının iradesi de tümüyle eşe ya da babaya tabi kılınıyor. Bir kadın evlenirken babasından ya da baba tarafı büyükbabasından izin alarak evlenmek zorundadır. Aynı zamanda bir kadının boşanmak için de mantıklı nedenleri olması gerekiyor. Nedenlerin “mantıklı olup olmadığına” yargıç karar veriyor ve yasalara göre kadınların yargıç olmaları da yasak... (*)

Daha da sayılabilecek örneklerden de görülebileceği gibi İran'da kadınlar neredeyse yok sayılıyor.

Kuşkusuz ki kadınlara yönelik uygulamaların ağırlığı kendini verilen cezalarda gösteriyor. Kadınlara yönelik recm (taşlayarak öldürme) cezası halen varlığını sürdürüyor.

Geçtiğimiz günlerde İran Hükümeti, Sakine Mohammadi Aştıyani isimli kadına “zina” gerekçesiyle verdiği recm cezasını kaldırdı; ama ölüm cezası henüz kaldırılmış değil. Sakine Mohammadi Aştıyani “kanun dışı ilişkiye girdiği” gerekçesiyle 2006'dan beri Tebriz'de hapiste bulunuyor.

Çeşitli insan hakları örgütlerinin Sakine Aştıyani'nin idam cezasının kaldırılmasına ilişkin çalışmaları ise devam ediyor. Keza insan hakları örgütleri İran Dışişleri Bakanlığı'nın “recm cezasının uygulanmayacağı” duyurusunun İran hükümetinin eleştirileri savuşturmak için kullandığı bir taktik olabileceğini düşünüyor.

İran'daki tablo, emekçilerin kadınlar üzerindeki eşitsizliği yaratan sömürü düzenine olduğu kadar, baskı ve ayrımcılığı katmerleştiren islami gericiliğe karşı mücadele etmeyi zorunlu kılıyor.

(*) Kaynak: *Petrol İş Kadın Dergisi, Sayı:35, Haziran 2010*

Birleşmiş Milletler'den askerler için “cinsel taciz” kılavuzu...

Kuruluşu ve misyonu itibarıyla kadın sorununa çözümler üretmekten uzak olan Birleşmiş Milletler, kadın sorunu konusunda çeşitli açıklama ve değerlendirmelerin altına imza atmakta. Geçtiğimiz günlerde ise “kadın haklarını güçlendirme” ve “cinsiyet eşitliğini sağlama” iddiasının bir parçası olarak “BM Toplumsal Cinsiyet Eşitliği ve Kadının Güçlendirilmesi Örgütü”nü kurdu. Birleşmiş Milletler, bu örgütün varlığı ile “üye ülkelerin standartlarını geliştirmek ve uygulamak için baskı kuracaklarını” ifade etti. Bu yeni yapı, BM Kadınlar için Kalkınma Fonu (UNIFEM), Kadınların İlerlemesi Bölümü (DAW), Cinsiyet Konularında Özel Danışmanın Ofisi ve BM Kadınların İlerlemesi İçin Uluslararası Araştırma ve Eğitim Enstitüsü'nün (UN-INSTRAW) birleştirilmesiyle oluşturuldu. Bu örgütün çalışmalarına önümüzdeki Ocak ayından itibaren başlayacağı ifade ediliyor.

Birleşmiş Milletler, yine geçtiğimiz günlerde “tecavüzün bir savaş taktiği” olarak kullanılmasını engellemek ve potansiyel saldırganları caydırmak için önlemleri içeren bir kılavuz yayınladı. Margot Wallström tarafından hazırlanan kılavuz “Çatışma Eksenli Cinsel Şiddeti Göstermek - Barış Güçlerinin Pratiği Üzerine Bir Analiz” adını taşıyor.

Kılavuz'da Demokratik Kongo Cumhuriyeti'nde barış gücü askerlerinin yerel pazarlara giderken kadınlara eşlik etmesi, Kosova'da barış güçlerinin yaya devriyeleri ve arama noktalarında saldırganlara engel olması, Liberya'da kampların çevresinde gece devriyelerinin gezmesi vb. örnekler yer alıyor. Kitapçığın şimdilik bölgedeki barış güçlerine eğitim ve öğretim aracı olarak dağıtılması düşünülüyor.

Örneklerden de görüleceği üzere broşürün amacı, bölgelerde yerel grup ve kişilerin kadınlara yönelik cinsel taciz ve tecavüzlerin engellenmesi konusunda BM askerlerinin bilgilendirilmesini ve onların yapması gerekenleri içeriyor. Yani kitapçık, tacizin ve tecavüzün engellenmesinde BM askerlerine bir misyon yüklüyor. Ancak bu broşüre öncelikli ihtiyacı olan BM barış gücü askerleridir. BM askerlerinin “barış gücü” adı altında bulunduğu ülkelerde gerçekleştirdiği saldırganlığın, kadınlara yönelik cinsel taciz ve tecavüzlerin haddi hesabı yoktur. Keza fuhuş da bizzat askerler eliyle yaygınlaşmaktadır.

Dolayısıyla bizzat askerler tarafından gerçekleştirilen saldırıları engellemek için yapılması gereken, askerleri “eğitmek” değil, emperyalist güçlerin sözde çatışmaları engellemek amacıyla konumlandıkları ülkelerden çekilmeleridir.

Yetiştirme yurdunda skandallar zinciri

Antalya'da kaldığı yetiştirme yurdunda tecavüze uğrayan 16 yaşındaki engelli A.Y.'nin yaşadıkları, Kars'ta meydana gelen bir trafik kazasıyla ortaya çıktı. A. Y.'nin 3.5 aylık hamile olduğu ve Kars'a gelen Kadın ve Aileden Sorumlu Devlet Bakanı Selma Aliye Kavaf'ın kendisini görmemesi için Siirt'e gönderildiği belirtildi. A.Y.'nin geçirdiği trafik kazasında kolu ve ayağı kırıldı.

Yozlaşma, ülkenin her yerinde hergün buna benzer olaylar üretiyor. Yozlaşma artık tekil, münferit olaylar olmanın çok ötesindedir. Uluslararası Göç Örgütü'nün yayınladığı bir rapor, “Türkiye'nin kadın ticareti ve fuhuşta merkez üs haline geldiği” rakamlarla ortaya koyuyor.

Tecavüzü meşrulaştıran, mazur gösteren, tecavüzçüyü kurban, tecavüze maruz kalanı ise suçlu olarak gören bir kültür, bu düzenin her kurumu tarafından bugüne kadar savunulup yaşatılmıştır. Erkek egemen bir kültürün hakim olduğu, feodalizmin en gerici yanlarının sistemli olarak korunup sürdürüldüğü bir düzende başka bir anlayışın gelişmesi de beklenemezdi. Bu ülkede fuhuşun alabildiğine yaygınlaştığı, cinsel suçların da arttığı bir gerçek.

Tecavüzün bu ülkede bu kadar sık görülür bir olgu haline gelmesinde emperyalizmin yoz kültürünün, feodalizmin baskıcı karakterinin, kapitalizmin körüklediği tüketim kültürünün ve düzenin her kanaldan cinselliği körüklemesinin çeşitli derecelerde payı vardır. Ve kuşku yok ki bunların hiçbirisi, tecavüz suçunu ve tecavüzçüleri mazur görmeyi gerektirmez. Tecavüz suçunu, sistem içinde besleyen, kıskırtan etkenleri görmezden gelenler, bu konuda hiçbir şey söyleyemez. Söylediğinin de kıymeti yoktur.

Bu ülkenin yasalarında tecavüzçü, tecavüz ettiği kızla evlenirse, affedilebiliyor. Böyle bir yasal düzenleme ve meşru görülen böyle bir gelenek, tecavüze açıkça verilen bir onay değil de nedir?. Bu ülkenin yasalarında “ağır tahrik” gibi nedenlerle veya başka sudan “hafifletici” sebeplerle tecavüzçülerin en alt sınırdan cezalandırıldığı bilinen bir durumdur. Dahası yasalarda, “cinsel tacizde” çocuğun rızasının(!) olabileceği ve eğer rızası varsa da tacizcinin cezasının indirilmesi söz konusudur. Bu ülkenin yasalarında, evlilik içi tecavüz, suç bile sayılmaz.

Böyle bir düzenin taciz ve tecavüzü önlemeye çalıştığından söz edilebilir mi?

Samandağ Geleneksel Evvel Temmuz Festivali gerçekleştirildi...

“Samandağ'da RES'lere karşı mücadeleye!”

Samandağ Geleneksel Evvel Temmuz Festivali 9 Temmuz günü Samandağ'ın Tekebaşı Köyü'nde başladı. 15 Temmuz'da sona eren festivalde panellerin yanısıra konserler de gerçekleştirildi.

1. gün

Festivalin ilk gününde, “Kimliğimi arıyorum kadın” paneli ile başlayan gündüz etkinlikleri saat 17.00'de “Rüzgar enerji santralleri ve yaşam alanlarımız” adlı panelle devam etti. Rüzgar enerji santrallerine karşı tepkinin olduğu Tekebaşı Köyü'ndeki panele yaklaşık 150 kişi katıldı.

Saat 20.30'da kitlenin toplanmasıyla Grup Kıvılcım sahne aldı. Grup şarkılarını söylerken kitleden sık sık sloganlar yükseldi. “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Yaşam alanlarımızda pervane (RES) istemiyoruz!”, “Sermaye defol bu topraklar bizim!” sloganlarını atan Samandağlılar RES'lere olan tepkilerini dile getirdiler. Grup Kıvılcım'dan sonra iki köylü Arapça şarkı ve türkülerini seslendirdi.

Cevdet Bağca'nın konseriyle son bulan festivale yaklaşık 800 kişi katıldı.

2. gün

10 Temmuz Cumartesi günü Samandağ'da ve çeşitli köylerde panellerin ve konserlerin yer aldığı etkinlikler gerçekleştirildi.

Samandağ'da Leyla Halid'in katıldığı kadın paneli düzenlenirken, Hrant Dink'in eşi Rakel Dink'in katılımıyla Vakıflı Köyü'nde bir söyleşi yapıldı. Tekebaşı Köyü'ndeki akşam programında ise öncelikle Tekebaşı Köyü'nden Aşık Doğan sahne alarak türkülerini Tekebaşılı emekçilerle paylaştı. Ardından sahne alan Bengi Müzik Merkezi öğrencileri türkülerle kitleye seslendi. Programın en sonunda ise Suriyeli sanatçı Yara sahne alarak Arapça parçalarını seslendirdi.

Festivale yaklaşık 1000 emekçi katıldı.

3. gün

Festivalin 3. günü "Çocuk ve edebiyat" adlı bir söyleşiyle başladı. Gündüz programı, "Türkiye'de siyasal süreç" ve “Aleviliğin örgütlenme sorunları” başlıklı söyleşilerle devam etti.

Festivalin akşam programı ise saat 20.00'de Arapça şarkı ve türkülerle başladı. Grup Miccont Dolphin ve ardından Suriyeli sanatçı Yara sahne aldı.

Samandağ Kalkındırma Derneği tarafından yapılan açılış konuşmasında rüzgar enerji santrallerinin Samandağlıların yaşam alanlarında kurulmak istendiği hatırlatıldı. Ancak bu projeye Samandağlı köylülerin mağdur olacağının dile getirildiği konuşmada, emekçilerin yaşam alanlarına ve tarlalara yapılmak istenen santrallere karşı birlikte mücadele çağrısı yapıldı.

Konuşmanın sonrasında sahneyi Grup Çığ aldı. Halaylar ve türkülerle son bulan festivalin 3. gününe yaklaşık 3 bin kişi katıldı.

4. gün

Festivalin 4. günü ise "Türkiyede ve Avrupa'da öğrenci hareketi" başlıklı paneller başladı.

"Ortadoğu'da dinmeyen gözyaşları" başlıklı söyleşi ile gündüz programları son buldu.

Akşam programı ise satranç turnuvasında kazanan öğrencilere ödülleri verilmesiyle başladı. Ferhat Tunç'un konseriyle gece geç vakitlere kadar süren programda Tunç da bir konuşma yaptı. Konuşmada yanı başımızdaki Kürt halkının acılarına, gözümüzü kapatmamamız gerektiğini vurgulayan Tunç, Alevilerle, Kürt halkının acılarının ortak olduğunu altını çizdi. Her iki tarafın da katledildiğinin, yok sayıldığının ifade edildiği konuşma barış talebiyle bitirildi. Konuşma sırasında "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganı atıldı.

Festivale yaklaşık 7 bin kişi katıldı.

5. gün

Gündüz programında ilk etkinlik “Muhafif sanat ve Ahmet Kaya” söyleşisi oldu. Etkinliğe Ahmet Kaya'nın eşi Gülten Kaya da katıldı. Söyleşinin ardından 78'liler Vakfı Başkanı Celalettin Can'ın katılımcı olduğu “Deniz Gezmış'ten Mahir Çayan'a gençlik hareketi” adlı panel gerçekleştirildi. Son olarak “Yokuş” isimli kısa film üzerine yapılan söyleşi, filmin

yönetmeni Gökhan Evcecen'in katılımıyla gerçekleştirildi. Etkinlikte anadilde eğitim konusu da işlendi.

Akşam programı ise açılış konuşmasıyla başladı. İlk olarak sahne alan Grup Kaldırım'ın ardından Grup Asi ve Hayat Aşkar sahneyi paylaştı. Kapanış konuşmasından sonra ise Suriyeli sanatçı Faten Kerem Arapça şarkı ve türkülerini kitleyle paylaştı. Festivalin 5. gününde katılımın diğer günlere oranla azaldığı gözlemlendi.

BDSP'liler RES'lere karşı mücadele çağrısı yaptı

Festival boyunca komünistler alanda Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu imzası taşıyan pankart ve BDSP flamalarıyla yer alırken, Eksen Yayıncılık kitaplarının, Kızıl Bayrak, Ekim Gençliği ve Liselilerin Sesi'nin bulunduğu stant açıldılar. Ayrıca festival programı başlamadan önce evler gezilerek ve konserler sırasında alanda gazete ve dergi satışı yapıldı. Bununla beraber RES'lere karşı mücadeleye çağırın BDSP bildirileri dağıtıldı.

Kızıl Bayrak / Antakya

2. Neckarfest'in hazırlıkları sürüyor!

Almanya'nın Stuttgart kentinde ilki geçtiğimiz yıl düzenlenen Neckarfest'in 2.'si bu yıl 24 Temmuz tarihinde yapılacak.

Neckarfest, kapitalist toplumun sorgulandığı, alternatif kültürel etkinliklerin gerçekleştirildiği, değişik ülke halklarının kültürlerinin sergilendiği politik-kültürel bir festival olma özelliğini taşıyor. Festival Almanya'da bu yanı sıra öne çıkıyor.

2. Neckarfest, 24 Temmuz günü 15.00-24.00 saatleri arasında Stuttgart-Untertürkheim'de yapılacak. Programda çocuk ve gençlik programlarının yanı sıra Stuttgart'ın yerel sorunları da tartışılacak. Ayrıca “Kriz ve Berlin'deki kaos - Sol ne yapmalı?” başlığı ile gerçekleştirilecek etkinlikte kapitalizmin krizi ve tutulması gereken yol ele alınacak.

ABZ-Süd'ün (İşçi Eğitim Merkezi-Güney) çağrısıyla, MLPD, Baden, Württemberg, REBELL, BİR-KAR, COURAGE, SI ve People to People tarafından örgütlenen festival için çalışmalar sürüyor. Festivalin hazırlıkları kapsamında Stuttgartlı işçi ve emekçilere çağrı yapmak amacıyla bileşenler 23 Temmuz Cuma akşamı saat 17.00'de ABZ-Süd'de bir araya gelerek toplu olarak el ilanı dağıtacaklar.

2. Neckarfest Programı

Söyleşi, müzik, kabareler, halay ve dansların yer aldığı programda, değişik ülke ve bölgelerden gelen Grup Su (Paris), Waikikuna (Peru), Grup Auftakt gibi müzik grupları da sahne alacak.

Tarih: 24 Temmuz Cumartesi

Saat: 15.00-24.00

Adres: ABZ Stuttgart, Bruckwiesenweg 10, 70327 Stuttgart-Untertürkheim (Bahnhof'a 200 metre)

Hamburg'da Kürt halkıyla dayanışma eylemi

Türk sermaye devletinin HPG gerilalarının cenazelerine uyguladığı işkenceyi ve cenazelerin verilmemesini protesto etmek için Hamburg'da “TATORT Kürdistan” tarafından bir protesto yürüyüşü düzenlendi. Yürüyüşte DKP, Die Linke ve Karavana, Türkiyeli kurumlardan ise AGIF ve BİR-KAR yer aldı.

10 Temmuz akşamı saat 18.00'de Hauptbahnhof'tan başlayan yürüyüşte Kürtçe şarkı, türkü, zılgıt ve sloganlar hiç susmadı. “Kürdistan'da barış için savaşa son!” pankartının taşındığı eylemde katılımcı kurumların pankart ve flamaları da yer aldı.

Yaklaşık 5 km. yüründükten sonra miting alanına girildi. Burada sermaye devletinin son günlerde gerçekleştirdiği katliamları ve saldırılarını protesto eden konuşmalar yapıldı. Eyleme yaklaşık 300 kişi katıldı. BİR-KAR, yürüyüşte “Kürt halkıyla eylemli dayanışmaya” başlıklı bildirilerini dağıttı.

BİR-KAR / Hamburg

Topyekûn bastırma ve teslim alma kampanyası...

M. Can Yüce

Şaşırtıcı değil, TC, Kürdistan’da “kuruluş ve varoluş” felsefesinin gereklerini yapıyor: Tedip ve Tenkil! Onun yıllardır halkımıza karşı konuştuğu temel dil bu... Ezme, uslandırma ve cezalandırma, cezalandırarak susturma, her türlü direniş umudunu ve gücünü ortadan kaldırma, işte TC’nin Kürdistan halkı karşısındaki anlamı ve konumu bunlardan başkası değildir!

1925-40 yıllarında Kürdistan’da yaptığı buydu. Vahşi uygulamaların resmi adı, “Tedip ve Tenkil Harekâtları” idi. Bu ad altında katliamlar, yakıp yıkmalar, köy boşaltmalar, sürgünler, işkence ve zindanlar günlük yaşama damgasını vuran uygulamalar oldu. Daha sonraki dönemlerde de bu sistematik bir biçimde devam etti. Darbe, sıkıyönetim ve olağanüstü hal dönemlerinde bu sistematik bastırma, yıldırma ve teslim alma uygulamaları doruk noktasında sürdürüldü, bu çizgi sürekli tekrarlanageldi. 12 Eylül dönemini açmaya gerek yok ve daha sonraki dönemler, hep bir derinleşen, kendini yeniden üreten devamlılığı anlatıyorlar...

Ancak 1920’li, ‘30’lu ve ‘40’lı dönemlerden farklı temel bir gerçeklik var: Halkımızın süreklileşen direnişi, kimliğinden, ondan kaynaklanan taleplerinden vazgeçmeyişi ve ısrarı anlatan yaygın bir direnci var. Bu çok önemli... O kadar önemli ki, düzen içi hesaplara, pazarlıklara sığmayan, bir bakıma kendi “iktidarlarını” aşan bir direnci var... Bugün TC’nin bütün vahşi yüzünü bir kez daha pervasızca sergilemesinin temel nedeni de budur! Elbette bu “çaresiz bir saldırdır”, ama TC’nin bildiği başka bir dil yok ki!

Geçen yıl “Demokratik Açılım” dediler, bununla övündüler, ama bir kez daha gördüler ki, “teslim olma” törenleri bile tersine, direnişe dönüştürülebiliyor; bu, bütün politik aktörleri aşan bir durumdu. Anladılar ki, “öncüleri”, “önderlikleri” teslim olsa da bu halk teslim olmaz; şu veya bu biçimde direnişini sürdürür. Bu nedenle tedip ve tenkil harekâtlarına, yani özel savaşın sınırsız uygulamalarına “devam” deme yarışına girdiler...

Açılım dediler, binlerce Kürdistanlı politikacıyı tutukladılar, ellerini kollarını kelepçeleterek kendi gerçek politikalarını bir kez daha göstermeye çalıştılar... Yüzlerce, binlerce çocuğu zindanlara tıktılar. Son bir ay içinde ise uygulamaları vahşet boyutlarını kazandı. 1990’lı yıllardaki gibi Kürdistan’ın dört bir yanını sürekle av alanı haline getirdiler... TC, insana, insanlığın bugüne kadar yarattığı değerlere o kadar düşman ki, yaralı veya sağ olarak ele geçirdiği gerillaları infaz etmekte, dahası cansız bedenlerini tahrip edecek kadar vahşileşmektedir! ‘90’lı yıllarda da bu vahşi ve barbar uygulamalar olmuş ve bunların bazıları belgeleriyle basına yansımıştı. Bu vahşi uygulamaların sorumluları çok açık olmasına rağmen bunlardan hesap sorulmadı, hesap sorma konusunda gerekli direnç ve ısrar gösterilmedi.

Ergenekon Operasyonu’yla “yasal dışı konuma düşmüş” kişilerden hesap sorulacağı, devletin “bağırsaklarının” temizleneceği ve demokrasinin önünün açılacağı tekrarlanageldi hep. Kuşkusuz bu, koca bir yalandı, gerçek olan ise egemenler

cephesindeki kıran kırana süren bir iktidar savaşından başka bir şey değildi.

Kısacası TC, tarihini ve kuruluş felsefesini “güncelleyerek” sürdürüyor, operasyonları yoğun ve yaygın bir biçimde gerçekleştiriyor. Sınırı yapılan yoğun yığınak, Güney’e daha kapsamlı bir “kara harekâtının” yapılacağını işaretini veriyor. Politik düzlemde hükümetin “muhalafet” partileriyle görüşme talebi ve bunun en azından CHP ile gerçekleşiyor olması, kesinlikle rastlantı değil, daha kapsamlı ve “milli mutabakat” gerektiren Güney’i işgal ve Kuzey’de tedip ve tenkil hareketlerini derinleştirme çabalarının politik ve psikolojik hazırlıklarının bir gereğidir! İşin özü TC, daha kapsamlı ve geniş bir saldırı ve teslim alma kampanyası yürütüyor.

Buna karşı Kürt halkı direniyor. Kendi evlatlarına, işkenceye ve her türlü hakarete maruz kalan evlatlarının cenazelerine sahip çıkıyor. Bu sahipleniş ve direniş, her türlü değerlendirmenin üstündedir ve halkımızın ne bu düzene, ne de onlara yıllarca dayatılan teslimiyet politikalarına sığmadığının çok açık kanıtıdır!

Ancak ortada büyük bir paradoks var: Kürt halkına dayatılan politika ile direnişin özü arasındaki paradokstur bu. Zindandaki PKK’li tutsaklar, dayatılan saldırı kampanyasını protesto etmek için mahkemeleri boykot kararını aldıklarını açıkladılar. Açıklanan gerekçelere bakıldığında bu tutum, “sömürgeci yargıyı tanımama” bağlamına oturtuluyor. “Sömürgecilik tezinin” terk edilişi en az on yıl öncesine dayanıyor. Ama burada bunun üzerinde duracak değiliz. Sömürgeci yargıyı reddetme, sömürgeci yargıyı tanımama tavrı, ideolojik, politik ve stratejik bir bakış açısına oturduğu zaman politik bir değer kazanır. Bu, bu düzene ve devlete cepheden tavır alma, onun içinde bir yaşam alanı aramama duruşunun bir gereği ve parçası olur. Ama bir yandan “barış” türküleri söylemek, “biz ayrılamayız” şarkılarını en üst perdeden tekrarlamak yaklaşımı ile direniş karar ve

eylemleri birbiriyle çelişmektedir.

Aslında direnişin kendisi, şiddeti ve boyutları, “barış” kodlu İmralı çizgisi ve politikalarının iflasının bir kez daha belgelenmesinden başka bir şey değildir! Bu politikalar, bugüne kadar ne getirdi? Koca bir hiç... Tersine çok şey kaybetti... Eğer sergilenen direnişler doğru devrimci hedeflere bağlansaydı, gelişmelerin kazanımları, daha da önemlisi direnişlerin gelecek ufku çok daha başka olurdu! Ancak ne yazık öteden beri vurgulamaya çalıştığımız paradoks, daha trajik boyutlar kazanarak devam ediyor.

Halkımızın karşı karşıya kaldığı saldırıların boyutları ve şiddeti çok büyük, vahşeti akıl almaz boyutları aşıyor. Bu saldırılar karşısında halk direnişinin yanında ve içinde olmak ne kadar gerekliyse, izlenen “barış” çizginin iflasını vurgulamak, yaşanan kayıplarda bu çizginin de kendi kapsamı içinde sorumluluğunu hatırlatmak bir o kadar gereklidir!

13 Temmuz 2010

Başbuğ istifaya çağrıldı...

Cumartesi Anneleri, her hafta cumartesi günleri yaptıkları oturma eylemlerinin 276. haftasında, “Kayıplarımızın failleri olan, generalleri, subayları, askerleri korumaktan vazgeçin.” dedi.

Genelkurmay Başkanı Başbuğ’un bir televizyon kanalında, kayıpların failleri olan generalleri, askerleri, subayları destekleyen, koruyan ve öven açıklamalarda bulunmasına tepki gösteren Cumartesi Anneleri, “Kayıplarımızın failleri olan, generalleri, subayları, askerleri korumaktan vazgeçin. Yalan dolu propagandayı bırakın. Mağdur ettiğiniz kayıp yakınlarıyla, gerçeklerle yüzleşin” dedi. Kayıp yakınları, Genelkurmay Başkanı’nı istifaya çağırdı.

Basın metnini okuyan İHD İstanbul Şubesi Gözaltında Kayıplara Karşı Komisyon adına Leman Yurtsever, Genelkurmay Başkanı Orgeneral İlker Başbuğ’un geçtiğimiz hafta bir televizyon kanalında yaptığı açıklamayı hatırlattı. Tüm suçların Genelkurmay ve diğer görevlilerin bilgisi ve talimatı doğrultusunda işlendiğini söyleyen Yurtsever, Genelkurmay Başkanı’nın yaptığı açıklamada, “Yapılan kazılardan da bir şey çıkmadı” dediğini hatırlatarak şunları ifade etti: “*Asker ve JİTEM mensuplarının adres gösterdikleri yerlerde gözaltına alınarak kaybedilen insanların kemikleri çıktı. Kulp’ta toplu mezarda kemikleri bulunan 11 köylünün hangi generalin komutasındaki askerlerce gözaltına alındığı açıkça basında yazıldı. Hiç mi duymadınız, görmediniz?*”

Yurtsever, Başbuğ’u istifaya çağırarak, yalan dolu propagandayı bırakmasını ve mağdur ettikleri kayıp yakınlarıyla, gerçeklerle yüzleşmesini istedi. Özel Harp - JİTEM ve Ergenekon gibi hukuk dışı yapıların soruşturulmasını, kayıplardan sorumlu olan tüm asker ve sivillerin yargılanmasını istedi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İnternette sansür ve denetim yeni düzenlemeler ile tırmandırılıyor

Türkiye'nin internet sansüründe dünya ülkelerini geride bırakarak hızla birinciliğe koşması gerek uluslararası arenada; gerekse ülke genelinde büyük tartışmalara konu oldu. Bugüne kadar kapatılan 6 bine yakın sitenin hesabı bile verilemezken sermaye devleti, yeni düzenlemeler ile yeni yasakların da yolunu açtı. Polise site yasaklama yetkisi verileceği söylentisi gündemdeyken yapılan yeni bir düzenleme Diyanet İşleri'ne bile site kapatma yetkisi vererek tartışmaları iyice alevlendirdi. Kuşkusuz ki yaşanan gelişmeler kapitalizmin özgürlük anlayışı ve liberal özgürlüklerin sınırlarını bir kez daha hatırlattı.

İnternet üzerine yaklaşık 20 yıldır sıklıkla sarfedilen sözlerin cıcalarının döküldüğü bir dönemdeyiz. Düne kadar “bilgi toplumu”, “iletişim çağı”, “küresel dünya” gibi kavramlara eşlik eden internet bugün sansür ve denetim ile birlikte anılıyor. Bir zamanlar fikir özgürlüğünden bahsedenler bugün interneti nasıl sansüre tabi tutacaklarının yollarını arıyor. Sansürün yanısıra toplumu denetleme ve kimin ne dediğini ne yaptığını kontrol etmek için de internet ağı devletlere büyük olanaklar yaratıyor. Türkiye de internetle geç tanışmış olmasına rağmen yasaklama ve denetim alanında hayli mesafe almış görünüyor.

Özellikle 2000'li yıllarda “Adnan hoca yasakları” olarak başlayan site kapatmalar bugün yasalarla ve oluşturulan resmi kurumlar ile birlikte sistemli bir hale getirilmiş durumda. Telekomünikasyon İletişim Başkanlığı (TİB), Bilgi Teknolojileri Kurumu (BTK), RTÜK ve Ulaştırma Bakanlığı eşgüdümlü bir biçimde internet sansürü ile uğraşıyor. RTÜK Kanunu ve Basın Kanunu ile başlayan internet yasakları bugün internet yasası olarak bilinen 5651 sayılı yasa ile düzenleniyor.

Site kapatmalara müstehçenlik, çocuk pornosu, kumar gibi gerekçeler gösterilerek sansür meşrulaştırılmaya çalışılıyor. Ancak esas niyetin internette oluşabilecek özgür bilgi paylaşımı ortamını yoketmek olduğu açık. Zaten uygulamalara bakıldığında kapatılan sitelerin çeşitli biçimlerde ve içeriklerde de olsa muhalif siteler olduğu görülebiliyor. Kısacası sermaye devleti yıllardır gazete ve televizyonlara uyguladığı sansürün bir benzerini internet ortamına da uygulamak istiyor.

Devlet bir yandan sitelere erişimi engellerken öte yandan da kimin ne yaptığını ağ üzerinden denetlemeye çalışıyor. Bunun için yeni düzenlemeler yapılıyor ve zaten yasadışı olarak yapılmaya çalışılan denetim yasal olarak da güvencelemek isteniyor. Bugün atılan bazı teknik ve hukuksal adımlar bu alanda da tehlikeli bir boyuta gidildiğini gösteriyor. Özellikle *Youtube* yasağının aşılmasını engellemek için yapılan değişikliğin üzerinde durmak gerekiyor. Devlet bugüne kadar kullandığı DNS* yasaklama yöntemini değiştirerek doğrudan sitelerin IP adreslerine erişimi engelleyen bir sisteme geçti. Bu sistem için EEKA denilen serverlar kullanılıyor. Türkiye'nin internet çıkış noktalarına yerleştirilen bu serverların ne yaptığı henüz tam anlamıyla bilinmiyor. Ancak bunun sadece engelleme değil tüm trafiğin takibi için kullanıldığı düşünülüyor.

Gündemdeki yeni yasa tasarısı da bu teknik altyapı değişikliği ile uyumlu biçimde. Tasarıya göre Emniyet Genel Müdürlüğü bünyesinde “IP (Internet Protocol) Takip Merkezi” kurulacak. Bu birim hızla site

kapatma yetkisine sahip olmakla kalmayacak, “uygunsuz” sitelere girişleri de yasal olarak izleyecek ve kimin hangi adresten giriş yaptığını kaydını tutacak. Sonbaharda çıkarılması planlanan fikir mülkiyeti yasası da düşünüldüğünde emniyetin eline nasıl bir yetki verileceği açık. Bu internet üzerinden yapılan her işlemin yasal olarak kaydedilmesi ve ileride delil olarak kullanılabilmesi anlamına geliyor.

Son günlerde *Resmi Gazete*'de yayınlanan bir başka düzenleme ise Diyanet İşleri'ne site kapatma yetkisi vermesi açısından hayli ilginç. Buna göre diyanet dini konulardaki yetkilerini internette de kullanacak, eğer Kuran gibi metinlerin ya da dine dair konuların yanlış aktarıldığını, eksik olduğunu düşünürse mahkemeye başvurarak siteleri hızla yasaklayacak. Din üzerindeki devlet tekelinin internet üzerinde de uygulanmaya başlanması anlamına gelen düzenleme, din ile ilgili pek çok tartışmanın bu gerekçelere dayanılarak engellenebileceğini gösteriyor.

Kuşkusuz ki her iki düzenleme de bugüne kadarkilerin bir devamı niteliğinde, amaçları ise aynı. Devlet bugüne kadar hayatın genelinde ne yapıyorsa internette de aynı baskıcı, sansürcü yapısını uygulamaya koyuyor. Polis rejimi kuralları internete uygulanıyor, her bilgisayar bir muhbir haline getiriliyor. Düşünce ve ifade özgürlüğü ise bu denetimler ile yokedilmeye, sansür ile boğulmaya çabalıyor. Bu durum ise toplamda kapitalizmin bir özgürlük balonunun daha patladığını ve büyük umutlarla sunulan internetin tüm liberal özgürlükler gibi sahteliğini bir kez daha hatırlatıyor.

* İnternet üzerinde her sayfanın rakamlardan oluşan bir IP (internet protocol) adresi vardır. DNS ise site adreslerini bu rakamsal adreslere yönlendirir. Örneğin tarayıcımıza www.kizilbayrak.net yazdığımızda bu adres DNS sunuculara gider, karşılığı olan 203.456.34.786 biçimindeki IP adresine yönlendirilir.

Sınav sistemi bir genci daha hayattan eledi!

Daha yaşamanın ne demek olduğunu bile doğru dürüst anlayamamış gencecik bir beden, eğitim sisteminin son kurbanı olarak ölümü seçti. Seviye Belirleme Sınavı (SBS) sonuçlarının açıklanmasının ardından bir ilköğretim öğrencisi intihar etti.

Ailesiyle birlikte Kütahya'nın Tavşanlı ilçesinde yaşayan 14 yaşındaki Tavşanlı İstiklal İlköğretim Okulu 8. sınıf öğrencisi Yalçın Gencay Öktem, sınav sonuçlarının açıklanacağı gün sınav stresine dayanamayarak intihar etti.

Okulların kapanmasının ardından annesiyle birlikte İzmir'de üniversitede okuyan abisinin yanına tatile giden Öktem, evde tek başına bulunduğu bir saatte kendini asarak intihar etti. Eve döndüğünde oğlunun cansız bedeniyle karşılaşan anne Zülfiye Öktem, sinir krizi geçirdi. SBS'nin üzerinde yarattığı baskı nedeniyle oğlunun intihar ettiğini söyleyen anne, “Oğlum SBS’de düşük puan aldığı için morali bozuktuk. Sürekli düşünüyorduk. Biricik oğlum SBS yüzünden intihar etti” dedi.

14 yaşındaki çocuğun SBS sınavında 336,608 puan alarak genel sıralamada 371 bin 301, il sıralamasında ise 3 bin 107. olduğu tespit edildi.

Sınav stresine dayanamayarak ölümü seçen genç bireyler, adı, uygulanma biçimi, sayısı değişse de elemeci sınav sistemlerinin temel bir sabiti halini aldı. Her yıl onlarca genç geleceklerinin tek dayanağı olarak gösterilen eleme sınavları yüzünden yaşamaktan vazgeçiyor. Sınavların hayatlarındaki biricik başarı kapısı olarak gösterilmesi, gencecik omuzlara taşıyabileceğinden fazla bir ağırlıkla yüklüyor.

Direnişçi bir Çel-Mer işçisinden mektup...

“Biz ayrıldığımız yerde birleştik!”

Dünyada varolan hak savaşları insanlık tarihinin temelinde var. O zamandan bu zamana hep zengin-fakir, iyi-kötü, güzel-çirkin, Alevi-Sünni, solcu-sağcı, komünist-faşist diye ayrıştırıldı.

Aramıza bu nifağı sokanlar bizi ayrıştırdıklarını sandıklarında biz gerçekten ayrıldık mı, yoksa ayrıldığımız yerde birbirimize kavuştuk mu?

İşte bizim eylemimiz bunun cevabı oldu. Evet, biz ayrıldığımız yerde birleştik. Biz daha iyi yaşamak için, çocuklarımız için, evimiz için, insanca yaşamak isterken; emek ve ekmek düşmanları dün dedemin ve babamın karşısına çıkarken bugün de benim karşıma çıktı. Birine “Sen alevisin” dedi, öbürüne “sen köylümsün” dedi, bana da “ben ne çektiysem hep bunlardan çektim.” Bizi ayrıştırma planları yapıyor ve ayrıştırdığını sanıyordu. Bilmediği birşey vardı: Biz sıvı gibi gözüken aslında metal olan civa gibiydik, ayrıldığımız yerde birleştirdik. Çünkü biz aynı dili konuşuyor, aynı tasta su içiyor, aynı yerde yaşıyor ve aynı havayı soluyorduk. Biz bakmakla yükümlü olduğumuz ailelerimizin insan olduklarını hatırlaması için, emek ve ekmek düşmanları ise bizim sırtımızdan kazandıkları kârların cüzî bir miktarının kaybolmaması için indi savaş meydanına. O bizi Firavnu’nun kölesi, mağlup olmuş bir ordunun esirleri, Hitler’in kamplarında yaktığı Yahudiler gibi, özlük hakları alınmış, sömürülmüş devletler gibi görüyordu. Ama onun küçücük beyinde tasarladığı gibi değildi dünya. Burası emek meydanıydı, burası ekmek meydanıydı. Bizdeydi Habil’in saflığı, bizdeydi kendisinden on kat büyük bir orduyla savaşacak yürek, bizdeydi haksızlığın üstüne gidecek cesaret, bizdeydi bunların hepsi. Dedim ya, onun küçücük beyinde tasarladığı gibi değildi dünya.

İşte biz Çel-Mer Çelik’te onun beyinde tasarladığı işçi sınıfını yıkmak için, hakkımızı korumak için DİSK’e bağlı Birleşik Metal Sendikası Gebze Şubesi’ne giderek üye olduk. Çünkü bizim de “bir hakkımız olmalı” diye düşündük. Ve hakkımız olmalıydı sendika. Bu süreç içerisinde gizlilik önem taşıyor, yapılacak yanlış bir hareket tüm emeği boşa çıkarabilirdi. Ve süreç başladı. Artık kartlar açık oynanmaya başlamıştı. En azından biz öyle biliyorduk. Önce işten çıkarmalar başladı. Birinci gün bir, ikinci gün beş, üçüncü gün altı olmak üzere toplam 12 işçi işten atıldı. Artık direnme zamanıydı. Çünkü savaş başlamıştı. Savaşın galibini zaman, güçlü ve akıllı olmak belirleyecekti. İlk hamle patrondan geldi. Hançer lakaplı Seyit Ali devreye girdi. “Kale içten yıkılır” mantığı ile ilerledi. Adi Romalı senatörler sandı bizi. Bir Brütüs aradı içimizde. O da bilmiyordu, küçük beyniyle çözemiyordu, hepimizin Sezar olduğunu. Patronun kendisini teslim ettiği insan Bahçeşehir Belediyesi CHP 7. sıra meclis üyesiymiş. Peki, fark eder miydi şahlanmış işçinin karşısında makam ve mevkisi. İkinci yanlış hamle geldi patrondan: Türk Metal Sendikası’nda görev yapmış, ayrılmış ve kendisini “insan kaynakları uzmanı” diye tanıtan Gazi Duyar devreye sokuldu. Kendisini patron ile bizim aramızda olan kişi olarak tanıttı. Peki var mıydı gerek, görünen köye kılavuz tutmaya, yıllardır emeğimi verdiğim şirkette uzmana, aracıya. Şirketin yalnızca benim çalışmama ihtiyacı vardı ve de çalışmalıydım.

Arık bütün ipler kopmuştu. Psikolojik savaş

başlamıştı. Sendikalı ve “Harranlı” ayrımı yapılmaya başlandı. Sendikaliya düşman, “Harranlı”ya dost olmaya başladı. İnsanlara para teklif ettiler. İstifa karşılığında iş garantisi verdiler. Karşılığında kendilerinde olmayan, namus ve şereflemlerimizi istediler. Bunlar demek ki yıllardır bize o gözle bakmışlar. Biz hakkımızı, hak bilip aramadığımız için zaten öyleymişiz onların gözünde.

Onun gözündeki insanlar olmadığımızı, özümüzdeki insanlar olduğumuzu anlaması ona pahalıya patladı. Hafife ve basite aldığı işçilerdi ona direnen ve de kazanan. Ama bu savaş burada bitmedi. Torunlarımız savaşacak böyle insanlarla.

Şu bilinmeli ki kazanmanın sırrı, insanın kendisini kazanmasından geçer.

Direnişçi bir Çel-Mer işçisi

Manisa’dan bir işçi mektubu...

“Birlik olup haklarımızı almanın zamanıdır!”

Manisa Organize Sanayi Bölgesi’ndeki bir metal fabrikasında 5 yıldır çalışan bir işçiyim. İşe başladığım ilk yıllarda civardaki fabrikaların çoğundan iyiydi maaşım. Günü gününe yatar, geciktirilmezdi. Her sene maaşlara zam yapılırdı ve yılda bir kere çift maaş tutarında ikramiye, bayram parası, yakacak parası veriliyordu.

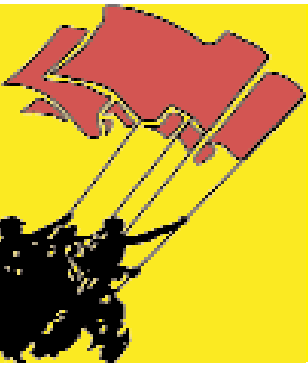
Ancak işe başladığım ilk yıldan beri her yıl bizden bir şeyler aldılar, emeğimizi daha fazla sömürmek için her yolu mübah gördü patronlar. Fabrika üretime başlatıldığı günden beri işçileri sürekli iki vardiya (12 saat) çalıştırmış, sadece kriz döneminde 8 saat çalıştırdılar. Mesailer zorunluydu. İşler yoğun olduğundan her gün 12 saat çalışıyoruz, mesailere kalmamak için bile izin istiyoruz. Onu da çoğu zaman vermiyorlar. Hafta sonları mesailere çağırılıyor. “İşim var bu pazar gelemem” dediğinde ustabaşı “tamam gelme ama pazartesi de gelme kendine başka iş bak” diyorlar. Hal böyle olunca da zorunlu olarak da çalışmak zorunda kalıyoruz. Fazla çalışana prim var aldatmacası ile kandırılıyor. Her yılın başında üretimimiz yüksek olduğu için 30-35 kişiye prim veriyorlar. Güya alan işçilerin performansları yüksekmış, primler dağıtıldığında iki-üç aya kadar süren tartışmalar oluyor. İşçiler birbirleriyle küsebiliyor, konuşmayan arkadaşlar oluyor. Gruplaşmalar başlıyor. Müdürde primi aslında herkese vermek istediklerini söylüyor ama suçun bizlerde olduğunu, verimli çalışmadığımızı, verimli çalıştığımızda herkese verileceğini, çalışana prim olduğunu söylüyor. İşe başladığım ilk yıl maaşıma asgari ücret zammından farklı zam yapılmıştı ve o son aldığım zam olmuştu. Bir dahaki zam aylarında zam yapılmadı, “niye zam yapılmadı” diye sordüğümüzde “siz asgari ücret almıyorsunuz zam yapılır” diye bir şey yok dediler. “İşlerimiz kötüye gidiyor. Seneye yaparız” deyip geçiştiriyorlar. Ancak dört senedir zam alamadık.

Sosyal hakların kesilmesi organize sanayinin en büyük kârı. Organizenin en büyük fabrikası olan Vestel daha önce sosyal hakları olan bir fabrikaydı. Daha sonra sosyal hakları kaldırmak için işçileri çıkardı. Ve şu an çalışanların hiçbir sosyal hakkı yok. Aradan kısa bir zaman geçti, bizim fabrikada da sosyal haklarımızı gaspetti. Ayrıca TİRSAN KARDAN çalışanlarının sosyal haklarının yarısının kesileceğini söylüyorlar. İşçiler bunu kabul etmiyorlar. Hep birlikte davranarak “sosyal hakların kesilmesini istemiyoruz” diyorlar. Demek ki birlik olunca ve biraraya gelince güçlüsün, karşı gelip hak gasplarını engelleyebiliyorsun.

Krizin üretime etkisiyle birlikte üretimde azalma oldu, boşta kalan işçiler işten atıldılar. Mesai ayın ilk haftası yapıyorduk. Şimdi ayın 15’ine kadar mesai yapıyoruz. 15’inden sonraki mesai paralarının saati kadar izin veriyorlar. “İşler kötü zam veremeyiz” dedikleri zaman bile, işler kötü deyip işçi çıkardıkları zaman bile Avrupa’dan 15-20 kadar ikinci el tezgah aldılar. Bu tezgâhların bakımı yapıp fabrika içine montajları yapıldı ve şimdi üretimler artmaya başladı. Eskiden 1 işçi bir tezgaha bakarken şimdi bir işçi iki ya da üç tezgaha bakıyor. İki işçinin yaptığı işi artık tek işçi yapıyor. Şu anda üretim krizden önceki kapasiteye ulaştı. Ancak çıkarılan işçilerin yerine hala yeni işçi alınmadı, çalışma koşulları gittikçe ağırlaşıyor. Kötü çalışmanın bir alt sınırı yok. 5 senedir fabrikamızda ve çevre fabrikalarda biz işçilerin hakları yendiye bizler ses çıkarmadığımızdandır. Ve hala haklarımızın yenmesine daha da kötü koşullarda çalışmaya maruz bırakılıyorsa artık biz işçilerin birlik olup bizden alınan haklarımızın hesabını sorma zamanı geldi.

Manisa Organize Sanayi Bölgesi’nden bir metal işçisi

Mücadele Postası

İzmir BDSP'den TAYAD'lılara ziyaret

İzmir BDSP, 15 Haziran günü yapılan operasyonlar sonrası tutuklanan Tutuklu ve Hükümlü Aileleri Yardımlaşma Derneği (TAYAD) üyelerinin serbest bırakılması için İzmir Eski Sümerbank önünde TAYAD tarafından gerçekleştirilen oturma eylemine destek ziyareti gerçekleştirdi.

Oturma eyleminin 12. gününde olan TAYAD üyelerine yönelik ziyarette BDSP'liler, devrimcilere yönelik gözaltı ve tutuklama terörünün arttığını belirterek, bu saldırılara karşı birleşik mücadele örmenin önemine vurgu yaptılar.

Oturma eyleminin yanısıra tutuklu devrimcilerin serbest bırakılması talebiyle imza da toplayan TAYAD'lılar BDSP'lilere kampanya süreçlerini aktardılar. Tutuklu devrimcilerin duruşma gününe ilişkin henüz bir gelişme olmadığını belirten TAYAD üyeleri, her Cuma hasta tutsaklarla ilgili basın açıklaması yapacaklarını ve önümüzdeki hafta kampanyalarını basın açıklaması yaparak bitireceklerini söylediler.

Kızıl Bayrak / İzmir

İzmir'den ÜNİBEL işçilerine ziyaret

9 Temmuz 2010 günü TİS sürecinin tıkanması sonucunda grev uygulamasını başlatan Sosyal-İş üyesi ÜNİBEL işçilerine İzmir BDSP tarafından dayanışma ziyareti gerçekleştirildi.

Taleplerini ve greve çıkış süreçlerini anlatan Sosyal-İş üyesi ÜNİBEL işçileri TİS görüşmelerinde ücret konusunda yaşanan anlaşmazlık nedeniyle grev kararı aldıklarını ve talepleri kabul edilene kadar grevlerini sürdüreceklerini belirttiler. İçeride kapsam dışı çalışan işçilerin de kendilerine destek verdiklerini belirten işçiler, arkadaşlarının, yanlarına gelerek ziyaret ettiklerini ve içeride işleri yavaşlattıklarını söylediler. Ziyarette BDSP adına yapılan konuşmada, grevci işçilerle dayanışma mesajı verilerek BDSP'nin grevci işçilerle sınıf dayanışmasını öreceği söylendi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Birleştik kazandık!

Kayseri Organize Sanayi Bölgesi'nde bir metal fabrikasında sigortasız olarak üç aydır çalışıyordum. Fabrikada bulunan birçok işçinin de sigortası yoktu. Böyle güvencesiz çalışmak canımıza tak etti. Birleştik, durumumuzu sigortaya bildirdik. Fabrikaya müfettiş geldi. Patronun tüm yalvarma ve yakarmalarına rağmen müfettişin karşısına dikilip sigortamızın olmadığını söyledik. Bizi bugüne kadar insan yerine koymayan patronun, ceza yememek için bize yalvarışını görmeyi istirdim.

Burdan çıkan en önemli sonuç, bir kez daha birleşen işçilerin yenilmezliğidir. Birleşirsek, insan kanıyla beslenen patronların haksızlıklarını durdurur, haklarımızı alırız. Yeterki işçi olduğumuzu ve birlikte olmaktan başka çaremizin bulunmadığını unutmayalım.

Kayseri'de, Türkiye'de ve dünyada patronlar örgütlü oldukları için güçlüler. Bizim güçsüzlüğümüzün nedeni ise birlikte davranmayı bilmememizdir. Biz işçi sınıfı birleşsek, bırakın fabrikamızda, dünyada bile yer yerinden oynar. "Ayaklar baş" olacak diye korkan patronların üzerine dünya yıkılır.

Biz işçiler ne sömürücüyüz, ne de kan emiciyiz. Alinterimizle, emeğimizle çalışır, yaşarız. Tüm güzellikleri yaratan bizleriz. Artık asalakları sırtımızda taşımamalıyız. Bir gün mutlaka biz işçiler iktidara gelip sömürüye açlığa son vereceğiz.

Birleşen işçiler yenilmez!

Yaşasın işçi sınıfı, kahrolsun patronlar!

Kayseri'den bir metal işçisi

"Çalışmak mı, susmak mı, susturulmak mı?"

Duydunuz mu? Ekmek 700 kuruş olmuş. Üç gün önce 300-350 hatta 250 kuruşa yediğimiz de aynı ekmek değil miydi? O zaman soğuk şimdi sıcak ekmek mi yiyoruz? Biz işçiler terliyoruz ama yıllarca hep aynı ekmek parasına çalışmıyor muyuz? Bazen de yarım ekmek parasına? Var mı içimizde vakit ayıran çocuğuna, eşine yeterince ve yemeğe götürmeye? Hayır, yok çünkü borçlarımızı ödeyecek fiyata çalışıyoruz 12 saat ve komik fiyatlara. Bu kadar ağır şartlarda çalışmamızın karşılığı nedir? Beklenmedik anda kapı önüne konulmak mı yoksa simit parasına çalışmak mı, susmak mı, susturulmak mı?

Manisa Organize'den bir işçi

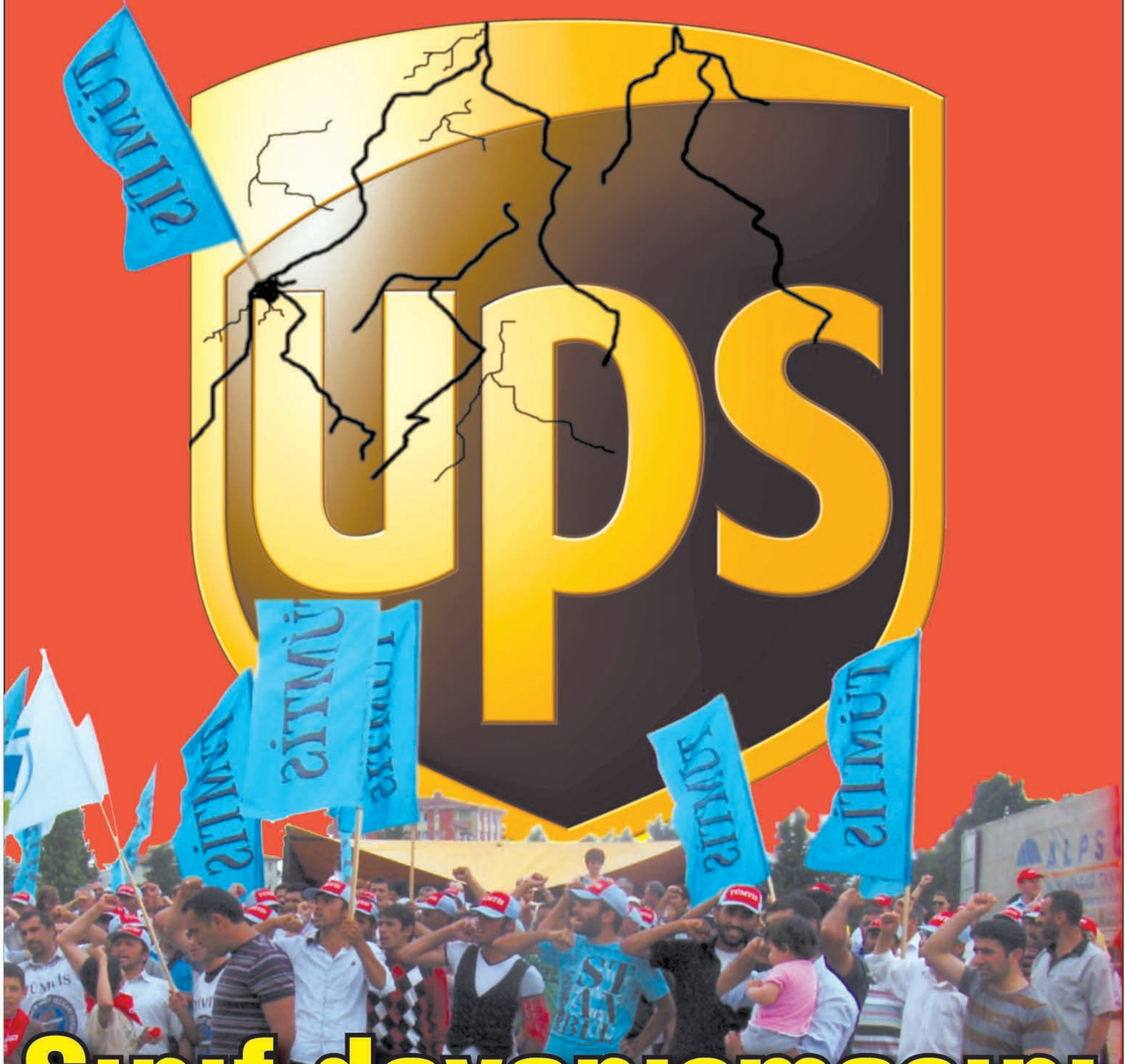
EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Belediye İşhanı Kat: 5 No:4 İzmit / KOCAELİ

**UPS işçileri sendikal hakları için
mücadele ediyor...**

**Sınıf dayanışmasını
yükseltelim!**